

RAHMI'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAY

TÜRKİYE İMAM HATIPLİLER VAKFI

RAHMI'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV 18
Hikâye 9

Eylül 2021

T. C.
Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-69628-5-1

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans
www.kefajans.com

Sebat Ofset Matbaacılık
Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57
Karatay / KONYA Tel: +90 332 342 0153
sebat@sebat.com - Sertifika No: 46039
Basım Tarihi: Eylül 2021

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No: 22 Karatay/KONYA
Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47
www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f/timav.vakif](https://www.facebook.com/timav.vakif) [@Timavvakfi](https://www.instagram.com/Timavvakfi)

RAHMI'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME

"İmam Hatip Nesli'nden"

*9. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser*

TİMAY
TÜRKİYE İMAM HATIPLİLER VAKFI

RAHMI'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Abdullah Harmancı

Mehmet Kahraman

Sadık Yalsızuçanlar

Emin Gürdamur

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

RAHMİ'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME 11

Hazal Türk

HİÇBİR ŞEY DEĞİŞTİ Mİ? 17

Saliha Zeliha Çekiç

KORONA GÜNLERİNDE UMUT 21

Yunus Emre Gençelli

HAYATIN YENİ SÜRÜMÜ 25

Meryem Çınar

UÇURTMA 31

Nazlı Taş

SUKÛT- U HAYAL 37

Şeyma Çınar

HEP O ŞARKI 45

Hatice Hevesli

RUHU BESLEYEN KELİME“DOKUNMA” 49

Esmâ Nur Erpınar

BEYAZ GÜLLER 57

Zeynep Nur Türk

KARANTİNANIN HEDİYESİ 63

Semîha Nur Gül

GEÇ OLMADAN 71

Elif Yeşilbaş

ESKİ TOPRAKLARDAN YENİ DÜNYALARA 77

Müberra Güzelarakçı

MERHABA HAYAT 83

İlhan Kantar

ASIL FİLM YENİ BAŞLIYOR! 89

Yusuf Çınar

3'ÜN DÜNYASI 95

Esmâ Nur Fidan

RÜYA DEĞİLMİŞ 103

Hayrunnisa Akay

YİNE BEN, YENİ BEN 107

Tuğba Işılak

NORMALLEŞME 109

Bedirhan Özsoy

RUH ÜŞÜMESİ 113

Rüveyda Gökmen

VİRÜS 117

Zeynep Uyğur

BÜYÜMEZ NEFESSİZ KADINLAR 123

Mehlika Nida Yücel

HAYATI DEĞİŞTİREN VİRÜS 129

Furkan Kocalan

YENİ AMA BİR O KADAR DA ESKİ HAYAT 133

Sahra Duran

ÖZGÜRLÜĞÜN ANAHTARI 137

Kibar Alkaşı

GÖZLEM SANATI 141

Fatma Nur Bayrakdar

Takdim

Değerli gönül dostları,

Her şeyin başı sağlık...

Hayat, sevinç ve mutlulukla, acı ve sıkıntılarla iç içe yaşanır. Pek çok dert ve sıkıntı insanın karşısına çıkabilir. Ancak bütün bu problemler Yüce Yaratıcı'nın bize bahsettiği büyük bir nimet olan sağlık kadar önemli değildir. Onu korumak ve bu konuda duyarlı olmak ise başta gelen görevlerimizdendir.

Tek bir nefesin bile değeri iyi bilinmelidir.

Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V) "İman müstesna, hiçbir kişiye sıhatten daha hayırlı bir nimet verilmemiştir" ve "İki nimet vardır ki, insanların çoğu bunlarda aldanmıştır. O nimetler: Sağlık ve boş vaktidir." diye buyurmuştur.

Peygamberimizin: "Allah'ım! Senden sağlık ve afiyet dilerim." "Allah'ım bedenime afiyet ver." diye dua etmesi ve her türlü hastalıktan Allah'a sığınması, bu nimetin insan için taşıdığı değeri ve dinimizin sağlığa verdiği büyük önemi gösterir.

Cihan padişahı Kanuni Sultan Süleyman'ın hasta yatağında söylediği söz olarak bilinen "Halk içinde mu'teber bir nesne yok devlet gibi, olmaya devlet cihânda bir nefes sıhhat gibi" sözü de sağlığın ne denli kıymetli olduğunu anlatır.

Çin'de başlayıp, sıradan bir salgın gibi görünen, ancak zamanla dünya geneline yayılan ve pandemi olarak ilan edilen COVID-19 salgınının insan sağlığını tehdit etmeye başlamasıyla bir kez daha anladık ki insan hayatında sağlıktan değerli bir şey yok.

Ülkemize resmî kayıtlara göre 12 Mart 2020 tarihinde ilk vakanın tespitiyle giren Koronavirüs, o tarihten bugüne, tüm dünyada olduğu gibi etkileyiyle ülkemizin de gündeminden hiç düşmedi.

Tüm dünyada salgının yayılımının kontrol edilmesine yönelik alınan önlemlere bağlı olarak, gündelik yaşam hızla değişmiş ve bireylerin yaşamları ciddi derecede etkilenmiştir. Bu nedenle, COVID-19 salgını bireyleri, sadece fiziksel olarak etkilememiş aynı zamanda sosyal izolasyon ve günlük rutinlerin değişmesi sonucunda psikolojik ve sosyal olarak da etkilemiştir.

Tüm dünyayı, gerek sosyal gerek ekonomik bakımdan etkisi altına alan bu salgın, kuşkusuz örgün eğitim sistemine de doğrudan etki etmiş ve hâlen de bu etkisini sürdürmektedir. Eğitim sistemi, ilk kez bu denli büyük bir ölçekte, küresel bir etkiye maruz kalmıştır.

Salgının etkili olduğu her ülke, sunmuş olduğu eğitim hizmetlerinin kesintiye uğramaması için farklı tedbirlere başvurmak durumunda kalmıştır. Eğitim politikasında bulaş riskinin en aza indirilmesi için hızlı bir şekilde örgün eğitimden uzaktan eğitime geçilmiştir.

Bu noktada Türkiye İmam Hatipliler Vakfı olarak üzerimize düşen sorumluluğun bilincinde olarak, her öğrencimize ulaşılmasını ve eğitim faaliyetlerinin inkıtaat uğramadan yürütülmesini sağlamak amacıyla hızla kararların alınmasını ve uygulanmasını pandemi sürecinin en başından beri önceliğimiz haline getirdik. Hâlihazırda devam eden eğitim faaliyetlerimizi hızla online sisteme dönüştürerek yeni altyapısal destekler ile projelerimizin etkin şekilde yürütülmesi için var gücümüzle çalıştık.

İmam Hatip Lisesi'nde okuyan öğrencilerin kendilerini ifade edebilme, kültür ve edebiyata dair kabiliyetlerini ortaya çıkarabilme, bilgi ve becerilerini geliştirmelerini amaçlayan ve bazı yıllarda temalı, bazı yıllarda ise serbest konulu yaptığımız TİMAV Geleneksel Hikâye Yarışmalarının bu yıl dokuzuncusunu düzenledik ve Türkiye genelindeki İmam Hatip Lisesi öğrencilerinin katılabildiği yarışmanın temasını da dünyayı etkisi altına alan salgın nedeniyle insanlığın yaşadığı bu korkulu ve belirsiz süreci, toplumsal travmayı, değişen alışkanlıkları farklı bir açıdan kayıt altına almak, gençlerin bu süreçte yaşananlara dair gözlem, tespit, duygu ve düşüncelerini ifade edebilmelerine imkân tanımak amacıyla "Yeni Normal" olarak belirledik.

Bilindiği üzere büyük riskleriyle gelen COVID-19 salgını sonrasında üç temel öngörüden söz edilmektedir. Bunlar, "salgının sadece sağlık sistemini değil, yaşamın bütün boyutlarını etkileyeceği"; "salgın sonrasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı" ve "yeni normallerle yaşamaya devam edileceği" öngörüleridir. Bu öngörülerin getireceği yeni arayışlarla birlikte birçok hususun sorgulanacağı ve sorgulamalar sonucunda da birçok şeyin değişime uğrayacağı aşikârdır. COVID-19 salgınının çok boyutlu sosyolojisini, yeni normal meselesi bağlamında incelemeyi hedefleyen bu yarışmada; gençlerimizin belki kitaplardan okuduğu veya filmlerini izlediği, belki de tanıklık edenlerden işittiği salgın hastalıkları bu yaşlarda bizzat yaşayarak tecrübe etmiş olmalarının kendilerinde zihinsel, ruhsal, sosyal, kültürel, ekonomik, fiziksel vb. ne gibi değişimlere yol açtığını ve neler hissettiklerini merak ettik.

Gençlerimiz, salgının beraberinde getirdiği sorunların ne kadarının farkında?

Okul sıralarından uzak kalınca ne hissettiler?

Normalde ne yapıyorlardı, yeni normalde ne yapacaklar?

Salgından önceki normalleri gerçekten normal miydi?

Salgın travması gelecek hayallerinin önüne engel koyacak mı?

Yeni normalde her şey dijital mi olacak?

Bu belirsiz ve kaygılı süreçte ruh sağlıklarını korumak için nelerle uğraştılar?

Pandeminin ciddiyetini, sağlığın paha biçilemez kıymetini ne kadar anladılar?

Sınıflarından, arkadaşlarından, yakınlarından, bir takım eylemlerinden uzak kalmak, aslında yapabilecekken yapamamak zorunda kalmakla ne hissettiler?

Hangi endişelerden dolayı hangi gelişim fırsatlarından mahrum kaldılar?

Bu yeni yaşam tarzını ne kadar benimsediler?

Sevdiklerinin gözlerinin içine bakarak muhabbet etmeyi, onlara sarılabilmeyi, ellerinden öpebilmeyi ne kadar özlediler?

...

Bu nedenle İmam Hatipli gençlerimizin salgının başından beri düşledikleri hayallerini, özlemlerini, ertelemek durumunda kaldıkları hedeflerini, yeni normal hayata dair beklentilerini, değişen duygu, korku ve kaygılarını, korumaya çalıştıkları zihin ve beden sağlıklarına dair düşünce ve gözlemlerini kâğıda dökmelerini, kendi hikâyelerini anlatmalarını istedik.

“Yeni normalde benim de bir hikâyem var!” diyen gençlerimiz önceki yıllarda olduğu gibi bu çağrımıza da kulak vererek, kaleme aldıkları hepsi birbirinden değerli hikâyelerini vakfımıza ulaştırdı. Dereceye girsin veya girmesin yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi gönülden tebrik ediyor, hepsine sağlık, sıhhat ve afiyet içerisinde hayırlı uzun ömürler diliyorum.

Vakıf olarak İmam Hatip okullarımız ve din eğitimi adına “bilgi, düşünce ve strateji” üretme gayretiyle birçok alanda faaliyetlerimizi sürdürürken; İmam Hatip neslinin de gönüllerini, gündemlerini, dertlerini, coşkularını; kısaca gül rayihalarıyla bezenmiş hayatlarından hikâyeleri toplumla paylaşabilecekleri imkânları onlara sunacak organizasyonları önemsiyoruz.

Birbirinden değerli yüzlerce hikâye arasından her yıl olduğu gibi bu yıl da ilk yirmi beş hikâyeyi bu kitapta bir araya getirdik.

Sizleri gençlerimizin duygu dolu, azim ve gayret dolu, heyecan dolu sürükleyici hikâyeleri ile baş başa bırakıyor, yeni hikâyelerle yeniden buluşmak niyazıyla, selam ve saygılarımızı sunuyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

RAHMI'NİN YÜZÜNDEKİ GÜLÜMSEME

Hazal Türk

Ordu - Gököy Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bu sabah her yaz sabahı gibi hava fevkalade güzel ve neşeli ağaçlarda kuşların cıvıltısı, sokaklarda daha yeni kapanmaya yüz tutmuş sokak lambalarının ışıltısı, dışarıda bakkal amcanın kepenginin tıkırtısı, işe gitmeye çalışan insancıkların ayak sesi, yatağından yeni kalkan ve okul için hazırlanan onlarca çocuğun “Geri yatmak istiyorum. ” sözleri... Herkesten önce ayakta olan ve yıllara meydan okuyan ama bir o kadar da onlara esir düşmüş, yorgun ve yaşamışlıklara perde tutan çizgili gözleriyle Rahmi.

Rahmi saat dörtte kalkmış, simit hazırlıyordu. Saat altı veya yediye kadar evden çıkması, otobüs durağının oraya gitmesi lazım.

Rahmi bir durakta seyyar satıcı. Üç çocuğunu ve yatalak annesini simit satarak geçindirmeye çalışıyor. O yüzden her sabah soğuk sıcak demeden saat dörtte kalkar ve simitleri hazırlamaya koyulur. Simitlere sevgisini katar. İşini aşkla yapar. Rahmi'nin simitleri onun için lezzetlidir. Onun için gevrekler. Onun için öğrenciler öğretmenler, işe gitmek için erkenden yollara düşenler - gerekirse yolu uzatarak- gelirler ve Rahmi'den simit alırlar.

Rahmi elli elli beş yaşlarında, kır saçlı, yorgun suratlı, bilakis sohbet ettiği bir o kadar da neşeli, üstü başı hep toz içinde bir insandır. Rahmi bu arada bir göçmendir. Yıllar önce savaştan karısı, oğlu, annesi ile yerini yurdunu bırakıp Türkiye'ye gelmiştir. Burada

derme çatma bir gecekonduda yaşamaktadır. Mahallede“Mazlum Rahmi” derler.

Saat yediye yaklaşıyor. Rahmi evden yeni çıkıyor ve büyük adımlarla otobüs durağının oraya gidiyor çünkü bu saatler onun için çok önemli.

Öğrenciler ve işe gidenler genellikle bu saatte gelirler ve yarısından fazlası aç olduğundan simit satın alırlar. Daha başka bir saatte satması çok zor ve yorucudur. Çünkü diğer saatlerde insanlar aç olmuyor ve Rahmi sabahtan akşama kadar diğer sokakları dolaşmak zorunda kalıyor. Ama pandemideki gibi ağır gelmiyor korkular ve üzgün eve dönüşler içinde. Rahmi, pandeminin en çok zarar verdiği insanlardan biridir.“Mazlum” lakabı da ona buradan gelmektedir. Mahallede anlatılanlara göre Rahmi bundan on beş yıl önce savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınmıştır. Burada karısı, çocuğu, annesi ile yeni bir hayata başlar. Savaştan önce memleketinde biraz para ve ziyet eşyası biriktirmiştir. Türkiye'ye gelince burada o parayla bir ev tutar. Artık Rahmi ve ailesi için yeni bir hayat başlar.

Rahmi inşaatta işe başlar. Herkesten çok çalışır. Rahmi'nin mutlu ve huzurlu bir yuvası vardır. Yağmasa da damlamaktadır. Geçinip gitmektedir. Kendi yağıyla kavrulmaktadır. Fakat hep bir tarafı buruktur. Rahmi memleket sevdasıyla yanıp tutuşmaktadır. Memleketinin dağları, dereleri, meleyen kuzuları, masmavi gök yüzü ama ille de burcu burcu kokan çiçekleri... Hele yarpuz kokuları... Hepsi, hepsi burnunda tütmektedir. Tekrar memleketine dönmenin ümidiyle yaşamaktadır. Ama şimdi memleketi burasıdır. Annesi, eşi, çocukları için hayata sarılmak zorundadır. Türkiye'ye geldikten sonra iki çocuğu daha olmuştur.

Rahmi'nin mutluluğuna mutluluk katar bu çocuklar. Rahmi, hayata daha bir sarılır, daha çok çalışır. Hayatı daha çok sevmeye başlar. Bu çocuklar yeni dünyasında ona yeni dünyalar sunmuştur.

Ama bir gün haberlerde bir son dakika haberi: Dünya bir virüs salgını tehlikesi altında. Rahmi ve ailesi çok endişelenir fakat yapacak bir şey yoktur.

Rahmi bir gün işe gider. İnşaatta çalışırken ayağı kayar ve üçüncü kattan düşer. Rahmi acılar içinde inlemektedir. Hastaneye kaldırılırlar, sol bacağından sakatlanır. İnşaat sahibi Rahmi'yi sigortasız çalıştırdığı için işe devam ettirir. Bu arada virüs işini yapmaktadır.

Dünyaya yayılmaya ve insanları öldürmeye, toplumu hem ekonomik hem de sosyal açıdan etkilemeye devam etmektedir. İşten çıkartma çabası. Rahmi'nin çalıştığı inşaat sahibi de işçi çıkartacağını söyler. Rahmi çok endişelenir. İnşaattan çıkarsa Rahmi'nin hali çok kötü olur. Aklına yatalak annesi gelir, eşi gelir, çocukları gelir. İlle de yeni doğan iki yavrusu gelir. Ya sakat olduğu için ilk olarak onu işten çıkarmaya kalkıştırlarsa?

Korktuğu başına gelir. Rahmi sakat olduğu için işten önce onu çıkarırlar. Rahmi artık işsizdir. Kovid 19 denen hastalık tüm dünyayı sarmaya başlamıştır. Artık Dünya Sağlık Örgütü, bu olayı pandemi(salgın) olarak kabul etmektedir. Evet, şu anda yaşanan tam da bir pandemidir. Rahmi bunu yaşayarak öğrenmiştir. İşten çıkarılmıştır. Pandemi nedir, diye sorduklarında herhâlde cevabı"İşten çıkarılmaktır." olacaktır.

Yasaklar da Türkiye genelinde uygulanmaya başlar. Herkes gibi Rahmi de evden çıkamaz olur. Evine para götüremez. Kendini yiyip bitirir, günden güne erir. Onun bu haline karısı da çok üzülür, dertlenir.

Karısı bir gece yatarken ateşlenir, durumu kötüleşir. Rahmi ne olduğunu anlayamaz. İki gün karısını iyileştirmeye çalışır. Çorbalar kaynatır, nane limonlar yapar, ıhlamurlar, papatyalar hazırlar ama fayda etmez. Ama bir faydası olmaz, karısının hastalığı geçmez. Ambulansı arar ve karısını hastaneye kaldırırılar. Rahmi hastaneye vardığında karısına birçok tetkikler uygulanır ve virüs testi yapılır. Tetkikler sonucunda karısının pozitif olduğu, virüse yakalandığı anlaşılır. Rahmi'nin dünyası başına yıkılır. Rahmi ve ailesini karantinaya alırlar. Karısı hastaneye gittiğinden beri karısını ne görebilmiş ne de sesini duyabilmiştir.

Karısı hastanededir, birkaç gün sonra durumun kötüye gittiği haberi gelir ve dört gün sonra da eşi ruhunu teslim eder. Dünyası başına yıkılır, ne yapacağını şaşırır. Türkiye'de akrabası ya da yakını da yoktur. Karasını defnedecek kimse bulamaz, evden çıkamaz. Karısı hastane ve belediye görevlileri tarafından defnedilir. Sadece mezarlık evinin balkonundan görüldüğü için oradan bakabilir.

Evin durumu perişandır. Çocukların her biri her yerde, annesi yatalak, bakacak kimse yok, evde yemeye bir şey yok. Rahmi evde on dört gün karantina süreci geçirir. On dört gün sonunda dışarıya çıkmasına izin verilir. Fakat Rahmi bitkindir, ne yapacağını şaşırmış-

tır, evin içinde on dört gün boyunca ağlaya ağlaya bitap düşmüştür. Artık çalışması lazımdır, evin hâli perişandır.

Çocuklarını ve yatalak annesini evin en büyük çocuğu Abdulkadir'e emanet eder ve iş aramaya çıkar. Ama kimse onu işe kabul etmez. Bu arada dünya dönmeye devam etmekte, her ülke salgınla cebelleşmektedir. Ülkeler ekonomik çöküntüye uğramakta, insanlar bunalıma girmektedir. Herkes kendi başının çaresine bakmaya çalışmakta, insanlar gittikçe birbirinden uzaklaşmaktadır. Bir de Rahmi sakat olduğu için hiç kimse onu işe almak istememektedir. Zaten işten çıkarmalar artmıştır.

Rahmi ağzında alışmaya çalıştığı maske, birbirinden koşarcasına kaçan insanların bakışları ve ağlamaklı gözleriyle yürür sokaklarda. Bir bank bulur ve oturur. O sırada hâline ağlamaya başlar: Ailesine ve karısının başına gelenlere... Tam banktan kalktığı sırada köşede bir kırık dökük atılmış bir seyyar satıcı arabası görür. Onun yanına gider. Aklında fikirler oluşmaya başlar. Oradaki diğer satıcılara sahibinin olup olmadığını sorar. Arabanın kırıldığı ve öylece oraya atıldığını söylerler. Rahmi o arabayı alıp alamayacağını sorar, arabayı alır ve kırık arabayla eve gelir.

Arabayı çalışabilecek hâle getirir. Sonrasında mutfığa girer, malzemelere bakar. Bu birkaç erzak ile neler yapabileceğini düşünürken karısının yaptığı gevrek simitler aklına gelir. Ona yardım etmiş, birlikte simit yapmışlardı. O güzel günleri düşünür ve yüzüne tatlı bir gülümseme gelir. Karısına rahmet okuduktan sonra simit yapıp satmaya karar verir.

Çocuklar babalarının ne yapmaya çalıştığını anlayamaz ama mutlu olurlar. Babalarına yardım etmeye başlarlar. Rahmi hazırladığı simitleri arabaya yerleştirir. Başlar sokak sokak satmaya. Her şey güzel gitmeye başlamıştır. Rahmi evine ekmeğe götürmektedir.

Fakat her güzel şey gibi bunun da sonu gelmiştir. Pandemiden dolayı simit satamaz tam iki sene. Sokağa çıkma yasakları başlamıştır artık. Çıkan insanlar da dışarıdan bir şey almamaya, mesafeyi korumaya dikkat ederler ama Rahmi çocuklarını ve annesini düşündüğü için dayanır, çabalar. Fakat birçok kez eve ekmeğe götüremez. Rahmi iyice sıfırı tüketmiştir.

Aradan iki sene geçer. İmkânsızlıklar içinde geçen koskoca iki sene. Ama bu iki senenin sonunda bu kâbus biter. Rahmi daha fazla

satış yapar. Daha fazla para kazanmaya, evine daha fazla ekmek götürmeye başlar.

Rahmi'de kötüye giden bir şey vardır: Karısına artan özlemi ve boşa giden iki yıl. Rahmi'ye hayat dersi veren koskoca iki yıl. Rahmi güler ama eskisi gibi gülen yüzünün altında şen kahkahalar yoktur. İnsanlar işe, çocuklar okula gider. Değişmeyen tek bir şey vardır: Rahmi'nin pandemide ve pandemi sonrasındaki yaşam mücadelesi. Rahmi hayata daha bir sevgiyle, aşkla sarılır. Artık virüs mürüs yoktur. Karısının hayaline bir söz vermiştir. Çocukları için daha çok çalışacak, gecesini gündüzüne katacak, çocuklarına çok daha güzel bir hayat sunacaktır.

Simit arabasını güzel günlere doğru sürer. Yüzünde bir gülümseme, aklında karısının hayali.

2.

HİÇBİR ŞEY DEĞİŞTİ Mİ?

Saliha Zeliha Çekiç

İstanbul - Şehit Şirin Diril Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sokakta aniden bir ses yankılandı. Kaldırımında kırık saksı parçaları ve birkaç soluk papatyadan başka hiçbir şey yoktu. Bu sesi sokaktan geçen kediden başka kimse fark etmemişti. O da sadece omuz silker gibi yönünü değiştirip yoluna devam etti. Bu sessizlikte aniden bir ses daha yükseldi. Otuzlu yaşlarının başlarında uykusuzluktan gözlerine kan oturmuş kadın, oldukça yorgun ve göz altları şişmiş bir halde bağıırıyordu:

- Sen hep ne anlamak istiyorsan onu duyuyorsun... Beni hiç dinlemiyorsun...

Karşısındakinin içinde bulunduğu durumdan rahatsız olduğu her halinden anlaşılıyordu. Karşısındaki, kadınla aynı yaşlarda ona göre nispeten daha uzun, soluk benizli, yüz hatları belirgin, çatık kaşlı bir adamdı.

- Sen bana sormadan gidip istediğini yapınca ben bir kere olsun sana ağzımı açmadım.

-“Bak yine konuyu çarpıtıyorsun, bunların ikisi aynı şey değil!”. dedi kadın.

Bu sokakta yaşanan her zamanki sıradan tartışmalardan biriydi. Çoğu insanın alarm kurmasına gerek kalmazdı. Genellikle aynı saatlerde gerçekleşirdi. Öncelerde merak konusunu olan bu tartışmalar

artık kimsenin dikkatini çekmezdi, insanlar ilgisizce seyrederdi. Bu çiftin karşı dairesinde oturan komşu çocukta bu izleyicilerden biriydi. Yatağında oturup penceresinden bir müddet bu sıkıcı tartışmayı izledikten sonra bunlardan daha da iyi olmayan hayatına geri döndü.

Yine aynı günlerden biriydi. Her zamanki gibi uyandı tartışmayı izledi. Duvardaki saatine baktı ama saati anlayamadı. Komodindeki gözlüğüne uzandı. Yaklaşık üç aydır gözlük kullanmaya başlamıştı. Son iki yıldır dijital ekranlarla iç içe olduğundan gözleri bozulmuştu, uzağı seçemiyordu. Saat 12'ye geliyordu, neredeyse öğlen olmuştu. Gerçi bu saatte uyanmasının da pek bir önemi yoktu. Ne de olsa artık, erken kalkıp okula gitme gibi bir derdi de yoktu. Her istediğini evinin içinden halledebiliyorken ne gerek vardı erken kalkmaya, yatağında da bir tuşla halledebilirdi her şeyi. Eskiden olsa böyle miydi? Erkenden kalkması, hazırlanması, her şeyi hızlıca ve bir yerlere yetişme telaşıyla halletmesi gerekirdi. Şimdi ise yetişmesi gereken tek yer çalışma masasındaki bilgisayarıydı.

Annesi kahvaltıya çağırılmıştı. O da terliklerini giyip ablasını çağırarak için odasından çıktı. Ablası üniversitenin yeni mezun olmuş bir mimardı. Üniversitesinin son yıllarını uzaktan geçirmiş biri olarak mesleki bilgisinin yeterli olmadığını hissediyordu. İş bulmak için sürekli online mülakatlara baş vuruyor, gerekirse uyumadan sabahlara kadar bu görüşmeler için yeni projeler üzerinde çalışıyordu.

Odadan çıkıp mutfağın yolunu tuttu. Evde en huzursuz olduğu anlardan biri de yemek masalarında geçirdiği zamandı. Diğerlerinin de bu durumdan hoşnut olmadığını seziyordu. Mutfığa girdiğinde annesi masayı hazırlamış babası çok sevdiği dergisini eline alıp okurken evdekilerin sofraya geç oturmasından şikayetleniyordu. Önceleri herkesin ev haricinde ikinci bir yaşantısı olurdu. Şimdi ise herkes aynı evin içine bu yaşantılarını sığdırmaya ve bunları devam ettirmeye çalışıyordu.

Sofrada aile olmanın gerektirdiği bir bağlılıkla herkes birbiri ile konuşma zorunluluğu hissediyor, konuşmamak ve iletişim kurmamak hepsinde psikolojik bir baskı oluşturuyordu. Yemek yerken gözlerini kaçırmaktan ve bir an önce sofradan kalkmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Babası sofrada baş köşeye oturmuş hemen yemeğini bitirip söylenmeye başladı. "Ben öğle yemeğimi yedim siz daha kahvaltı yapıyorsunuz ..." ablası uyukulu bir şekilde ağzına bir-

kaç şey atıp hemen odasına çekildi. İrfan da kahvaltısını yaptıktan sonra odasına geçti ve dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladı. Her ne kadar her şey normale dönse de onun için evden çıkmak hala çok zordu. Uzun bir süre evde kalmanın verdiği huzursuzluk ile kendini dışarı atmak istiyor, ama bir yandan da hem korkuyor hem de dışarı çıkmaya üşeniyordu. Kendisiyle çelişse de dışarı çıkmak istiyor, nedensiz çıkınca kendini çok kötü hissediyordu. Eski zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. Ne de olsa belli bir süre ihtiyaç harici dışarı çıkamamıştı. Bunun için kendine basit bir ihtiyaç buluyor böylece içi rahat bir şekilde dışarı çıkabiliyordu. Eskiden olsa haftalarca almaya üşenip arkadaşlarından kullanabileceği bir silgi için bugün dışarı çıkıyordu.

Hava bulutlu bir ekim günüydü. İrfan üzerine, cebine birkaç lira attığı yağmurluğunu aldı. Kulağında Barış Manço- Dönence çalıyordu. Üç sokak ilerideki kırtasiyeye doğru yürümeye başladı. Sokak bomboştu. Hiç kimseler yoktu, karşı kaldırımdaki kediden başka. Köşe başında önceleri ne zaman harçlığı olsa geldiği mahalle restorantını gördü. Camında kocaman "Devren Satılık" yazan afiş, altında iki tane telefon numarası, dükkânın içi boşaltılmış kırık iki sandalyeden başka hiçbir şey kalmamıştı. Birkaç dakika boyunca boş dükkânı seyretti. İçinden "Daha bir sene önce buradan sıcacık yemekler çıkardı bir haftalığına kapattıkları günü dün gibi hatırlıyorum." diye geçirdi.

Yoluna devam etti. Bu sırada ince ince yağmur yağmaya başladı. Hava soğuk değildi ama boğucu da değildi arada rüzgâr ılık ılık esiyor insanı ısıtıyordu. Kırtasiyeye uğradı silgisini aldı kasanın yanından babasına da bir dergi aldı. Hemen eve gitmek istemiyordu biraz daha dolaşmaya karar verdi. Sokaktan geçen insanları görünce düşünmeye başladı; "Önceden yoldan geçerken kaldırımdan yürüyen insanlar birbirlerine çarptıklarında 'Pardon' derler, tebessüm ederek özür dilerlerdi. Şimdi öyle mi? İnsanlar birbirlerine yaklaşmamak için yollarını değiştirir oldular. İnsanlar gerçekten tam da olması gerektiği gibi mi birbirinden uzaklaştılar?"

Eve girip yağmurluğunu çıkardı babasına aldığı dergiyi verdikten sonra küçük bir teşekkürle salondan uğurlanmıştı bir bardak çay alıp odasına geçti. Bu iki yıl içinde kendince çok güzel bir alışkanlık edinmişti. İçi düşünceleriyle dolu küçük bir defteri vardı. Her gün iyi ya da kötü hissettiklerini bu deftere geçiriyordu. Silgisini cebinden çıkarıp masaya koyduktan sonra yazmaya başladı: "Önceden, yalnız-

ken hiçbir şeyden zevk almaz, yalnız gezmekten hiç hoşlanmazdım. Şimdi ise sokaklarda tek başıma yürümekten keyif alıyorum. Yalnız olmak korktuğum bir halke şu an kendimle daha sık vakit geçirmem gerektiğinin farkına vardım Yalnızlık artık benim için bir tercih. Bundan iki sene önce ekmek almak bile benim için bir eziyetken şimdi bir kaçış haline geldi. Artık küçük gördüğüm her şey ben de büyük bir anlam taşıyor. Kaybettiğim bunca zamanda yapamadığım basit şeyleri bile tutkuyla yapar hale geldim. Bunları yaparken de hiçbir zorunluluk hissetmiyor aksine eğleniyorum. Her şey normale dönerken bir daha eskisi gibi olmayacağımın farkındayım. Bazı şeyler önceden neyse şimdi de öyle gelecekte de öyle olacak ama benim için hissettirdikleri her zaman farklı olacak. Aslında hiçbir şey değişmedi değişen tek şey bazı şeylerin kıymetini daha az biliyor, bazı şeylerin kıymetini daha çok biliyor olmam. ”

Çayı çoktan bitmişti defterini kapattı. Yatağına oturup penceresinden baktı sabahki kavga sona ermiş sokaktaki saksı çoktan ortadan kaldırılmıştı.

3.

KORONA GÜNLERİNDE UMUT

Yunus Emre Gençelli

Afyonkarahisar - Hattat Ahmet Karahisari Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Evde bizimle yaşayan biri daha var.” dedi. Okuduğum cümlelerin sonuna gelince kitaptan kafamı hafifçe kaldırıp gözlüğümün üstünden durumu anlamaya çalışırcasına eşime baktım. Gülümseyerek odanın ortasında duran sineği gösterdi.“Bırak yaşasın, o da sokaktan kaçmıştır.” dedim. Bugünlerde herkes sokaklardan kaçır oldu. Dünyayı saran bir salgın insanları tüm uğraşlarından alıkoyup evlerinin içine tıktı. Biraz da iyi olmadı değil hani. İnsanlar unuttukları ve kıymetini bilmedikleri şeylerin farkına vardı. Herkes kendi iç muhasebesini yapmaya vakit buldu. Daha ilk haftalardan doğa kendini toparlamaya başladı. Meğer ne büyük zararlı insan doğa için.

Bir kitabın daha sonuna geliyorum. Cümlelerin altını çizmek için kullandığım kalemi kitabın kapağından alıp her zamanki gibi kitabın son sayfasına bitirdiğim tarihi yazıyorum. Kitabı rafa bırakıp bir günde bilmem kaç kere yaptığım rutin meşgalem olan pencereden dışarıya bakma işine dalıyorum. Kaldırımda yürüyen yüzü maskeli eli eldivenli adamlardan biri karşı karşıya gelmemek için diğerini görünce kaldırımdan yola iniyor. İnsanlar bu görünmez düşmana karşı olan savaşta birbirlerinden kaçır oldu. Böyle bir salgının en kötü yanı ise tedirginlik. Virüsün nereden bulaşacağını, ne zaman bulaşacağını ya da bulaşmış olup olmadığını bilmemek insanları psikolojik bir sinir harbine sokuyor. Öyle böyle günü geceye çeviriyoruz. Hareketsizliğimiz uyku düzenimizi bozduğundan geç saatlere

kadar oturuyoruz. Birden bir ses duyuluyor ve elektrikler gidiyor. Tüm mahalle pencerelere çıkıyor. Bir trafonun patlamış olacağına dair izlenim veren bir duman yükseliyor caddeden. İnsanlar normal zamanda olabilecek olaylara bile artık karamsar bir havayla bakıyor. Sanki her şey kötüye gidiyor 52 COVID- 19 Öyküleri gibi bir izlenime kapılıyor herkes. Bu dönemde en büyük savaşımız bu psikolojiye karşı olacak galiba.

Günler ilerliyor. Ufak tefek ihtiyaçlarımızı almak için çıktığım dışarıdan eve geliyorum. Gelir gelmez ellerimi yıkıyor, güzelce kolonyaladıktan sonra dışarıdan getirdiğim malzemeleri de uygun şekilde dezenfekte ediyorum. Bu virüs en ufak bir hatayı kabul etmiyor. Eşim koridorda beni karşıyor. Yüzünde küçük bir çocuk tebessümü var:“Evde bizimle yaşayan biri daha var. ” diyor:“Ne o, bir sineğimiz daha mı oldu?” diyorum. Elimden tutup yatak odasının penceresinin önüne götürüyor. Usulca perdeyi aralıyor. Pencerenin önünde, kıştan kalma saksının içinde bir kumru kuşuyla göz göze geliyorum. Cam gibi parlak, küçük siyah gözleriyle sanki bir suç işlemişim gibi hissettirecek baskınlıkta bana bakıyor. Pencereimizin önüne yuva yapmış kuşu görünce yıllardır beklediğimiz uzaktan bir dostu görmüş gibi seviniyoruz. Bu karanlık günlerde bizim için bir umut ışığı oluyor kumru. Günde üç dört defa perdeyi aralayıp göz göze geliyoruz. Onun orada olduğunu görünce bir sevinç ışıltısı beliriyor gözlerimizde.

Bir sabah kanat sesleriyle uyanıyorum. Alıp her sabah yaptığım gibi kumrumuza bakıyorum. Bir sabah selamlaşmasından sonra kumruya biraz yem vermek istiyoruz. Kaşığa koyduğumuz yemi bırakırken biraz ürküyor. Yaptığı hareketle altındaki küçük, yuvarlak yumurtayı görüyoruz. Biraz araştırdığımızda iki üç hafta içinde bir yavrusu olacağını anlıyoruz. Daha fazla ürkütmemek için artık daha dikkatli davranıyoruz. Kumruya bakmak için bile artık yan odanın penceresinden sarkmayı tercih ediyoruz.

Yapraklar yeşermeye başlıyor. Vaktimizi evlerde geçirmeye alışalı bir aydan fazla oldu. Ülkeden umut verici haberler gelmeye başlıyor. Virüsün bulaştığı insanlardan iyi haberler geliyor. Gittikçe etkisini kaybetmeye başlıyor salgın. Bu haberler içimizdeki bahar sevincini artırıyor. O gün kumruda da birtakım kıpırdanmalar görüyoruz. Perdenin arasından baktığımızda kumrunun küçük tüylü yavrusu 53 Korona Günlerinde Umut gagasıyla dürttüğünü görüyoruz. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Bu kuş bize misafir olduğundan beri

her şey daha iyiye gidiyor. Virüs artık iyiden iyiye etkisini yitiriyor. Hayat normale dönmeye başlıyor. Evde geçirdiğimiz son günlerde kumrunun yavrusuyla oynaşmasını izlemek en büyük eğlencemiz olmaya başladı.

Sokağa çıkma yasaklarının son bulduğu, hayatın normale döndüğü o güzel günün sabahına uyanıyoruz nihayet. Eşim telaşla ve heyecanla beni uyandırıyor. Kalkıp pencereye yöneldiğimde kumrunun yavrusunun kanat hareketlerinin belirginleştiğini görüyoruz. Annesinin de yardımıyla saksının kenarına çıkıyor. İkisi de pencereden son kez bizimle göz göze geliyorlar. Kanatlanıp gidiyorlar. Arkalarından öylece bakakalıyoruz."Bize getirdiğin bütün güzellikler için teşekkürler küçük kuş. " diyorum kendi kendime. Hayatın normale döndüğü ilk gün umudun habercisi kumru ve yavrusunu uğurluyoruz. Eşim bana,"Üzülme evde hep bizimle yaşayacak biri daha var. " diyor. Bizimle yaşayacak yeni bir yavrunun müjdesini alarak evde kaldığımız bu karanlık günlerden aydınlık günlere çıkıyoruz nihayet. Sıkıntılı geçen bu günler bize aslında fark edemediğimiz o incelikleri hatırlatıyor. Bazen dünya bir kuşun yavrusunun hatırına güzelleşiyor.

4.

HAYATIN YENİ SÜRÜMÜ

Meryem Çınar

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bütün sınıfın ortak olarak tartıştığı konu beni çok güldürüyordu. Doğruluk payının olmadığı fikrindeydim. Dünyayı ayağa kaldırmaya yönelik saçma sapan uydurmalar, yok efendim insanlar bu virüse yakalanınca bayılıp pat diye yere düşüyormuş, ölüyorlarmış falan... Kim inanır bu masallara? Çin hükümeti durumun ciddi olduğunu söylüyor. Saçmalığın daniskası derken sanırım bunu kastediyorlardı. Sınıfta yükselen bir ses “Okullar kapansın böyle bir durumda okula gelmek isteyen akılsızdır, net!” diyordu. Kendi kendime küçük bir münazara yaptım. Virüs henüz Çin’den dışarı çıkmamışken, çevre ülkelerde bir şey yokken bizdeki bu telaş nedendi?

Ders zilinın çalmasıyla hocanın sınıfa girmesi mükemmel bir zamanlamaydı. Herkes bir anda sustu, daha doğrusu hoca susturdu. Sıralarına yerleşmiş öğrenciler olarak yüksek sesle konuşamamak bile fısıltılarla iletişim kuruyorduk. Yoklama alınmaya başladı. Tek tek buradayım, yok sesleri ortama hâkim oldu. Masamda iki kalem, bir kâğıt olay döngüsünü düşüncelerimle resmetmeye çalışıyorum. Kalem ve kâğıtla boğuşuyorum. Bir yandan virüsün yalan olduğunu düşünüyorum, bir yandan “hadi doğruysa” ihtimalini göz ardı edemiyorum. Olaya o kadar dalmışım ki sınıftaki ‘Meryem’ seslerini duymakta zorluk çektim. Kendime gelip bir hayli şaşkınlıkla “burada” dedim. Bir an evvel eve gitmek için can atar oldum. Kafamdaki şimdilik çıkmaz yol için kazı çalışmaları yapmam gerekiyordu.

Sınıfta hocanın hâkimiyeti tekrar kaybolmuş biçimde öğrencilerin kulak tırmalayan sesleri yükseldi. Hoca da rahatsız olacak ki masaya hızlı şekilde vurmaya başladı. Kimisi hâlâ konuşuyordu, kimisi de susmuş hocayı bekliyordu. Adımlarını kapıya doğru atarak bu ders rehberlik hocasının geleceğini söyledi.

Kapıdan çıkmasıyla sınıfın ayaklanması bir oldu. Tekrar konuşmalar, tekrar virüs olayı patlak verdi. Konu dönüp dolaşıp virüste bitiyordu. Elimdeki kalemle masamdaki kâğıdı birleştirdim, ortaya düşüncelerimin tasviri çıktı. Sınıftakilerin konuşmaları düşüncelerimde başrol oynuyordu. Rehberlik hocası elinde fotokopilerle kapıdan bu karmaşaya adım attı. Kendisi çok değişik bir adamdı. Gerçi değişik olmak, farklılığı olmayan insanların kullandığı tabir değil midir? Dışarıda habersizce yağın kar vardı, içeri de kara hayran kalan ben.

Hoca lafa girdi. Elindeki fotokopiler masamızda. Üstünde maske resimleri. Kafamda sorular. Gözler birbirine bakıyor. Tahtaya kocaman 'Covid- 19' yazdı. Kalemim gıcirtısı, sınıfın geri kalmış nefes alışlarından daha akıcıydı. Kocaman bir tablo vardı tahtada. Hoca anlatmaya başladı. O anlattıkça biz korkuyorduk. Hayaletler yok muydu? Korku hikâyesi değil miydi? Hiç biri değildi. Aksiyon filminden bahsediyor diye düşünmek istedim. Az önce sınıfla dalga geçmişim kendimce. Durum ciddiydi. Ülkemize henüz uğramayan virüs sanki bizim sınıftaydı. Hoca anlattıkça kalemim ve kâğıdım doldu. Hoca sustu. Herkes toparlandı. İki dakika var. Zil çaldı ve ben, ben sadece eve koşarak gitmek istiyordum.

Okuldan çıkıyorum. Attığım adım altımda dönen dünyayla sırdaş oluyor birden. Yolları düşünüyorum da düşüncelerim kadar karışıklar. Hangi yol hangi sokağa çıkıyor. Hangi sokakta çocuklar dizlerini yaralıyor. Siyah kapıyı itip giriyorum bahçeye, sonra adımımı atıyorum içeriye. Çantamı fırlatıp haberleri açıyorum. Tahmin ettiğim konular haberlerde boy gösteriyordu. Virüs, virüs, virüs, sosyal mesafe, kafayı yemiş insanlar yeni kurallar. Virüsün yeni ülkelere sıçradığı haberi bir anda kafamın orta yerine oturdu. Gerçekten de durum ciddiymiş. Virüs ülkemize ne zaman teşrif eder bilmiyorum ama çok uzun süreceğini düşünmüyorum. Ne zaman ki virüs bizim ülkeye gelecek, işte o zaman çok büyük kargaşa olacak. Şimdiden herkes evi alevlenmiş gibi tepki veriyor. Tek rahat davranan ben miyim bilmiyorum ya da rahat davranmaktan çok bu durumu düşünmek istemiyorum. Bilemiyorum. Gece olsa da çabucak uyusam

peşindeyim. Düşünmek için en iyi yol uyumaktı kendimce.

1

Zaman öyle geçiyor ki dalından düşen her yaprak için kendime 1 yıl sayıyorum. Yattığım uykudan uyanıyorum uzun zaman sonra, uyandığım sabah için günaydın kelimesi fazla kalacak biliyorum. Ülkemizde bir kişide virüse rastlanmış herkes panikte, sağlık bakanı çıkıp haberi veriyor. Ülke genelinde oluşan endişe gerçekten çok büyük. Vakalar gitgide arttı. Öyle bir şeydi ki bütün marketleri yağmalayacak insanlar türedi. Karantina dönemleri başlayacaktı bu doğru ama karantina sözlükte kıtlık demek değildi. Kimi insan bilinçli davranışlar gösterirken kimisi susuz kalmış deve gibi hareket etmeye başladı. Endişeli insanların aksine bende ayrı bir rahatlık vardı. Pencerenin perdesini kapatınca dünyayla aramdaki ilişkiyi kesmek gibi bir rahatlıktı. Güneş içeri girmek için çabalayacaktı ama ben perdemi çoktan çektim. Y kuşağının trajikomik hal hareketleri beni çok güldürüyordu. Haberlerde uzmanlar, psikologlar, doçentler, doktorlar, hocalar ve bilgili hissedenler kendini gösteriyordu. E bizim okullarda hayattan diskalifiye edilince gündemimize uzaktan eğitim girdi. Sabah bilgisayar, telefon, tablet her ne varsa canlı derslere girmeye çalışıyorduk. İnsanları yüzünden değil, sesinden tanıyorduk. Ve ben kendimle kendi başıma kalıyordum. Elimde kitaplarla öğrenme duygumu dizginleme çabalarım artmıştı doğrusu. Bazen diyorum ki, karantina dönemi iyi ki oldu. Bunu söylemem beni derinden yaraladığı gibi gömülü olduğum çukurdan usulca çıkartıyor. Kısıtlamaların arttığı dönemlerde kendimle yalnız kalıp bazı şeyleri sorguluyordum. İnsan ölümleri bu kadar artmışken aslında ölümün bir adım ötemizde olduğunu kavramıştık. En yakınımdan en uzağa doğru bir sürü ölümlü bu zamanda Allah'a kavuştu. Ölümü resmeden fırça darbeleri aslında akılda kalıcı tarihi bir tabloya temel atıyordu. Tabloda yürüyebilir miyim, biliyorum.

Babam bir paket maske ile eve girdi, o an anladım ki sokakta insanları tanımakta zorluk çekeceğim. Eğlencesine içinden bir maske alıp taktım. Aslında hoşuma gitmedi değil. Hem kışın falan yüzüm üşümeyecekti. Diğer insanlar nasıl düşünür bilmiyorum ama aralarından benim gibi düşünenler illa ki vardır. Sağlık çalışanları için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Üç, dört kat maskeyle bir takım kıyafetleri giyerek çalışıyorlar. Bir müddet sonra bu çalışma koşulları onları çok yoruyor. Zira şu an ki dönemde en büyük rol onlara ait. Gecesi gündüzü belli olmayan bu insanların içinde görevleri uğruna

canlarını verenler oldu. Bizler gözümüzün nuru olarak sağlıkçıları görüyorduk. Tabi aramızdan birkaç insan işin dalgasındaydı, önem vermeden yasaklara aykırı gelip bilinçsizce toplanıyorlardı. Onlar için hayat bu denli önemsiz olsa bile onların hayatı için kendini feda edenleri bile umursamadılar. Yasaklar ağırlaştırıldı, daha doğrusu devlet halkın dilini çözdü. Para cezaları devreye girince zenginler bir şekilde devam etti ama fakir toplum birazda olsa yasaklara uymaya başladı. Etrafımdakiler karantına halinden bunalmaya başladı. Ben kendimle vakit geçirdim. Televizyonu açıp kapattılar. Ben sayfaları çevirdim. Bıkıp bunalmak herkesin hakkıydı tabi. Ama kendilerini tanımaya yönelik bir hareket başlatmadılar, hâlbuki vakit de çoktu. Gece olunca okuduğum her sayfa beni bir adım öne taşıdı. Uyandı-ğım günün sabahı aldığım acı haber bana günaydın dedi. Gerçi gün ne kadar ayabilirdi ki? Bir yakınımız, koronaya yakalanarak vefat etmiş...

- Ölmüş...

- Kim!

İsmi söyle ve ben bir ah çekerim kendimce. Üzülüp ağlasam... Neye, neden, niçin ağlıyorum? Allah'tan gelmedik mi hepimiz. Rab söylemiyor mu ki bize:

Göklerin ve yerin egemenliği Allah'a aittir, dönüş de Allah'adır. (Nûr Suresi / 32. Ayet)

Yanı başımızdaki insanların gitmesi yürekleri ateşe veriyor. Sonra susuyoruz bir anda. Giden unutuluyor. Ben de biliyorum ki unutulacağım bir gün, unutulduğum günün sabahı gün ayrı doğacak. Kulağımda çalan mırıltı beni göklere kadar taşıdı. Bulutlarla ilk defa bu kadar yakınım. Selam veriyorum

2

birine ve dans ediyor kendince. Yeşil ovalara iniyorum. Çimler ıslak ve ben koşuyorum. Yağmur yağıyor ama üşütmüyor. Gözlerimi kapatıp uyanıyorum hayalimden. Dört duvardan sıyrılıp koşsam huzurla, her şey düzelir mi? Düzelmez biliyorum. Kitaplar bana huzur veriyor. Olduğum dünyadan başka dünyaya sıyrılıyorum. Yollarım değişiyor, hayallerim genişliyor. Ardından kendimi tanıyorum. Karantina bana beni kattı. Çoğu eksikliğin arasından beni bu topluma kazandırdı. Yaşadığımız şu vakit kimilerinin canını alırken benim eski benliğimin üzerine toprak attı. Gözlerim kapandı ve ben tek-

rar düşündüm. İlk başlarda çizdiğim olay döngüsünden kalemim ve kâğıdım somut olarak kurtuldu. Çizdiklerim ve ben yalnız kaldık. Kemikleşmiş sözler adeta can çekişiyordu. Şimdi anlar oldum endişemi. Bu olay nasıl sonlanacaktı, biri çıkıp "Tedavi bulundu kurtulduk." diyecek miydi? Bu süreç nasıl sonlanacaktı? Bütün endişem sonunun nasıl olacağı etrafında dönüp duruyormuş. Henüz sonlanan bir şey yoktu, hayatlarımızın dışında. Sokaklar da çocukların belli saat aralındaki koşturmaları bir anlığına hayatı normalleştireliyordu. Yavaş yavaş hapishanelerimizden dışarı adımımızı atıyoruz ama bazı yaşlılar ortada bile yoktu. Öyle korkmuşlardı ki yasak sona erse de evden dışarı adım atamadılar. Marketten dönenler aldıklarını dezenfektanla bir güzel arındırıyordu. Dışarıdan gelenler kirliymişçesine ellerini yıkıyorlardı. Kar yağıyordu ama yağın kar yeryüzüne pamuk olarak değil hastalık olarak iniyordu. Şimdi kar yalnız kaldı. İnsanlar evine çekildi. Sokaklar kırgın. Gökyüzü ağlıyor. İnsanlar teker teker ölüyor. Bazıları isyankâr ve dua edenler de var. Hayat işliyor ama camlarını kapatmış. Ne soğuk giriyor içeri ne de hava alıyor. Herkes ayrı telden çalıyor, hastaneler dolmuş. Kimimiz gözlerini kısmış pencereden bakmaya korkuyor. Sokaktan geçen insanlar akşamüzeri adımlarını kesmiş. Kapımızın önünden geçen insanlar aynı ama eskisinden daha yabancı. Maskeler herkesin yüzünü kapatıyordu ve insanları gözlerinden tanımaya alışmıştık. Toplu taşımalar illegalleşti. Öksürmek sizi suçlu yapıyordu. Okyanusun ortasında tek başına kalmış bir martı kadar yalnız hissettiriyordu. Martı düştü. Okyanus dalgalandı. Sorun çözüldü.

Raflarda litrelerce kolonya var, lokumla şekeri eksik. Kolonya bir nevi dezenfektan görevi görüyormuş. İnsanlar için kolonya bir anda yıldız ilan edildi. Alan bir daha alıyordu. Kimi akıllı da para kazanmak için işin içine hile katıp halkı kazıklıyordu. Millet dışarıya çıktığında iki de bir eline kolonya sıkıyordu, bu o kadar arttı ki artık ellerinde yaralar çıkmaya başladı. Bir müddet sonra kolonya da, kazıkçıları da unutuldu. Unutulan o kadar şey vardı ki hangi birini saymalıyım bilmiyorum. Büyüklerle çocukların arasına yerleşen koca dağlar, sokakların bir başka olması, insanların birbirinden korkması, özel günlerin normalleşmesi. Hayat eskisi gibi değil, eskisi hayattı belki. El öpmelerin sona erdiği bu zamanda, bayramları bayram yapan adetlerimize ve ibadetlerimize kilit vuruldu. Anahtar kaybedersek çilingiri nerede, nasıl, ne zaman buluruz? Sorular artıyor artmasına lakin cevaplar eksik kalıyor. Gök yükseliyor ve zaman farklılaştı. Es-

kiye dönmek için dua ediyoruz ve Allah'ın bir bildiği var demekten çekiniyoruz. Kara kutu var evlerde, iki üç insan görüyoruz içinde. Odaklanmış bir noktaya ve zaman su misali akıyor. Ev ortamına o kadar alışmışız ki dışarıyı yabancı geliyor. Kafamızı kaldırdığımızda beton görüyoruz. İçimiz daralıyor ama bakacak başka gökyüzümüz yok. Dışarıya adım atıyoruz; korkarak. Gökyüzü o kadar geniş ki birden ufak kalıyoruz. Meğerse gökyüzü insanoğlu için ne büyük nimetmiş.

Odamin içinde yankılanan rüzgârın uğultusu adeta masaldı. Gecenin bir vakti kendi kendime insanların yüzlerini düşünüyorum. İnsanlarla olan sosyal mesafemiz ve maskelerimiz vücut sağlığımız içindi. Düşündükçe anlıyorum ki insanlarla aramıza barikat kuran sosyal mesafe bizi kendi içimize kapatıyor. Düşündükçe anlıyorum ki insanları tanımak artık daha zor. Sabahın ilk ışıkları küçük bir aralıktan içeriye süzüldü. Anladım ki günler dönen tekerlek misali sürekli devam ediyor. Ben günler

3

geçtikçe büyüyorum. Düşüncelerim günler geçtikçe başka pozisyonlara geçiyor. Ben büyüyorum, büyüdüğümün farkına vardıkça. Zaman hızlı geçti. Bir yıl oldu. Hareketlerimiz, yaşamımız, ilişkilerimiz ve daha niceleri değişti. Yenilenen hayata ayak uydurabildik, olmaz böyle şey dediğimiz her şeyi bizzat yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz. Şimdi eve girdiğim yaştan büyüğüm. Altmış beşine basan yeni risk grubu evlerine girerken, yirmi birine basan eski taşıyıcılar sokaklara kendini attı. Vakaların oldukça artmasıyla ülke kırmızıya boyandı ressamın fırçasıyla. Attığımız her adımla dünyayı değiştireceğimizin farkındayım. Bilmediğim çoğu kişinin ölümüne sebep oldum. Tanımadığım ocağı ateşe verdim. Anneannem korkuyor. Ölmekten. Ben korkuyorum. Ölmekten ve öldürmekten.

5.

UÇURTMA

Nazlı Taş

Elazığ - Şehit Piyade Binbaşı Zafer Kılıç Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çürümüş tahta kokusunu duyumsadım apansız, babamın hırçın inadını bastıran ve bir anıyı canlandıran. Ardından taze nane kokusu esti rüzgârla, annemin meşhur çorbasıyla genzimi dolduran ve fersah fersah geçmişe dokunan. Ve aralandı gözlerim, bir rüya gezmişti bedenimin üzerinde; özümü koruyan ve çocukluğumu ısıtan.

Yataktan kalkıp gözlerimi ovuşturarak banyoya gittim ve musluğu açtım. Avucuma dolan suyu yüzüme çarptığımda ışığa alışan gözlerim aynadaki görüntümü netleştirdi. Yalnızca sabahları aynada bakardım kendime, yüzümdeki çizgileri nadiren görür, kılı kırk yararcasına izlemezdim. Yılları devirmiş bir adam olarak söylüyorum bunu; kendime gözlerimin içinden bakarım ben. Şimdilerde herkes aynadan, yetmezse telefon kamerasından saatlerce izlerken kendini ve devleştiren basit şeyleri, ben sadece düşünüyorum... Bir başkasında gördüğümüz şey giyiminden kuşamından, saçından kaşından başka bir şey değilse; yetenekleri, samimiyeti ve gülümsemesi yani içten bakarak gördüğümüz her şey, boşa gitmiyor mu? Bu yalan gerçekliği içselleştirip kabul etmek ne büyük fütursuzluk.

Ben aynanın karşısında durmuş kendi kendime bunları düşünürken bahçedeki çocukların çığılı mahalleyi ayağa kaldırdı. Kahkahaları dudaklarımı yukarı kıvırtırken oturma odasının penceresini

aralayıp baktım aşağı. Beni görür görmez,“Yaşar Amca!” diye bağırdı en büyükleri Şahin.“...Söz vermiştin bak uçurtma yapacaktık beraber.”

Ben bir şey söylemeye kalmadan“Şahin!” dedi Hatice alt kattaki pencereden,“Oğlum rahat bırakın Yaşar Amca'yı. Hem bu havada uçurtma mı olurmuş yaprak bile kıvıldamıyor.” diye bağırdı azarlararcasına. Çocukların yüzünde biriken düşünceli buhran etrafa kuru bir koku saldı. Ama diye başlayan cümleler kuramamış yüzüme bakıp dudaklarımdan dökülecek cümlelere odaklanmışlardı.“Olsun Hatice kızım...” dedim aşağı kattaki pencereye doğru.“...Biz uçurtmayı yaparız ne zaman uçacağı ona kalmış.” Benim cümlemlerle beraber hepsi birbirine bakıp maç kazanma edasıyla sevindi. Pencereyi kapatıp gece koltuğun köşesine attığım ceketimi aldım, mutfaktan bir iki lokma bir şey yedim ardından çekmeden bir maske çıkarıp taktığım gibi kapıya koştum.

Söz tutmak, erdemini şerefine verilen bir zafer cümbüşüydü ve derttop olmuş bedenim bu gururla kirecini söküyordu. Ben ve dışardaki üç çocuk birbirimize her geçen gün daha çok şey öğretiyorduk. Şahin, Zehra ve Akif. Değişen bir devrin film kesitleriydi onlar, her sözleri altın tabakta bir gelecek vadeden. Dün akşam eve girmeden önce bu üç çocuğun yanına oturmuş konuşuyordum.“Bugün öğretmenimizin interneti gittiği için ders iptal oldu.” demişti Akif kıkırdayarak. Sonra bir anda yüzü düşmüş sanki söylediklerinde delikanlıca bir coşkunluk taşıyor gibi omuzlarını kabartarak,“Bakmayın böyle dediğime...” diye sürdürdü konuşmasını.“... Başta okula gitmediğimiz için seviniyordum ama artık öyle değil. Okulu ve arkadaşlarımı çok özledim.” Akif'in olanları henüz tam olarak kavrayamadığı çocukluğuna baktım. Bu sözleri söyleyen çocuk birkaç ay öncesine kadar tabletinde saatlerce oyun oynayan, arkadaşlarıyla hiç vakit geçirmeyen ve top oynamayan bir çocuktü. Şimdi anlamıştı hayatın internet ağından bambaşka bir şey olduğunu ve belki özlemi tatmıştı, belki birini sevmeyi, görmeyi... Bu çocukların hepsi yeni normal hayatlarında insani değerler adına çok şey öğreniyordu. Bunu onlara öğreten şey sosyal ortamlarından ayrı kaldıklarında duydukları kaygı olabilirdi. Ama evdekilerle aynı sofrada oturup yemek yemeyi, akşamları oturma odasında çay içmeyi, sohbet etmeyi öğrenmek de yaşanan durumun bir başka penceresiydi.

Akif'in konuşması üzerine Zehra,“Sen çocukken neler yapar-

dın Yaşar Amca?" diye sormuştu. Onlara arkadaşlarıyla oynadığım birçok oyunu anlattım, misketlerimden bahsettim ve biraz da uçurtmamdan."Uçurtma mı?" diyerek heyecanlanmıştı Şahin. Ardından da sözler verilmiş ve beraber uçurtma yapmak için sözleşmiştik.

Dış kapıda beni görür görmez yanıma koştular."Annelerinizden izin aldınız mı bakalım?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak."Evet, ben dün akşamdan iznimi aldım. " dedi Şahin. Yine de kapılarını çalıp haber verdim ailelerine. Önceden olsa, bizim çocuklar yaramazdır göz kulak ol, derdi anneleri. Şimdi bunların üstüne bir de, aman dikkat et de ellerini falan bir yere sürmesinler, cümlesi eklenmişti. Tüm bu sorumluluk duygusuyla aşağı mahalledeki kapalı çarşıya doğru yürüdük.

Zehirlenmiş bir gökyüzünün kurşun sıkın yağmurlarından arınmıştı bedenlerimiz. Bunu tenime dokunan şeffaf güneş ışığıyla anlıyordum. Önceden ne kadar aydınlık da olsa buğulu gelirdi hava, doğadaki denge kaybı kuraklığı körüklerdi. Şimdi pek de öyle sayılmazdı, dengenin tahribatında iyileşmeler gözle görülür derecedeydi. Durulaşmış bu havayı boğar gibi derin nefes aldım, her ne kadar maske yüzümü örtüyor olsa da soluduğum havanın temizliği derimi besliyordu.

"Bir uçurtmayı yapmak için neler almak lazım?" diye sordu Zehra naif ses tonuyla."Önce gidip üç çita alacağız, sonra ip, bant, jelatin, çivi..." derken birkaç saniye duraksadım."...Şimdilik aklıma bu kadarı geldi. " Ardından çocuklar için göze hitap kısmıyla ilgilenmeye başladı. Uçurtmanın rengi, köşesinden sarkıtmak istedikleri kurdeleler, hepsi teker teker tartışıldı.

"Üstüne çiçekler de yaparım ben. "

"Ben büyük bir araba çizerim. "

"Ben de büyük bir şahin. "

Şahin'in son sözüyle Akif ve Zehra kahkaha atmaya başladı."Demek bir şahin çizeceksin. " Gözlerinde gördüğüm ışık huzmesi içimi ısıtmıştı, birini gülerken görmek başka güzeldi ama çocukları gülerken görmek bambaşka.

Bir dükkâna girdiğimizde önce ateşlerimiz ölçüldü, ardından ellerimize kolonyalar döküldü. Rutin bir işti bu, artık büyük küçük hiç kimse bunu yadırgamıyordu. Dükkânda dolaşırken arkamdan bir

ses,“Yaşar. ” diyerek durdurdu beni. Dükkân sahibi Veysel'in sesiydi bu, yüzümdeki maskeye rağmen tanımişti beni. İnsanın siması gözlerinden okunuyordu, ben de görür görmez hemen tanıdım onu.

“Ne zamandır uğramıyordun buraya. ” Ellerimizi uzatıp tokalaşmamıştık belki ama ses tonumuz birbirine daha yakın daha sıcaktı. Sebebi hepimizin evlerine kapandığı vakitlerde özlemi yudumladığımızdı.

“Hiç sorma, dışarıya çıkmaya çekinir olduk. Malum çarşı kalabalık oluyor işim düşmedikçe gelemiyorum. ”

“Hayırdır ne işin var?” dediğinde gözleri çocuklara kaydı.“Uçurtma yapacaktık biz; malzeme almaya geldik. ” dedim yanımdan geçen insanlara değmemek için köşeye çekilirken.

“Ah be azizim, bunun için buralara kadar gelmene ne gerek vardı. Gel sana bir şey göstereyim. ” deyip yürümeye başladı. Peşine taktık, bizi bir bilgisayarın yanında durdurdu.“Bak kardeşim, artık internette sipariş alıyoruz biz de. İnsanlar evinden çıkmıyor, biz ne ihtiyaçları varsa büyük küçük demeden götürüp teslim ediyoruz. İşler baya da açıldı aslına bakarsan, keşke daha önce yapsaymışız bunu. ” Ekranı bakıp şaşakaldım. Onlarca sipariş düşüyordu ekrana.

“Eskiden yemek işinde olanlar yapıyordu zaten bunu, benim gibi küçük işyeri sahipleri geçiştirip duruyorduk. Yeni normal deyip duruyoruz bak ama şimdi işler öyle eskisi gibi değil, insanlar çivi bile internette istiyorlar. Tüketim alışkanlıklarımız değişti. ” İnternet üzerinden basit işlemlerle daha fazla bağlantı kuruluyor ve daha büyük kolaylıklar sağlanıyordu. Her ne kadar değişim olgusu doğurgan olsa da insan değişen düzeni normalleştiren kabiliyete sahip olarak yaratılmıştı.

Uçurtma için gerekli tüm malzemeleri aldıktan sonra çocukların ellerine kolonyalar döktüm ve konuşa konuşa mahalleye döndük. Çocukların tükenmeyen enerjisi içinde ben vakur duruşumu bozmadan ama içimdeki o hiç kaybolmamış çocuksu duygularla kolları sıvayıp işe giriştim. Teker teker anlatıyordum aşamaları; çıtaların birbirine nasıl bağlandığını, çivinin nereye çakıldığını, jelatinle sarılmasını, ipin gerginliğini... Zehra o sırada çiçekler çizip duruyordu, Akif büyük arabalar, Şahin ise dediği gibi keskin bakışlı bir şahin.

Hava kararmaya yüz tutarken uçurtmanın yapımını bitirmiş, süslemesini tamamlamıştık. Kendi ellerinin değdiği bu uçurtma

gözlerinde dünyanın en güzel uçurtmasıydı muhakkak. İnsanın emek verdiği bir şeyden duyduğu haz başkaydı tabii. Yaprak bile kıpırdamayan bu havada uçurtmayı uçuramazdık. Bu yüzden kaldırıp apartmanın bodrum katında sakladık. "Umarım yarın rüzgâr olur." dedi Akif büyük bir içtenlikle.

"Biz uçurtmayı yaptık çocuklar. Sabah da söylemiştim size, ne zaman uçaacağı ona kalmış."

İçten içe bildiğim bir şey vardı. Nasılsa, rüzgârın hiç olmadığı bir havada uçurtma yapmaya benziyordu hayat. İnsan, sabrı da telaşı da rüzgârı da uçurtmayı saran ipler gibi sımsıkı tutuyordu. Bu dizginlenemezdi ama tecrübelerim öğretiyordu ki uçurtma mutlaka rüzgârla dost olmayı bilir ve gökyüzünde kesintisiz bir akışla süzülürdü.

Apartmana girdiğimde taze nane kokusunu duyumsadım. Bazı dairelerde besbelli ev yemekleri pişmişti, bazı katlardaysa yeni tarifler denenmiş gibi hafif bir yanık kokusu vardı. Merdivenleri çıkarken kulaklarımın içine babamın sesinin dolduğunu hissettim. Hiddetli ve epey kuralcı bir ses. Bu bana sabah gördüğüm rüyayı hatırlatınca avuç içlerim terledi. Kendi çocukluğuma ait o naif izlenimler artık hiçbir evde yaşanmıyor diye yakınıyordum içten içe. Pandemi gerçekliği aynı evde yaşayan ama birbirini hiç görmeyen bigâne insanları da etkilemiş evlerinde daha çok vakit geçirince birbirlerinde kusurlar bulmaya başlamış, sorgular olmuşlardı yaşamlarını. Sonundaysa ayrılmıştı yolları. Oysa gördükleri şey kusur değildi, sahici benlikleriydi ve gerçeğe yüzleşmişlerdi. Fakat bu taze nane kokusunu tekrar duyumsadığım evler, içinde yemek pişmekten öte bir samimiyeti gösteriyordu. İçinde hala duyguları yaşayan ve birbirine sıcak bakan insanlar olduğunu gösterircesine. Her şeye rağmen umut, verilen kararların arkasındaki tutarsızlıklara saklanmıştı.

Sevmek ve sevilme iki ayrı tohumdur ve bu tohumların filizlenmesi sabır ister. Hiç güneş olmasa da bir tohumun heybetli bir ağaca dönüşmesini düşleyenler, sulamayı bırakmazlar. Çünkü bilirler ki bir gün mutlaka güneş tepelerinde belirir. Hiç bilinmeyen bir şey yaşamıştık, göremediğimiz ama varlığının gücünü kavradığımız bu pandemi süreciyle. Tüm hayatımız belirsizlikler içinde yüzerken buna alışmıştık, yeni bir gerçeğe tanışmış ve bunu normalleştirmiştik. Robotlaşmış bir düzende belki de yeniden düşünen, nefes alan biri olduğumuzu hatırlamak için. Belki de tüm bu yenilikler, yenil-

miş güzelliklerin yeniden egemen olma isteğindendi.

Evime girip camımı araladım. Eşimi dört ay önce virüsten kaybetmiş ve sonsuzluğa uğurlamıştım. Gözyaşlarım bu kaybın acısını yanaklarımdan ince bir yol çizerek akıtırken berrak gökyüzünde günbegün daha belirginleşen yıldızlara baktım. Sonuçta yıldızları ancak gökyüzüne bakanlar görebilirdi. Ve biliyordum ki yaşanan her süreç, mutlaka görmemiz gereken bir gerçeğe gebeydi.

Maskemi çıkarttım, ardındansa cebimdeki kolonyayı. Avuç içlerimdeki bu iki ürün bile yeni normal hayatın yansımasını taşıırken somutlaşmış gibiydi...

6.

SUKÛT- U HAYAL

Şeyma Çınar

İstanbul - Mehmet Emin Saraç Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hafifçe maskesini araladı genç kız. Hava uzun zamandır böylesine güzel olmamıştı. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışırken rüzgarın yüzünde dolaşmasına, uzun parlak sarı saçlarını havalandırmasına izin verdi. Batan Güneş tüm kızılığıyla gökyüzünü süslüyor, sakince esen rüzgar manzaraya eşlik ediyordu. Müziğin başını ağrıttığını fark edince yavaşça kulaklığını çıkardı. Müziğe sığınmak da beyhude bir çabaydı artık. . . Adımlarını yavaşlatıp düşüncelerinden biraz olsun sıyrılma ümidiyle sigarasına yöneldi. Çakmağını unuttuğunu fark edince ağır bir küfür yükseldi dudaklarından. Acizliği onu artık üzmüyor, deli ediyordu. Elini sinirli bir hareketle saçlarının arasından geçirirken siteye yaklaşmış olduğunu fark etti. Birazdan rutin hayatındaki en heyecanlı aktiviteye, akşam yürüyüşüne, son verecek; sıradan akşamlarından birini daha yaşayacak, belki sevdiği dizinin yeni bir sezonuna başlayarak belki de gözleri acıyana kadar internette gezerek vakit öldürecekti. Zira hiçbir şey zevk vermiyordu ruhuna. Annesinin sosyete bozması arkadaşlarıyla konuşurken kullandığı ince ses tonunu duymamış yapacak, babasının saatlerce Twitter’da gezmesine, ekonomiden eğitime her şeyi acımasızca eleştirip en sonunda kendisini göğe çıkarmasına göz yumacaktı. Neyse ki yarın ders var diye geçirdi aklından. Belki ruh hali biraz olsun değişir, kendine gelirdi. İçinden sinsi, alışık olduğu bir ses yükseldi:

- Dersler mi dağıtacak kafanı yoksa o mu?

Gözlerini bıkkınca devirirken kendi kendine söylendi genç kız:

- Geç bile kaldın! Ama eskiden daha sinir bozucuydun, şimdiyse kabak tadı veriyorsun.

Maskesinin altından güzel yüzüne ufak, alaycı bir tebessüm yayıldı. İri, yeşil gözleri ışıldıyordu. Aptalca sırtıma olayı fark edene kadar zevkli sayılabilir diye düşündü ardından. Fakat ne zaman fark etse, kendisini itiraf edemediği duyguların kıskacında buluyor, ruhu mümkünmüş gibi biraz daha daralıyordu. Gözleri güvenlikteki Sinan abiyi görünce adımlarını sıklaştırdı. Site girişine ulaşmıştı. Ateşi ölümlükten sessizce söylendi:

- Allah'tan maske var da kimseye yakalanmıyoruz. . .

Adam dalgın gözlerini elindeki ateş ölçerden kaldırıp yorgun sesle yanıtlamıştı onu:

- Ne dedin kızım duymadım, bana mı dedin?

Kafasını iki yana sallarken bıkkınca cevap verdi:

- Yok Sinan abi, sana demedim hadi kolay gelsin.

Adam zoraki gülümseyen gözleriyle onu uğurlarken geniş bahçeye göz gezdirdi genç kız. Aralarındaki mesafeye rağmen sıcak ilişkileri mimiklerinden okunan insanlara imrenerek baktı. Onun gözünde fazlasıyla takdire şayandı bu durum. İnsanlarla iletişim kurmaktan soğuyalı bayağı bir zaman olmuştu. Her şey gibi bu da anlamını yitirmiş, tahammül sınırları daralmış, insanlara olan sevgisi zamanla azalmıştı. Kim bilir, belki de küçümsüyordu onları. Kendisi tüm hücreleriyle varlığını sorgularken, yanıtlayamadığı sorular durmadan onu köşeye sıkıştırırken, takıntı haline gelen bu durum bazen midesinde bir kramp, bazen bacaklarında bir titreme şeklinde boy gösterirken; hiçbir derdi yokmuşçasına etrafına gülücük saçan insanlardan daha sinir bozucu ne olabilirdi ki? Bina girişindeki uzun merdivenlere yönelirken acı bir ses daha yankılandı beyninde:

- Gülünç bir haldesin kızım! Ne kendinle baş başa kalmaya cesaretin var, ne de karşındakinin gözlerine bakıp samimi iki kelam laf etmeye. . Ya yüzleşip bitirirsin bu hengameyi ya da. . .

Beklediği asansör kapısının açılmasıyla düşünceleriyle beraber nefesi de kesildi genç kızın. Karşısında onu görmeyi hiç beklemedi.

yordu. Yarın dönmüyor muydu memleketinden? Kendisini yarına programlamıştı. Muhatabına karşı tutturduğu bu şaşkın seyrin yanlış anlaşılmasından korkarak aceleyle asansöre bindi. Bir yandan da kaçamak bakışlarıyla onu süzüyordu. O ise her zamanki görünümündeydi. Huzurlu. . . Onu tanımlamak istediğinde aklına ilk olarak hep bu kelime gelirdi. Bazen onu kıskanmasına bile neden olan yüzündeki bu derin huzurlu ifade. . .

- Yarın döneceksin sanıyordum?

Genç kız, ağzından gayriihtiyari dökülen kelimelere en az karşı-sındaki kadar anlam veremedi. Kontrolsüzce sarf etmişti her birini. Fakat tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp pür dikkat duyacağı sese odaklandı. O ise şaşkın, kısa bir bakışın ardından hemen gözlerini kaçırmış, sessizce yanıtlamıştı genç kıızı:

- Bu hafta sokağa çıkma yasağı uygulanacakmış, ondan erken dönme mecburiyetinde kaldım.

Genç kız, kafasıyla onaylayan bir işaret yaparken sessizlik oluşmasına fırsat vermeden yeniden dalmıştı lafa:

- Vakalar baya artmış, virüsün bu mutasyonu için çok tehlikeli diyorlar. Sanırsam bu defa yasaklar geçen aya oranla büyük ölçüde artacak.

Genç adamın tepkisiz yüzü ve sadece kafa sallamakla yetinmesi canını sıkmasına neden olmuştu. Kendine kızdı. . . Zaten konuşmaya çekindiği her halinden belli oluyordu, bir de gereksiz muhabbet açıp daraltmıştı onu. Neyse ki asansör oturdukları kata gelmiş, imdadına yetişmişti. Aralanan kapıdan hızla geçerken arkasından duyduğu ses, yüzündeki sinirli ifadenin kaybolup yerini şaşkınlığa bırakmasına neden oldu.

- Dikkat edin kendinize!

Bir anda garip bir mutluluk sarmıştı genç kıızı. Kafasını çevirerek arkasında kaybolan çehreye kısa bir bakış atmış, neşeyle dairelerinin kapısına yönelmişti. Zile basarken İletişim becerilerinin ne kadar zayıfladığını düşündü. Yaşadığı bu mutluluk özgüvenin giderek düşmesinden kaynaklı olmalıydı. Kapıyı her zamanki tepkisiz suratıyla açan annesine aldırmadan odasına daldı. Yorulmuştu. . . Derin bir nefes bırakıp yatağına uzanırken onu düşündü. Kendisi gibi o da evin tek çocuğuydu. Yakın bir zamanda annesiyle siteye ta-

şınmış, ancak bu kısa sürede genç kızın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Üslubu hep yumuşak, insana huzur veren cinstendi. Birkaç defa sitenin bahçesinde yakalamıştı onu. Etrafında halka şeklini almış ergen gençlerin heyecanla bağrışıp ona sorular yönelttiğine, onunsa sakince yanıtlar verdiği şahit olmuştu. Kendisi de birkaç defa tartışmaya katılmış ancak genç adamın kendisiyle konuşurken çekindiğini gözlemlemişti. Normalde olsa dalga geçip güleceği bu durum, söz konusu olduğunda saygı uyandırıyor. Genç kızın amacı ise muhalefet olmak değil, gerçekten kafasını meşgul eden sorulara yanıt bulmaktır. Şayet evde geçirdiği uzun süre zarfında pek çok şeyi sorgulamış, çoğu zaman kendisini karanlık bir kuyunun dibinde hissetmişti. Annesi ve babası çok da inançlı sayılmazlardı. Kendisi de bu konularda düşünmek için hep çok genç hissetmiş, hayatı akışına bırakmayı tercih etmişti. Ancak gün gelmiş, tüm o eğlence dolu hayat sona ermiş, herkes gibi eve kapanarak kendiyi baş başa kalmış ve sonunda o soruyu sorabilmişti. Bu gidiş nereyeydi? Bu güne dek gamsızca sürdüğü hayat bir anda ona tokat atmış, tüm benliğini altüst etmişti. Tüm bu psikolojik yıkımın arasında siteye taşınan bu yeni çocuk bir anda dikkatini çekmiş, tek ilgi odağı olmuştu. Zira oldukça tatmin edici konuşuyor, onu şaşırtıyordu. Ancak kendisine bile itiraf etmekten çekindiği, aklına geldikçe köşe bucak kaçtığı bir şey vardı. O da bu sohbetlerin kendisi için çok daha fazla anlam ifade etmeye başlamış olmasıydı. Üniversite hayatı boyunca pek çok ilişkisi olmuş, ancak hiçbirini ciddiye almamıştı. Şimdiyse kendini kaptırmaktan korkuyor, buna hazır hissetmiyordu. Telefonunun çalmasıyla bir anda irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Yavaşça yattığı yerden doğrulup göz ucuyla baktı ekrana. Arayan, sözde yakın arkadaşlarından Feraye'ydi. Rahatsız edildiğini belli eden bir ses tonuyla açtı telefonu.

- Efendim Feraye?

- Kızım bu akşam telafi dersi var Zoom'da unuttun mu? Baktım derste yoksun ben de arayayım dedim. Linki attım sana, hadi gel hemen.

Bıkın bir ses tonuyla yanıtladı arkadaşını:

- Ben bayağı yorgunum Feraye, en iyisi bu akşam katılmayayım.

- Yahu sen gel, kamera mikrofona falan da açtırmıyor adam, en azından dinlersin. Ay yoksa yine mi kafan karışık senin. Öf hep aynı mevzular. . . Kızım sen böyle değildin, kendine gelip dön aramıza ar-

tık. Bizimkiler de durmadan seni soruyor. Ne oluyoruz yahu!

Bu cümleler genç kızın sinirini fazlasıyla bozmuş, en yakını bildiği arkadaşının ne yaşadığı hakkında hiçbir fikri olmaması kalbini acıtmıştı. Birkaç bahane geveleyip kapadı telefonu. Arkadaşlarını düşündü. . . Eski hayatı bazen rüya gibi geliyor, o anları yaşadığına inanamıyordu. Sanki şu an bilinçli olarak bir hücreye kapatılmış, madalyonun öbür yüzünü görmeye mecbur bırakılmıştı. Algıları çok değişmişti, istese de hayata eskisi gibi bakamıyordu. Gözlerini dalgınca odasının duvarlarında gezdirirken belki de bir süre rahat bırakmalıyım kendimi diye düşündü. Onu bir süre düşünmekten alıkoyacak eğlenceli bir aktiviteye ihtiyacı vardı. Annesinin odasına geldiğini fark etmesiyle dalgın bakışları hedef değiştirdi.

- Kızım kapıda bir çocuk var, sana kitap getirmiş, öyle söylüyor. Herhalde şu yeni gelen komşu aileden.

Duyduklarıyla aniden ayaklandı genç kız. Aynanın karşısında aceleyle saçlarını düzeltip baştan aşağı kendini süzdü. Bu yaptığına kendi de bir anlam verememişti. Parıldayan gözlerinin, annesinin meraklı ve bir o kadar da imalı gözleriyle buluşmasına izin vermeden kapıya koştu. Onu gördü ardından. . Elinde tuttuğu kalın bir kitapla masumane bir bekleyiş içerisindeydi. Genç kıza fark edince bakışlarını kısa bir süre onun yüzünde gezdirmiş, ardından boğazını temizleyerek lafa dalmıştı:

- Merhaba, şey. . . Bayağıdır aklımda fakat fırsatım olmadı.

Elinde tuttuğu kitabı genç kıza uzatırken devam etmişti:

- Kendisi çok sevdiğim bir yazar, aklını meşgul eden sorulara yanıt bulabilmen dileğiyle. "

Belli etmemeye çalışsa da, bu düşünceli hareket genç kızın çok hoşuna gitmiş, ne yapacağını bilememiştir. İçten bir şekilde teşekkür edip tatlı bir tebessümle uğurlamıştı onu. Bir yandan da yanı başında dikilmiş onu seyreden annesinin bir şeyleri yanlış anlamaması için dua ediyordu.

Perdesini aralayıp yoldan geçenleri seyre daldı genç kız. Son yasakların bitmesinin üzerinden yaklaşık iki ay geçmiş, vakaların azalmasıyla herkes rahat bir nefes almıştı. Gözlerini, güneşli havanın tadını çıkaran çocuklu ailelerin üstünde gezdirdi. Annesi de ba-

basıyla beraber test yaptırmak için hastaneye gitmiş, genç kız evde tek başına kalmıştı. Aşılı oldukları için testin pozitif çıkacağına ihtimal vermese de annesi ısrarla koku alamadığını söyleyince bir şey diyememişti. Camını açarak temiz bahar havasının içeri dolmasına izin verdi. Kuş cıvıltılarıyla harmanlanan çocuk bağırsıkları bile eskisi kadar can sıkıcı gelmiyordu. Hissettiği huzur tarif edilemezdi. Uzun süredir alışıktığı olduğu duygular onu terk etmiş, bazı şeyler derinlerde yeniden şekillenmişti. Düşünceleri değişmiş, sanki bambaşka biri olmaya başlamıştı. İçinde çok daha farklı duyguların yeşerdiğini hissediyor, eski huzursuzluğu ona yabancı geliyordu. Özlemine çektiği huzur ona kucak açmıştı. Camın kenarından ayrılarak masasının üzerindeki kitabına uzandı. Ondand aldığı kitaplardan biriydi bu da. İki ay boyunca kapısına kitap bıraktığını hatırlaması, yüzünü samimi bir gülümsemenin kaplamasına neden oldu. Hepsini özenle okumuş, yepyeni sulara yelken açmıştı. Neden olduğu bu büyük değişimi bilse nasıl hissederdi acaba diye düşündü. Artık içinde ona karşı beslediği, gün geçtikçe büyüyen duygularından tam anlamıyla emindi. Bu hislere karşı koymaksa, isteyeceği son şey olabilirdi. Üstelik şimdi onu daha kolay kabullenebileceğini düşünüyordu. İnanıyordu artık genç kız. . . Bazı sorular henüz karşılığını bulamamış olsa da tüm kalbiyle iman ediyordu. . Öyle ki inancını yaşamak, tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Fakat şimdilik sessiz kalmaya karar vermişti. Çevrelerindeki insanların ne diyeceği değildi umursadığı. . Ailesinin vereceği tepkiyi kestiremiyor, bundan çekiniyordu. Annesi kapıdan alıp büyük bir hevesle okuduğu kitapları görmüş, bir şeyler sezse de ses çıkarmamıştı. Onun bu sessizliği genç kız şaşırtsa da durumdan şikayetçi değildi. Çalan zil sesiyle araladığı kitabı yerine bırakıp hızla kapıya koştu. Gelen, yakın zamanda sipariş ettiği kargosu olmalıydı. Portmantodan aceleyle bir maske kapıp yüzüne geçirdi. Beklediğinden çabuk gelmişti. Gizleyemediği heyecanıyla kargo paketini alıp içeri girerken, tüm kalbiyle ev ahalisinin geç gelmesini diledi.

Onlara yakalanmak istemiyordu. Paketi odasına bırakıp ellerini dezenfekte etmek için banyonun yolunu tutturdu. Bir yandan da sırtıyordu. Hayallerini süsleyen görüntü onu gülümsetmişti. Belki gerçekten o kadar yakışır diye geçirdi içinden. İşlerini halledip neşeli bir müzik mırıldanarak odasındaki aynanın karşısına geçti. Saçlarını topuz şeklinde toplayıp bağlamıştı. Dış paketini yırttığı pahalı marka kutusundan iki gün gün önce sipariş ettiği başörtüsünü

parıldayan gözlerle çıkardı. İnternette birkaç video izlemişti. Nasıl bağlayacağını az çok biliyordu. Videoda gördüğü kızlar kadar pratik olmasa da farklı denemeler yaparak sonunda hoş bir görüntü yakalamayı başardı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken uzunca bir süre aynadaki görüntüsünü izledi. Gördüğü kız hiç de yabancı gelmiyordu. Sanki yıllardır tesettürlüymüş gibi rahattı. Arkadaşları, üniversite hocaları, annesiyle babası geldi aklına. Çevresini bilmiyordu ama bu yeni görüntüsüne alışmak onun için zor olmayacaktı. Buna vesile olduğu için minnettardı genç adama. Bu mutlu anı onunla da paylaşmak, tepkisine şahit olmak istedi. Belki aralarındaki tüm duvarlar yıkılır, içinde filizlenip yeşeren duyguları karşılık bulurdu. İçinden yükselen ani bir cesaretle aynadaki görüntüsüne son bir bakış atarak evden çıktı. Asansördeki tanıdık bina sakinlerinin şaşkın bakışlarına aldırmadan, büyük bir heyecanla kapısının önüne geldi. Birazdan onunla karşılaşacak, belki de gözlerindeki sevinç ışığını görecektir kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Heyecanla art arda bastığı zilden sonra kapının açılmasıyla, yüzündeki masum gülümseme yerini şaşkınlığa bıraktı. Kapıda kendisi gibi tesettürlü genç bir kadın duruyordu. İçinden akrabası olmalı diye geçirirken arkadan gelen sesle kalbinde derin bir sızı hissetti.

- Kim gelmiş kızım, nişanlın mı?

Ayşe Hanım'ın sesiydi bu. Onun annesinin. . . Duydukları sersemlemesine neden olurken anlamamış bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatı. Karşısında dikilen kadını daha önce hiç görmemişti. Nişanlısının evine ziyarete gelmişti anlaşılan. Bunca zaman bilmeden imkansız bir aşka mı sahip çıkmıştı. . . Hala idrak edemiyor, hissettiği hayal kırıklığını hiç yaşamamış olmayı diliyordu. Belki de hayatında ilk defa birini sevmiş, umut dolu hayaller kurmuştu. Ancak bunca zaman olmayacak bir duaya amin demiş, muhatabını fena yanlış anlamıştı. Kendini toparlayıp tüm kederini yansıttığı hüznü bir ses tonuyla konuştu:

- Kusura bakmayın. . . Ben. . . Ben sanırım yanlış kapıya geldim.

Karşısındaki kadın önemli değil gibi bir şeyler söylüyor, oluşturduğu yıkımdan habersiz nazikçe gülümsüyordu. Kafasını kaldırıp kadına son bir kez baktıktan sonra asansörü beklemeden merdivenlere yöneldi. Yaşadığı hayal kırıklığıyla beraber bir de genç adama yakalanma korkusu sarmıştı içini. Gözünden birkaç damla yaşın akmasına müsaade etti. Tek taraflı yanlış duygulara kapılmıştı. Asla

karşılık bulamayacağı duygularını kalbine gömmenin zor olacağını biliyordu. Derin bir nefes alırken kapıda bekleyen annesiyle babasına takıldı gözleri. Göz yaşlarını silerken keşke şu an yok olabilseydim diye düşündü. Zamanlama çok acımasızdı. Normalde bu haliyle karşılmasına çıkamaz, göz göze gelmeye cesaret edemezdi. Ancak beklediği gibi olmadı. Zira şu an hiç de normal hissetmiyordu. Başını dikmiş, kararlı bir yüz ifadesiyle ikilinin şaşkın bakışları altında kapıya yaklaşmıştı. Belki de şu an bu durumu umursayamayacak kadar halsizdi. Belki de rabbi ona güç vermiş, hayatını değiştirecek adımları atmaya başlamasını dilemişti. Her halükarda bildiği tek bir şey vardı. Hayatı eskisi gibi olmayacaktı. . . Onun vesilesiyle inşa etmeye başladığı yeni benliği, yine onun vesilesiyle yıkılan hayallerinden daha büyüktü. . .

7.

HEP O ŞARKI

Hatice Hevesli

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Dışarıdan bakıldığında eski püskü, kerpiç bir evdi aslında. Me-ram bağlarında yemyeşil, günümüz şartlarında otantik diyebileceğimiz, içine giren herkesi sımsıcak havası ile saran, hoşsohbet iki ihtiyarın yaşadığı bir evdi.

O civarda herkesin tanıdığı, “Motorcu Yusuf” lakabıyla bilinen büyükbabam 82 yaşında olmasına rağmen yaşlılık belirtisi olmayan, tez canlı hayat dolu bir insandı. Babaannemle anlaşamazlar ama komik sürtüşmeleriyle herkesi güldürürlerdi. Eğer mevsim yazsa ve okullar tatilse çocuklarını toplayan soluğu baba evinde alırdı. Teyzemler, yengemler, halam yani motorcunun evlatları orada olurdu. Anneler yemekle, ev işleriyle uğraşırken babamlar bahçe işlerine bakardı. Ama akşamlar değişmez, erik ağacının altında ıhlamur ve misvak çiçeklerinin kokusunda bitmek bilmeyen çay sohbetleri. . . Çocuklar bahçede bisiklet sürer, top oynar, eğlenirlerdi. Böylece birlik beraberlik içinde şahane bir hafta sonu tatili olurdu.

Her zamanki gibi sıradan bir cumartesi akşamıydı. Mevzu; televizyonda gördüğümüz Çin’de görülen bir virüsün hızla yayıldığı, insanların yolda yürürken bile yıkılıp orada öldüğü konusuydu. Herkes konuşuyor ama “Daha önce duyduğumuz hastalıklar gibi geçer gider, sonuçta biz yarasa yemiyoruz ki!” diye düşünüyordum. Her akşam haberlerde virüsün yayıldığı ülkelerin ve hastalanan insan-

ların yaşadıklarına şahit oluyorduk ama Türkiye'de henüz yok rahatlığı vardı.

Takvimler 11 Mart'ı gösteriyordu. Her sabah olduğu gibi hazırlanıp okula gittim. Sınıf arkadaşlarım oturduğu sıralarına kolonya sıkıyorlardı. Bazıları maskelerini takmış, tedbirini almıştı bile. Çünkü artık ilk vakanın Türkiye'de görüldüğü haberi hızlı yayılmış ama hangi şehirde olduğu bilinmiyordu. Her akşam haberlerinde vaka sayısını takip ediyor, büyüyen korkularımıza engel olamıyorduk.

Artık gözle görülmeyen virüsün çizdiği hayatımızda dışarı çıkmaz, her hafta gittiğimiz baba evinde toplanamaz olmuştuk. Gidip gelmenin yerini telefonda görüntülü konuşmalar almış, herkes birbirinden korkar olmuştuk. Çok geçmeden okulların kapanmasıyla tamamen evlere kapandık. Yollardaki trafik ışıklarında bile "EVDE KAL" yazıyordu artık. Bu durumdan motorcunun evi de nasibini almış, koskoca evde iki ihtiyar yalnız kalmıştı. 65 yaş üstü sokağa çıkma yasağı olduğu için hiçbir ihtiyacını göremez olmuştuk artık. İki haftada bir erzak ihtiyaçlarını babaevine girmeden kapıdan bırakıp gidiyorduk. Sadece kapıdan gördüğüm o dimdik, güçlü koca çınarın hiç ayrılmadığı torunlarıyla arasına en az bir buçuk metre mesafe koyarak görüşmesi, hem onun hem de bizim canımızı acıyordu. Torunlarını görememek onun yaşlı kalbini yoruyor, zaman zaman gözlerinde buğulanmaya sebep oluyordu. Zaten şeker hastası olan büyükbabam sık sık rahatsızlanıyor, hastaneye gitmek zorunda kalıyordu. Hastane işlerinden çok da anlamadığı için ya babam ya da amcamlar refakat etmek zorunda kalıyordu. Esas korkusu virüse yakalanmak olan herkes hastane işlerini birbirinin üstüne atıyordu. Sık sık hastaneye gitmek zorunda olan büyükbabamın küçük kardeşim için söylediği "Şu virüs olmayacak şu kızı iyice sarılıp öpecen!" sözü aklımdan gitmiyordu.

Bir öğlen çalan telefonda büyükbabamın hastaneye kaldırıldığını, beynine pıhtı atıp felç geçirdiğini söyledi babaannem. Virüs korkusundan babam dışında hiçbirimiz hastane ziyaretine bile gidemiyor, onu göremiyorduk. Görüntülü konuşmak için onu arıyorduk ama sürekli ya uyuyor ya da doktor var, deyip kapatıyordu. Böylece hastanede geçen üç hafta sonunda eve çıkmıştı.

Büyükbabamın durumunu çok merak ettiğimiz için ısrarlarımıza dayanamayan babam, bizi onun yanına götürdü. Hepimizin ağzında birer maske, elimizde kolonyalar ve bir buçuk metre mesafe ile

uzaktan büyükbabamı gördük. Bize sürekli"Hastalık var yaklaşmayın!" diyordu. Oğullarından her gün biri onun yanında kalıyor, yürüyebilmesi için yardım ediyordu.

Virüs Türkiye'de hızla yayılırken bayram ziyaretleri, hasta ziyaretleri, el öpme gibi birçok geleneğimizi götürmüştü çoktan. Geçirdiğimiz iki bayramdan birinde sokağa çıkma yasağı olduğu için diğerinde ise virüs bulaşır korkusundan kimseyle görüşemedik. Öylece evden dışarıya adım bile atmadan kaç gün geçirdiğimizi saymadım bile.

Her akşam haberlerini merakla izliyor, virüsle gelen yeni haberleri, sağlık bakanının yapacağı açıklamaları bekliyorduk. Gün geçmiyor ki çevremizde karantinaya alınan binalara gelen ambulans, içinden inen sağlık çalışanlarının tıpkı bir astronot gibi giydikleri beyaz tulumlarla indiklerini görmeyelim. Halk arasında"Poşetliler geldi, poşetliler gitti" gibi konuşmalar sık duyulur olmuştü. Aşı bulunursa virüsün geçeceği düşüncesi içimizdeki ümit tohumlarını yeşertmeye yetiyordu. Okulumuzu da elimizden alan virüs, bizi tamamen uzaktan eğitime mahkûm bırakmıştı. Sürekli hocalarımızla iletişim halinde olup derslerimizi, hatta ödevlerimizi bile sanal ortamdan takip ediyorduk. Mikroskopla bile zor görünen bu virüs bize hayatın eve sığacağını öğretmişti. Artık evimiz hem okulumuz hem yaşam alanımız hem de en güçlü sığınağımız olmuştü.

Evde devam eden sıradan bir öğle vaktinde bize gelen telefonla dünyam başıma yıkıldı. Şakalarına, esprilerine, gülen yüzüne hasret kaldığımız koca çınar artık yoktu. Yaşlı kalbi bu acımasız ve virüslü dünyaya yenik düşmüştü. Apar topar arabaya binip babaevine nasıl gittiğimizi bilmiyorum... Arabada herkes ağlıyordu ama ilk kez ağladığımı gördüğüm babamın hıçkırıkları bir başka yaralıyordu içimi. Oraya vardığımızda aylardır görmediğimiz herkes oradaydı. Ama ağızlarımızda maske olmasına rağmen herkes köşe bucak birbirinden kaçıyordu. Cenazeye gelen herkesin ellerinde kolonyalar, dezenfektanlar vardı. Orası sözde cenaze eviydi ve büyükbabamın çok sevilen biri olmasına rağmen virüs korkusundan pek gelen olmadı. Ama torunları, gelinleri, evlatları büyük küçük hepimiz son yolculuğunda büyükbabamı yalnız bırakmadık. Mahalle mezarlığına defnettik onu. Çok sevdiği Mera'm'dan ayırmazdık ki. Hıçkırıklar, ağlama sesleri, dualar hepsi bir daha göremeyeceğimiz büyükbabam içindi... Dünyadan ayrıldığı son dakikalarına kadar en azından bizler yanındaydık. Başsağlığı da telefonda dilenir olmuştü.

Büyükbabamın da gidişiyile yalnız kalan babaannem onun yokluğuna dayanamayıp başka bir eve taşındı.

Bir gün virüs bitse bile bizim ailemizdeki çocukların oyun alanlarını, çikolata dolu buzdoloplarını, büyüklerin erik ağacı altındaki masa sohbetlerini, küçük büyük herkesin şen kakhahalarını almıştı artık. Bizim için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Cenazeye gelen anneannemin yaptığı benzetmeyi şimdi anlıyorum. "Şemsiyenin sapı gitti, telleri başka başka yerlere düşer artık!" Bu söz o gün çok garip gelmişti ama her şey aynı o benzetmedeki gibi oldu.

Herkesin değerli vakti, bitmek bilmeyen işleri, tabi bir de virüs. . . Kimse kimseyle bir araya gelemiyordu artık. Büyükbabamın ölümünden sonra hayatım - milat gibi - virüsten öncesi ve virüsten sonrası olmak üzere ikiye ayrılıyordu. Öncesi yaşandı bitti. Sonrasında ise tedbirli olmayı, temizliği, sevdiklerimizin kıymetini ve hayatın eve sığabileceğini öğretti bize. Ama en değerlimizi almıştı bizden. Bir zamanlar şen kakhahalar ve çocuk seslerinin eksik olmadığı baba evinde şimdi ölüm sessizliği hakim. "Yapraklar döküldü mü sonbahar geldi mi ölümler başlar." derdi hep büyükbabam. Onun da dediği gibi sonbaharın gelişi almıştı onu bizden. Sararan yapraklar, boş kalan pencere ve dilimde hep o şarkı....

" Yok olmaz erken daha, biraz geç kalın ne olur! Hiç hazır değilim henüz...

Ne olur baharlarımı bırakın bir süre daha, tanıdık değil bana güz...!"

8.

RUHU BESLEYEN KELİME“DOKUNMA”

Esmâ Nur Erpınar

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Alacakaranlık yavaş yavaş çökmeye başlamıştı. Nöbet değişimi saati gelmişti ama ben eve gitmek istemiyordum. Evet, tüm gece hastanede, üstelik acil bölümünde bir konvoyun kaza yapmasıyla çok sayıda ağır hastayla ilgilenmiştim. Yorgunluktan ayaklarının altını hissetmeyen ve bulduğu ilk banka oturmak isteyen ben, eve gitmek istemiyordum. Ben Karen Düzova. Bundan yaklaşık 4 yıl önce bir salgın hastalığın psikolojik kurbanı olan, ruhunu annesinin son sözüyle besleyen bir hemşirenin arkadaşım.

Yaklaşık 3 senedir eve gitmek istemiyorum. Çünkü ev arkadaşım Kumkale Hastanesinin başhemşiresi Elif Ceran. Hayatın onu hazırlıksız yakaladığı fedakâr kahraman da diyebiliriz. Her şeyin başladığı ya da her şeyin aslında son bulunduğu 2019 Mart ayı. Dünyanın korona virüs salgınıyla sarsıldığı, insanlığa ilk başta basit bir grip gibi gelse de sonlarında ciddi kayıpların olduğu, sağlık çalışanlarının ön cephede savaştığı, dünyanın cenk meydanına dönüştüğü o yıl. Salgın dünyaya yayıldıktan kısa bir süre sonra artık biz de hastane olarak kovitli hastalara bakmaya başladık. Yoğun bakım servisleri, solunum sıkıntısı çeken hastalarla doluydu. Ruhen iyi değildik. İlk defa böyle bir durumla karşı karşıyaydık. Hastaları muayene edebilmek için üç kat koruyucu kıyafet giyiyorduk. Üstüne bir de tulum giymek zor olan işimizi daha da zorlaştırıyordu. Sürekli olarak bu hastalarla ilgileniyorduk. En ufak bir temasla hatta havayla bile bu-

laşan bir virüsle başımız dertteydi. Yeni tip korona virüsün dünyaya yayılmaya başladığı ilk günden itibaren çeşitli önlemler alındı. Bizde bu yüzden Elif, ben ve 14 meslektaşımınla beraber eve gitmeme kararı aldık. Ailemizi, sevdiklerimizi muayene ettiğimiz hastalar arasında görmek belki de bu hayatta isteyeceğimiz en son şeydi. Düşüncesi bile kan dondurmaya yetiyordu. Elif ve ben ayrı bir eve çıktık. Çıkarırken geçici olacağını düşünsek de maalesef umduğumuz gibi olmadı.

Elif, ailesini korumak için eve dahi gitmezken annesi Nilüfer Hanım'a ziyarete gelen bir kişi ne yazık ki hem annesi Nilüfer Hanım'a hem de babası Nevzat Bey'e korona virüs bulaştırmıştı. Bu virüsü kaptıklarını kendileri de anlamamıştı. Elif'e de bir şey söylemeyince onun da haberi olmamıştı. Bir gün, hastanemize gelen ambulansların içinden annesi Nilüfer Hanım ve babası Nevzat Bey inince sanki dünya onun için bir anlık durmuştu. Yapılan test sonuçlarında maalesef ikisinin de sonucu pozitif çıkmıştı. Hastanede durumları kontrol altına alınınca evlerine 14 günlük karantina şartıyla geri göndermiştik. Tabii hepimiz çok korkmuştuk ikisi için de. Başlarda ikisinin durumu da iyi ve gidişatları da memnun ediciydi. Ta ki Elif'e Nevzat Bey'den telefon gelene kadar. Nevzat Bey Elif'i aradığında Elif'le tulumlarımızı çıkarmış eve gitmek için toparlanıyorduk. Elif, telefonu açtığında her ne kadar telefon hoparlörde olmasa da ben Nevzat Bey'in sesini duymuştum: "Kızım annen fenalaştı, acil gel!" diye bağırmıştı. Elif tabii o zaman ne yapacağını bilmeyen bir halde öylece duruyordu. Hemen bizim hastaneden koronali hastalara bakan bir ambulansı evlerine yönlendirdik. Ambulans gelene kadar da Elif'i sakinleştirmek zorundaydım, her şeyden önce o bir başhemsireydi, soğukkanlı davranmalıydı. Hem durumunun ne kadar kötü olduğunu dahi bilmiyorduk. Ambulans yaklaşık 15 dakikada hastaneye geldikten sonra Nilüfer Hanım'ı acil bölümünden yoğun bakıma aldılar. O da solunum sıkıntısı çekiyordu ve ateşini düşüremiyorduk. Yoğun bakıma alınması hiç iyi olmamıştı çünkü yoğun bakımdan tüm çabalarımıza rağmen kurtarılamayan hastalar, kurtulanlarla neredeyse aynı sayıdaydı. Evet, bu moralimizi düşürüyordu ama umudumuzu asla yitirmiyorduk. Hep bir umut gözüyle baktık Nilüfer Hanım'a. Elif nöbet değişimlerinde bile yoğun bakımdan ayrılmıyor, annesinin yanında bekliyordu. Nevzat Bey' de yavaş yavaş iyileşiyordu ama eşinin durumu onu bunalıma sokmuştu. Elif hangisine yetişeceğine şaşırılmıştı, çok zor zamanlar geçiriyordu. Ve bir kış akşamı geç saatlere doğru Nilüfer Hanım'ı kaybettik. En zoru da buydu işte. Haberi

hastanede alır almaz Elif'in yanına gittim. Donmuş gözlerle tam karşısına bakıyordu. Nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Hangi sözcük, hangi cümle annesini kaybetmiş bir insanı anlatabilirdi ki. Aniden şu kelimeyi tekrarlamaya başlamıştı: "Dokunma". İlk başta ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonralarda öğrenmiştim ki Nilüfer Hanım canını teslim ettiği sırada Elif de annesinin yanındaymış. Ona fenalaşınca haber verdikleri için yoğun bakıma korumasız kıyafetlerle, koşarak girmiş. Her ne kadar da engellemek isteyenler olsa da annesiyle konuşmaya, ona sarılmaya çalışmış. Annesi de ona son nefesini vermeden önceki son cümlesini söylemiş: "Dokunma kızım, dokunma evladım, kendin için dokunma". İşte o cümle Elif'in ruhuna işleyen cümle olmuş.

Annesinden sonra Elif'i yoğun bakıma korumasız kıyafetlerle girdiği için karantinaya almak zorunda kaldık. Ben de haberden sonra Elif'in yanına gittiğim için dikkat ediyordum kendime. Maskelerimiz, giysilerimiz vardı ama bu hastalığın kime ne zaman, ne şekilde geleceği belli olmuyordu. Tabii bu süre zarfında can kayıplarımız artıyor, iyileşenlerin yerini yeni hastalar alıyordu. Bizde başhekimimizden Elif'in en azından bir süreliğine koronali hastalar bölümünden alınıp başka bir servise geçirilmesini talep ettik. Böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştük. Olmadı. Aradan aylar geçti. Elif hem karakter olarak hem de fiziksel olarak çok değişmişti. O; genç, bakımlı, yüzünde en ufak bir makyaj olmamasına rağmen gayet alımlı duran, giydiği her kıyafeti üzerine yakıştıran kız gitmiş, yerini olduğundan yaşlı gösteren, bakımsız ve bir o kadar özgüvensiz biri gelmişti. Bunlar işin fiziki boyutu. İşin diğer kısmı ise daha zordu. Hastanede sağlık çalışanları olarak hepimiz tedbirimizi sıkı sıkıya alıyorduk. Fakat Elif'inki yadırganacak derecede fazlaydı. Dedim ya hani Nilüfer Hanım'ın son sözü ruhunu beslemiş diye, sözle beslenen davranışla filizleniyordu. Elif artık yoğun bakım dışında da tulum kıyafetleriyle dolaşüyor, o haldeyken bile yanına bir metreden az yaklaşıp sanki canını acıtmışçasına: "Dokunma" diyerek bağıriyordu. Hastanedeki hastalar başta olmak üzere çalışanlar da bu durumdan oldukça rahatsızdı. Fakat kimse ağzını açıp tek kelime etmedi. Hastalarına Elif adına özür dileyen doktorlardan, zamanla düzelecek diyen çalışanlara kadar hepimiz Elif'e saygıyla ve anlayışla yaklaştık. Daha doğrusu yaklaşmaya çalıştık.

Elif'le aynı evde yaşamamıza rağmen benimle bile doğru dürüst konuşmuyordu. Babası Nevzat Bey de bu yaşananlardan sonra An-

talya'daki denize bakan evlerine temelli taşınmış, Elif'le haftada bir kez belki konuşuyordu. Elif'e babasının gitmesine izin vermeme-si gerektiğini söylemişim bir keresinde. Bana:“Gitmese hem ben hem de o daha fazla üzüleceğiz.” demişti. Üstelememişim, sonuçta Nevzat Bey kendi başının çaresine bakabilecek güçteydi. Fakat ben artık Elif'le aynı evi paylaşacak güçte değildim. Çok değişmişti. Sürekli temizlik yapar hâle gelmişti. Her gün halıları fırçalıyor, camları siliyor, dün tozunu aldığı yerleri bir kez daha temizliyordu. İşin ilginç kısmı ise hiç yorulmuyor oluşuydu. Benim yaptığım yemekleri önceden bayılarak yerken şimdi ise temiz yapmadığımı iddia edip yemiyordu. Bütün bunları yaşadığımız zorlu sürece, pandemi dönemine verdim. Belki sonunun annesi gibi olmasını istemiyordu ya da bu hastalıktan dolayı annesini kaybetmesinden çok etkilenmişti. En azından ben böyle olmasını umuyordum.

Pandeminin üzerinden yaklaşık 4 yıl geçti. Bütün dünya olarak kayıplarımız olsa da sonunda bu zorlu sürecin içinden çıkmayı başarabilmiştik. Kimisi annesini, kimisi babasını, kardeşini, evladını, eşini kaybetmişti. Ama artık nihayet bitmişti. Aşılar bulunmuş, tüm dünyada aşılama işlemleri olumlu yanıtlar vermişti. Sosyal mesafeli hayat kalkmış, eski günlerine kavuşmuştu insanlar. Maske yok, me-safe yok.

Bizler yani sağlık çalışanları, çok büyük kayıplar verdik. Birçok şehit doktorumuz, hemşiremiz oldu. Onları hep kahraman olarak andık ve anmaya devam edeceğiz. Ama Elif için bu güzel günler bir türlü gelmedi. Elif değişmemişti. Artık bu işin hastalık boyutuna geldiğinin farkındaydım ama bunu Elif'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Konuşmaya çalıştığım günlerde aynı Elif olduğunu ve değişmediğini söylüyordu. Hastane çalışanları da aralarında bu işin fazla uzadığını, daha fazla dayanamayacaklarını konuşuyorlardı. Bir gün hastanemizde çalışan psikiyatrist Nurgül Hanım'ın odasına gittim. Elif'in durumunu detaylı bir şekilde anlattım. Bana“İnsanların yaşadıkları travmaları, kişilik özellikleri ve serotonin düzensizliği gibi faktörlerin olması sonucu bu tür hastalıklarla oldukça sık karşılaşabiliyoruz. Ama her zaman dediğimiz gibi erken teşhis çok önemli. En yakın zamanda Elif'i görmem gerek. Onu görmeden net bir şey söyleyemem” dedi. Nurgül Hanım'a teşekkür edip hemen iki gün sonrasına Elif için randevu aldım. Aldım ama Elif'i nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Aynı günün akşamı eve gittikten sonra kendisiyle konuştum ama yine iyi olduğunu, sorunun bizde olduğunu

söylemişti. Hatta ve hatta aramızda ufak bir tartışma bile çıkmıştı. Ona hasta muamelesi yaptığımı, onu sevmediğimi ve artık istemediğimi düşündüğü için tartışmıştık. Tam tersiydi. Onu düşündüğüm ve artık kendisine bunu yapmasını istemediğim için yardım etmek istiyordum. Yaşadıkları ağırdı ama kendini ve çevresini bu şekilde cezalandırmamalıydı. Onu ikna etmenin çok zor olduğunu düşünüyordum, öyleydi de.

Bir akşam yaşadığımız bir olay onu hasta olduğuna en azından normal olmadığına ikna etmişti. Yine yoğun geçen bir günün sonunda eve geldim. Kapıyı Elif açmıştı. Gece nöbetine kaldığı için sabah gelmiş olmalıydı. Çantamı yere bıraktım. Tam odama gidecekken arkamdan bağırdığını duydum: "Bu evde sadece sen yaşamıyorsun! Çantayı istediğin yere atamazsın, senin pisliğini ben çekmek zorunda değilim". Çok kırıldım ama bir o kadar da öfkelendim. Ne yazık ki öfkeme bir anlık yenik düştüm. Bende ona: "Burada pis olan ben değilim, hasta olan sensin. Anlasana artık, annenden sonra böyle oldun" dedim. Ama cümlemi tamamlar tamamlamaz çok pişman oldum. Ne olursa olsun ona bu şekilde konuşmamalıydım. İşte tam da bunları düşünürken sağ yanağımda oluşan şiddetli sızı böldü düşüncelerimi. Hâlâ olayın şokundaydım. Gerçekten yapmış mıydı bunu? Gerçekten o tokadı atmış mıydı bana? Tokadın etkisiyle kurduğu son cümle uğultu sesiyle geldi kulağıma. Annesi hakkında konuşmamam gerektiğini, kaba bir şekilde bağırarak söylüyordu. Sonra da yanımdan uzaklaşarak odasına gitti. Ağlıyordum, ama attığı tokadın acısı için değil, ona bu tokadı attıracak kadar zor günler yaşadığı ya da yaşadığımız için. Evet, bu olay ikna etmişti onu, bu olay Nurgül Hanımla görüşmesini sağladı. Olayın ertesi günü hastanede çalışırken yanıma geldi Elif: "Dün için gerçekten özür dilerim, sanırım kafam yerinde değildi. Bunu sana nasıl yaptım inan bilmiyorum. Ne olur beni affet" demişti. Tabii ki bende ondan, söylediklerim için özür dilemiştim. Hastane çıkışı da daha önceleri severek gittiğimiz bir kafede kahve içmeyi ve konuşmayı teklif ettim. Onun yerine kahvemizi evde içmeyi ve evde konuşmayı tercih edeceğini söyledi. Kabul ettim. Eve gittikten sonra yaklaşık 1 saat kadar sakin bir şekilde konuştuk. Ona, ruhumda hiç geçmeyen derin yaralarımın ilk kez kapı aralıyordum. Yetimhanede büyüdüğümü anlatırken bulmuştu kendimi. Mesleğimi elime aldıktan sonra derdimi anlattığım ilk kişi olmuştu. Konuşmamızın nihayetinde tedaviyi kabul etti. Yarım saat daha sohbet ettikten sonra saat epey geç olmuştu. Yarın için

planlarımızı yapıp ikimiz de odalarımıza çekilmişti. Bende Nurgül Hanım'dan aldığım randevunun gününü geçirdiğimiz için yarına yeni bir randevu aldım. Ertesi gün Elif'le birlikte Nurgül Hanım'ın odasına gittik. Biraz sohbet ettikten sonra Nurgül Hanım ilk 10 dakika Elif'le yalnız konuşmak istediğini söyleyince ben dışarda beklemeye başladım. Konuşmaları bittikten sonra Nurgül Hanım beni de içeri çağırdı. Elif'in durumu hakkında konuşmaya başladık. Bir sağlıkçı olarak hayatımda ilk defa duyacağım hastalık ismini, en yakın arkadaşımın hastalığı olarak onun ağzından duymuştum. "Bulaşma obsesif hastalığı". Nurgül Hanımla bu hastalık üzerinde uzun uzun konuştuk. Hatta bu hastalığın pandemiden sonra görülme olasılığının arttığını bile anlattı bize. İnsanlık olarak geçirdiğimiz süreç herkesi muhakkak bir yerlerden etkilemişti. Bunu hastalık olarak dışarı vuranlardan biri de Elif'ti ve ben onun için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım. Neden eve gitmek istemediğime gelince, dedim ya hani başta yorgunum ama eve gitmek istemiyorum diye. Tedavi sürecindeydik. Sürekli Nurgül Hanımla etkileşim içinde Elif'in tedavisi için uğraşıyorduk. Fakat bu hastalığın tedavisi biraz meşakkatliydi. Elif daha da kötü oluyordu. Aslında olması gereken de buymuş, çünkü bu tür hastalıkların tedavisi "yüzleşme" olarak tanımlanıyor ve kişiyi korkularıyla yüzleştirirken kişinin olduğundan daha büyük tepki vermesi normal karşılanıyormuş.

Tedavinin birinci yılındayız. Elif, eskisinden daha çok temizlik yapmaya çalışıyor. Sadece çalışıyor çünkü onu bazı şeyler için engellemek zorundayım. Mesela günde üç kere temizlik yapıyorsa, bunu ikiye hatta bire indiriyoruz. Aynı zamanda ilaçlarını da kullanıyor. Bu onu biraz rahatlatırsa da hiçbir şey eskisiyle aynı olmuyor. Tartışmalarımız fazla uzun sürmese de nedensiz ve kırıcı oluyor. Bana düşen görev ise Elif'i yönlendirmek ve ona destek olmak. Bugünkü yardımım ise ona temizlikte yardım etmek gerekiyor. Normalde Elif temizlikte kendisine yardım etmemi istemiyor hatta bunu kaba bir şekilde söylediği zamanlar bile oluyor. İşte bugün yüzleşmesi gereken konu da bu. Tabii ki kendi isteklerim için onu daha fazla yalnız bırakmayacağım. Sırf aramızda tartışma çıkacağını bilsem bile o eve gideceğim. Çünkü o benim inancım. Ben inanıyorum ki bu ikimizi de zorlayan süreç Elif'in eski sağlığına kavuşmasıyla sonlanacak. Annesini kaybettiği günden beri yaşadığı o acıyı bir nebze olsun unutturacak güzel günler yaşanacak.

4 YIL SONRA...

Ben Karen Düzova. Yaklaşık 7- 8 yıl önce yaşanan salgın hastalığın sonuçlarını hem vatandaş olarak hem sağlık çalışanı olarak ağır şekilde atlatanlardanım. Ama asıl kahramanımız Elif Ceran. Umut, inanç ve sabır. Bu üç kilit kelimenin anahtarı olan Elif Ceran. Hastalığı yenip hayallerini, umutlarını, geleceğini ve arkadaşlarını kazanan o oldu. Çok sabrettik, çok ter döktük ama hastalığı birlikte yendik. Elif'le o günlerden bahsederken güler hâle geldik. Peki şu an mı? Belki de en mutlu yıllarımızı yaşıyoruz Elif'le. Bir yandan meslek hayatımıza devam ederken bir yandan da Kızılay'da gönüllü olarak çalışıyor, okul okul gezerek öğrencileri ve öğretmenleri sağlık konusunda bilinçlendiriyoruz. En güzel yanı da bu işi severek yapmamız. Şimdi Elif'le yeni bir eve çıktık. Bir kedimiz bile var. Birbirimizin en büyük sırdaşı, en yakın arkadaşı olduk. Elif'in babası Nevzat Bey de kendini toparlayarak yanımıza, İstanbul'a döndü. Burada kendi işini kurdu. Bir marangozhane işletiyor. Babasından öğrendiği kadarıyla çocuklara oyuncaklar tasarlıyor. Biz de boş olduğumuz günlerde dükkânına uğrayıp bir çayını içmeyi ihmal etmiyoruz. Evet, bu yaşananlar Elif'le beni daha çok birbirimize bağlayıp birbirimizi daha çok anlamamızı sağladı. Önceden evden işe işten eve mantığı ile yaşarken şimdi ise her gün daha fazla insana yardım ediyor, her gün yeni şeyler öğreniyoruz.

Pandemi sürecinden sonra bazı insanlar için yepyeni bir dönem başladı. Gerçekten de bir zamanlar sanki sonuna gelmiş gibi hissetsek de aslında yeni başlangıçların merhaba çılgınlıkları oluyor yaşadıklarımız. Hem ne demiş Şems- i Tebrîzî: "Hayatım alt üst olur diye endişe etme, nerden biliyorsun hayatının altının üstünden daha iyi olmadığını."

9.

BEYAZ GÜLLER

Zeynep Nur Türk

İstanbul - Ayazağa Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bu günlerde kendime edindiğim meşgale hastane camından dışarıyı seyre dalmaktı. Dört duvarın arasına hapsolmuş, bu amansız hastalıkla boğuşurken kısa bir süre kendimi bu andan soyutlayarak bedenimdeki ağrıları, etrafımdaki makineleri, üzerime bağlı hortumları, kabloları, neredeyse her gün kulağıma ulaşan ağlamaları ve feryatları unutmak bana iyi geliyordu. Öbür yandan kafamı dağıtacak kadar vakit bulamadığımda, bedenimin biraz oksijen için çırpınmasını, oltaya yakalanan balığın yaşam için çırpınmasına benzetirim. Bu benzetme başka, zehirli ve daha derin düşüncelere sevk eder beni. Bu sıkıntılı durumdan kurtulmak içinse gözlerimi etrafta gezdirerek vakit öldürmek makul bir seçenekti.

Doktor ve hemşireler nasıl olduğumu sormak ve durumumu kontrol etmek için birkaç saatte bir geliyor ve dakikalar sonra gidiyorlardı. Belirli saatlerde yemek getiren ve temizlik yapan görevliler dışında kimse uğramıyordu odama. Günlerim sessiz ve yalnız geçiyordu.

Geride bıraktığımız otuz dokuzuncu günde de hastane camından dışarıyı izliyordum. Tam karşımda bir çocuk parkı var. Çocukların salladığı salıncakları rüzgâr sallıyor, çocukların şen şakrak sesleri yerine rüzgârın uğultusu iştiliyordu. Bu manzara günden güne daha çok içimi burkmakta. Yalnız bu çocuk parkı değil, şehrin tamamı ıs-

sız ve sessiz. Önceden iğne atsan yere düşmeyecek caddelerde şimdi kuş uçmuyor. Herkes evine hapis. Sessizliği polis arabalarından yankılanan siren sesleri deliyor. Bu sesi yalnız sokaklardan değil de anılarımdan işitiyorum. Geçmişe hapsolmuş bir hatıra gün yüzüne çıkıyor.

Uzun süre rutubetin çürüttüğü duvarların arasındaki mahkûmiyetim gençliğimin en değerli yıllarına tekabül ediyordu. Zaman, gençliğimi bir hapisane köşesinde sömürürken bana miras olarak gözlerimin altındaki torbaları ve yüzümdeki kırışıklıkları bırakmıştı. Bununla da kalmayarak ruhumu da geçen yıllarla yavaş yavaş tüketmiş, genç olmanın daha tadına varamadan gençliğim ellerimin arasından yitip gitmişti.

Cezaevine gelişimin ilk haftası dudaklarımdan tek bir kelime dökmeyerek yatağıma oturmuş ve içimdeki karmaşaya direnmeye çalışmışım. Hayatımın geri kalanın bu dört duvar arasında geçecek olması tam bir trajedyken ilk saatlerin bir işkenceden farkı yoktu. Kendime tüm bunların verdiğim bir kararın neticesi olduğunu hatırlatarak direnmeye çalışıyordum.

Gardiyanın ayak sesleri ve koğuş arkadaşlarımdan gelen tek tük sesler dışında oluşan sessizlik tüm bu olanları düşünme ve vicdanımı dinlemem için bana bolca fırsat taniyordu. Henüz birkaç gün olmasına rağmen bir karadeliğe çekildiğimi hissediyordum. Vicdanım bana doğru bir karar verdiğimi söylerken içimi yiyip bitiren huzursuz his aksini iddia edercesine kaybolmuyordu.

Yine yatağıma oturmuş gözlerim öylesine bir noktaya takılıyken düşüncelerin ağına yakalanmış ve bir balık gibi çırpınmaya başlamışım. Zamanla katlanılabilir olmaktan çıkan düşüncelerin ağırlığı altında ezilirken artık bir çıkış yolu olmadığını ve tüm kapıların yüzüme kapandığını biliyordum. Henüz bir hafta olmasına rağmen kendimi bu gerçekle yüz yüze bulmuştum. Yine de umut etmekten asla yılmıyor, belki de kendi gerçekleşmeyecek bir düşünle cezalandırıyordum.

Salamünaleyküm, duyduğum sesle birlikte irkilerek sonu olmayan düşüncelerime ara verdim ve daldığım denizlerden bugüne çekildim.

Aleykümselam, diye karşılık verdim, adam karşımdaki yatağa otururken.

Saçlarına aklar düşmüş, küçük düşünceli gözlerinin altında torbalar birikmiş, bembeyaz yüzü kırışıklıklarla bezeli... Çehresini saran mahzun ifadeyle bana bakıyordu. Pek sessizsin genç adam, dedi, ama içinde fırtınalar kopuyor değil mi?

Hafifçe başımı salladım. Öyle, ruhumun yorgunluğu sesime yansımıştı.

İlk günler hep böyle olur ama sen konuş ve içini dök. Sessizliğe alışıyor da insan yalnızlığa alışmak pek güç. Konuşmasa da illa yanında birini istiyorsun, diye devam etti.

Sesindeki ve hareketlerindeki ihtiyatlı tavır bu adamın görmüş, geçirmiş biri olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Bak, ben çok uzun zamandır buradayım. Nice insanlar gördüm. Kimin neci olduğunu hemen gözünden tanırım. Sen eli yüzü pek düzgün, temiz, bir adama benziyorsun, dedi. Bilmiş ifadesinin ardına gizlenen merakı görebiliyordum.

Merakımı mazur gör ama senin gibi genç bir delikanlının neden burada olduğunu sormadan edemeyeceğim, dedi.

Kader kurbanı diyelim, dedim.

Arkadaş kurbanı daha doğru olur zannedersem.

Adamın sözleri beni bu andan çekmiş ve geçmiş sahnesi gözümün önünde oynamaya başlamıştı.

Gece şehre bir örtü misali serilerek yeryüzünü karanlığa boğduğunda soğuk bir kış günü dar bir sokakta olduğumuzu hatırlıyorum. Sokak kırmızı- mavi polis ışıklarıyla aydınlanmadan hemen önce dostumun şu sözlerini işitmiştim: Benim bir bebeğim var, hapse girememe! Yapamam! Anlıyor musun? Ha? Anlıyor musun beni? Avucumda metalin soğukluğunu hissettim. Hemen ardından yalnızdım. Bakışlarım elime kayınca turuncu ışığın yansımalarıyla bıçağın üzerindeki kanı gördüm, elime bulaşmıştı. Soğuk havaya rağmen saç diplerimden ayakucuma kadar yanıyordum. Dehşetle orada öylece dururken ne kadar zaman geçtiğini anlayamamıştım. Metalin soğukluğunu bu sefer bileklerimde hissettiğimde uykudan uyanır gibi oldum ve polis arabasından gelen siren sesleri beni o ana çekti. Artık sokakta yalnız olmadığımı fark ettiğimde iki polis memuru tarafından kollarımdan tutularak polis arabasına götürülüyordum.

Yirmi beş yıl sonra dostum kanser hastalığına yakalanmış ve öm-

rünün son demlerinde de her şeyi açıkladığı bir mektup yazmıştı. Mahkeme yeniden görüldüğünde ve gerçekleri ilk kez açıkladığımda tüm yüklerimden kurtularak bir tüy gibi hafiflediğimi hissettim. O gün beni yıllarca yiyip bitiren huzursuz his bir anda yok olmuştu.

Hayatımın büyük bir kısmını işlemediğim bir suç yüzünden hapishanede geçirmiştim. Ben bu hayatı tercih etmemiş, mecbur bırakılmıştım. Şimdi bakıyorum da diğerlerinden bir farkım yok gibi. Ömrüm dört duvarın arasından geçerken şimdi diğer insanların da günlerini evlerinde hapis bir biçimde geçiriyordu. Üstelik onlar da buna mecbur bırakıldılar. Evlerin birer hapishaneden farkı kalmadı.

Bugünlerde her şey internet üzerinden yapılır oldu. Yiyecek, içecek ve giysi alışverişleri, elektronik ürünler, ev eşyaları, kitaplar... Aklınıza ne gelirse herhangi bir ürünü almak dakikalar sürüyor. Bununla da kalmıyor iş yerleri de evlere taşındı, toplantılar internet üzerinden gerçekleştiriliyor. Tüm vaktimizi küçücük telefon ekranlarında, tabletlerde ve bilgisayarlarda geçirir olduk.

Ayrıca bu yeni de değil. Çeyrek asırda telefonlar da insanların telefon başında geçirdikleri süre de bir hayli değişmiş. Hapishaneden çıkmamın ardından geçen üç yılda bu gözlemlmek için bir hayli vaktim olmuştu.

Gelişen teknolojiyle birlikte artan teknoloji bağımlılığı insanları sanal dünyaya hapsedmiş durumda. İnsanlar hayatlarını bu küçücük cihazlara sığdırmış. Bu virüs bedenlerini de dört duvara hapsedtiğinde mahkûmiyetlerinin yeni olmadığını farkına vardılar.

Bu günler de geçip gittiğinde, hapishanelerimizin zincirleri kırıldığında umarım biz de zihnimizin zincirlerini kırar ve hem bedenlerimizi hem de zihinlerimizi özgür bırakırız.

Hemşirenin naif sesi beni geçmişten bugüne taşıdı. Yüzünü kapatan maske ve siperliğe rağmen gülen bir çift gök mavisi gözü seçmem pek güç olmamıştı. Bana uzattığı bir demet beyaz gülü aldım. Teşekkür ederim kızım, dedim, bu yorgun ve umut vadeden gözlerle bir gülümsemeyle karşılık verirken.

Birkaç saat sonra sizi taburcu edeceğiz amcacığım, dedi. Kapıdan çıkmadan önce tekrar geçmiş olsun, diye de ilave etti.

Artık masmavi gökyüzüne baktığımda hemşirenin gözleri gözlerimin önüne geliyor. Orada umut var. Yarınlar umut dolu. Bugünler

elbet tükenecek ve biz bu güller kadar beyaz bir geleceğe uyanacağız.

10.

KARANTİNANIN HEDİYESİ

Semiha Nur Gül

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Her zamanki gibi gün doğarken uyanmıştım bugüne, güneşin dalgalarla imtihanı gibiydi gün doğumu. Ben gözlerimi açtığımda yeni yeni doğuyordu gün. Alarmı hızlıca kapatıp, elimi yüzümü yıkamak için lavabonun yolunu tutmuştum. Gözlerim tam anlamıyla açılmamış ki, sabahın bu saatinde, şafak sökerken okula giderdik.“Şafak operasyonu” derdim bu duruma kendimce.

Daha fazla oyalanmadan okul kıyafetlerimi giydim. Oturma odasında namaz kılan annem namazını bitirip ayağa kalktı. Elime çantamı alıp, ona uzaktan el salladım çünkü annem, obsesif kompulsif bozukluğu hastalığına sahipti. Takıntılı bir şekilde temizlik tutkusuna sahip olduğundan ailesi ile bile temas halinde bulunamazdı. Dokunduğu her şeyin kirli olduğu kanısına varıyordu ve buna inanıyordu. Geçmişte yaşadığı travmalardı onu bu hale getiren. Yaklaşık 5- 6 yaşlarımdan beri böyleydi annem, o günden beri bir kez olsun sarılmamıştım ona. Hoş ondan ötesini hatırlıyor muydum ki sanki? Tüm bunlar onun elinde değildi. O da istemezdi böyle olsun. Onu suçlayamaz, kendimi ondan uzaklaştıramazdım. Bana sarılmıyor diye olayı dramatize edemezdim, o bana dokunmuyor, benimle temas halinde olmuyor diye ona kızamazdım. Elbette o da istemezdi böyle olsun ama ben biliyorum beni ne kadar sevdiğini. İnsan bazen seni seviyorum demeden de duyabiliyordu o kelimeleri, insan bazen uzaktan da sarılabiliyor dokunmadan da hissedebiliyordu. Bizim

konuşmak için kelimelere, sarılmak için kollarımıza ihtiyacımız yoktu. Bizim sevgimiz vardı bu da her şeye değerdı. Sevgi dokunmaktan ibaret değıldı. Sevgi hissetmekti.

Ben bunları düşünürken servis çoktan gelmişti bile. Servise binip Aymira'nın yanına oturdum.“Günaydın!” dedi uykulu bir ses tonuyla.“Günaydın sana da!” dedim gülümsemeye çalışırken. Yol boyunca pek konuşmamıştık, epey uykulu olduğumuzdan omuz omuza verip gözlerimizi kapatmıştık. Uyumak değıldı bizimkisi, göz dindirmek gibi bir şeydi aslında. Yaklaşık yarım saat sonra varmıştık okula. Ve ilk derse girmiştik bile. Edebiyat dersindeydik, defterimi açıp Hülya Hoca'nın dediklerini yazmaya başladım. Aman aman çok ders çalışan, çalışkan bir insan değıldim doğrusu. Sınav haftalarında başlardım çalışmaya. Zaten dersi dinlerdim ve bana göre en büyük vazifemi gerçekleştirdim.

Teneffüs zili çaldığında defteri kapatıp Aymira'nın yanına gittim. En yakın arkadaşımđı. Gerçekten onu çok seviyordum, her zaman yanımda oluyordu, en önemlisi kendimi bana yalnız hissettirmiyordu. Bazı zamanlar olur, önünde koskocaman bir kalabalık vardır ama sen göremezsin onları çünkü hissedemezsin varlıklarını. Bazı zamanlar olur onca kalabalığın ortasında yapayalnız hissedersin, işte öyle bir zamanda çıkmıştı Aymira karşıma. Bana bir söz vermişti“Bundan sonra asla yalnız hissetmeyeceksin. ” diye. Sözünde de fazlasıyla duruyordu. Bazı arkadaşlıklar vardı, arkadaş kelimesi o kadar zayıf kalıyordu ki onların yanında... Dost gibi, aile gibi, kardeş gibi, sırdaş gibi. . . Aymira tam olarak böyleydi. Bunu bir kez daha anladım.

Sırasıyla devam eden derslerin ardından çıkış zili çaldı. Ben de isterdim okuldan sonra kendime biraz vakit ayırmak ama sınavlar yaklaşıyordu, ders çalışmam gerekirdi. Aymira'nın yanına gittim. Servise binip yine yan yana oturduk. Sessizce geçen kısa bir yolculuğun ardından evlerimize gitmiştik. Merdivenleri birer ikişer çıkıp kapıyı açtım, hızlıca. Salonda Kur'anı Kerim okuyan annemi fazlaca rahatsız etmeden kısık bir sesle“Selamün aleyküm anne!” dedim. Başıyla selamımı aldı ve ellerimi yıkayıp kıyafetlerimi değiştirdim. Ardından abdest alıp ikindi namazını kılmak için seccademle birlikte odama gittim. Namazımı kıldıktan sonra anneme bakmak üzere tekrar salona gittim, o da namaz kılıyordu. Tekrar odama dönüp ders çalışmaya başladım.

Akşam namazının hemen ardından babam gelmişti eve "Selamün aleyküm!" diyerek kapıdan içeriye girdiğinde ikimiz de selamını alarak onu karşıladıktan sonra yemek yemeye başladık. Sofra da pek konuşan bir aile değildik aslına bakarsanız. Babam bana ve anneme günümüzün nasıl geçtiğini sormuştu. Biz de kısa bir sohbetin ardından yemeğimizi bitirdik. Ardından tekrar ders çalışmaya başladım. Saat 10. 00'a gelmek üzereyken ders çalışmayı bırakıp yatağıma uzandım ve telefonu aldım elime.

Ha bu arada kendim hariç herkesten bahsetmişim galiba. Ben Kumru 16 yaşındayım. Eskişehir'in Sivrihisar ilçesinde, annem ve babam ile yaşıyorum. İsmimi babam koymuş bir kuş kadar özgür olayım diye "Kumru" diye fısıldamışlar kulağıma, nefes aldığım her an kendimi özgür hissedeyim diye. Pek arkadaşım yok, daha doğrusu gerçekten arkadaşım olan arkadaşım yok. İçine kapanık bir kızım, bazen yapayalnız bazen bir o kadar da kalabalık. . . En başında da bahsettiğim gibi annem obsesif kompulsif bozukluğu hastası. Geçmişte yaşadığı travmalara bağlıyoruz hep bunu. Aslında annemle hiç anne- kız gibi olmadığımı düşünürdüm küçükken. Çünkü annem bana en son beş yaşımdayken sarılmıştı galiba, hatırlayamayacağım kadar uzaktı bana bu tarih. Onu suçlamıyordum, ama kızmıyordum ama insan işte bazen ihtiyaç duyuyordu annesine sarılıp ağlamaya. Büyüdükçe bunun aslında o kadar önemli olmadığını anladım. İnsan büyüdükçe duyguları da büyür derlerdi de inanmazdım. Doğruymuş. Ben büyüdüm, sadece yaşım değil duygularım da büyüdü. Biraz erken büyüdü ama olsun. Büyüdükçe çok şey öğrendim. Ama en çok sevgiyi öğrendim. Sevginin somut kavramlardan ibaret olmadığını öğrendim hatta bunu yaşadım. Babam ise edebiyat öğretmeni. Kendimden bahsetmeyi pek sevmem doğrusu veya tam anlamıyla beceremem, zaten beni dinleyerek değil yaşayarak tanırırsınız bana kalırsa. Ben Kumru işte hayatım bu satırlardan ibaret, kalemin kağıda damlattığı birkaç mürekkepten. . . Ben Kumru bir kuş kadar özgür ve bir o kadar da esir...

Saat neredeyse 12. 00'ye geliyordu ve ben hala telefonla ilgileniyordum, evet harika gerçekten! Tüm bunları düşünürken aniden her yer aynı haberle çalkalanmaya başladı. Haberi okurken istemsizce gözlerim irileşti. "Koronavirüs artık ülkemizde!" diyordu bütün haberler. Bu arada Koronavirüs Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkıp dünyanın birçok ülkesine yayılmış, henüz Türkiye'ye gelmemiş bir salgın hastalık. Ta ki şu ana kadar... Koronavirüs artık ülkemizdeydi.

Koşar adım annem ve babamın yanına gittim. Televizyonda ki tüm son dakika haberleri bundan bahsediyordu. İkinin de gözlerinde aynı endişeyi gördüm. Allah'tan babam erken sakinleşip soğukkanlı bir sesle "Sakin olalım ve uyuyalım. Sabah ola hayrola. Haydi şimdi uyuyalım." dedi. Bu söyledikleri annemi sakinleştirmiş olacak ki daha sakin bir şekilde gözlerime baktı "Kumru hadi uyu kızım iyi geceler." dedi. Onlara iyi geceler dileyip odama gittim. Başımı yastığa koyar koymaz aklımda ki tek düşünce buydu. Peki ya bundan sonrası ne olacaktı?

Sabah uyandıgımda annem ve babamla sabah namazlarımızı kılıp okula gitmek için hazırlanmaya başladım. Annem gecekinden çok daha fazla evhamlıydı, o sakin halinden eser kalmamıştı. Hatta birkaç dakikalığına beni okula göndermeme kararı aldı. Hastalığına versem de işimiz zor olacağına benziyordu. Daha fazla oyalanmadan evden çıkıp servisi beklemeye başladım. Servis gelince binip Aymira'nın yanına oturdum. Fazla ciddiye almıyordu bu olayı, gerçi ben de çok fazla ciddiye almış sayılmazdım. Annemin bu kadar endişeli olması endişelendirmişti beni galiba. Bir iki haftaya geçerci nasıl olsa...

Evren bir şekilde sesimi duymuştu ki galiba, akşam sağlık bakanı Fahrettin Koca ve Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk açıklama yapıyorlardı: "13 Marttan itibaren eğitime 2 hafta ara!" Günün manşeti buydu ve içimden bir ses tüm bunların sadece 2 hafta sürmeyeceğini fısıldıyordu bana. Çevremde yaşanan olaylar, sabahki düşüncemden eser bırakmamıştı. Marketlere gidip sanki yıllarca sürecekmış gibi stok yapan insanlar, fırsat buldukça bizi uyararak hocalar hatta ve hatta maske takan insanlar... Ve bir de sosyal mesafe kavramı. Bizim en çok alışık olduğumuz kavram... Sosyal mesafe, aramızdaki aşılama-yen engeller. . .

Sabah erkenden uyanıp bunları düşünmeye başladığım sırada, sabah ezanı okunmaya başlamıştı. Annemle birlikte namazlarımızı kalmıştık bile. Bugün iki haftalığına okula son kez gidiyorduk. Sakin olun arkadaşlar okulu özlemem. Yani... Umarım...

Okula gittiğimiz süre boyunca bunu konuşmuştuk ki, öğretmenlerimiz sürekli bunun bir tatil olmadığını, dersleri bırakmamamızı ve en önemlisi de evde kalmamızı tembihliyorlardı. Okul arkadaşlarımla son kez görüşüp okuldan ayrılıp servise bindim ve eve geldim. Annem virüsün Türkiye'ye geldiği günden beri hep yaptığı gibi, sü-

rekli haber izliyordu. Ayrıca benim ve babamın aksine tüm bu olanları daha çok ciddiye alıyordu, olması gereken neydi bilmiyorum ama annemin bu halleri beni korkutuyordu.

Aradan iki hafta geçmişti ve şu an hepimiz televizyon başında Fahrettin Koca'nın yapmakta olduğu açıklamayı dinliyorduk. Fazla uzatıyordu. Bu arada iş benim ciddiye almadığımdan çok daha fazlasıydı. Sadece 2 haftada, binlerce vaka yüzlerce ölüm vardı. İç sesim haklıydı yani, 2 hafta sürmeyecekti içinde bulunduğumuz bu durum. En azından artan vakalar ve ölümler bunu gösteriyordu. Ayrıca maske falan da takıyorduk. Evet evet doğru duyduunuz evden maske çıkamıyorduk. En başında yadırgadığım bu olay, şu an resmen normalimiz olmuştu sadece iki haftada. İleride neler olacaktı kim bilir? Ve şükürler olsun Fahrettin Koca bize asıl lazım olan şeyleri açıklıyordu. Okullar bir süre daha kapalı olacak, 65 yaş üstüne sokağa çıkma yasağı gelecekteki. İşimiz sandığımızdan çok daha zor olacaktı. Annem gitgide daha çok stresleniyordu hastalığından. Eve sürekli maske, eldiven, dezenfektan alıyorduk. Elimden bir şey gelmezdi, tüm bunlardan sonra, çarenin sadece evde durup beklemek olduğunu anladım.

Aradan neredeyse 2 hafta geçmişti... Ve hala okullar açılmamıştı. Üstüne üstlük yeni yasaklar çıktı. Artık sokağa çıkma yasağım var! Şaka gibi gerçekten. Bundan iki ay önce biri gelip bana "Ülkenizde bir salgın hastalık çıkacak, tüm ülke karantina altına alınacak, okullar kapanacak ve çok daha fazlası..."deseler asla inanmazdım. Ama tüm bunları yaşıyorduk. Artık hafta sonları tüm ülkede herkese sokağa çıkma yasağı vardı. Ramazan'a ise sadece birkaç gün kalmıştı. Ramazan'da alınacak tedbirleri şimdiden açıklamaya başlamışlardı. Buruk bir Ramazan olacaktı, her halinden belliydi. Teravih namazları camilerde kılınmayacaktı ama biz annem ve babamla evde kılaçaktık. Yine de ne bileyim camide kılması bir başka olurdu. Geçmiş yıllardaki Ramazanlar gelmişti aklıma, iftardan sonra teravihe gittiğimiz, teravih bittikten sonra annemin Nermin ve Fadime teyze ile sohbetleri...Salgın sonrası annem, neredeyse hiç evden çıkmıyordu endişesinden. Haklıydı ama... Bilmiyorum işte, ah Aslı Hanım ah, asosyaleştiniz iyice! Geçmiş yıllardaki Ramazanlar hep okulda geçirdi, akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini bile anlamazdık. Ah ah, gözümde canlanır koskoca mazi!. . Toplu iftarlar, sahurular yapılmayacaktı ve yine sokağa çıkma yasağı vardı hafta sonları...

Annem ve babamla birlikte ilk teravih namazını kılmıştık bu

gece. Evet, bugün ilk teravih ve ilk sahur gecesiydi. Hayırlı Ramazanlar! Şu an saat 01. 00'e gelmek üzereydi. Sahura kadar uyumamayı düşünüyordum doğrusu. Kur'an- ı Kerim okumayı düşünüyordum ve öyle de yapacaktım. Hatta şu an karar vermişim, bir hatim bitirecektim Ramazan ayı boyunca. Daha önce çok kez Kur'an- ı Kerim'i hatmetmişim ama Ramazan'da ilk kez hatim bitirecektim. Tuhaf ama heyecanlanmışım bir ayda umarım bitirebilirdim. Bir saatten fazla Kur'an- ı Kerim okumuştum ve şimdi de sahur hazırlayacaktım. Tam bunları düşünürken annem geldi mutfağa“Selamün aleyküm kızım, hadi beraber hazırlayalım sofrayı!” dedi güler yüzlü bir şekilde“Tamam anneciğim olur aleyküm selam bu arada” dedim aynı anda onun gibi güler yüzlü bu şekilde ellerimi yıkayıp sofraya sofrayı kurduk ve ardından babamı uyandırdık. Annem ve babamla ufak tefek sohbet ederek çok güzel bir şekilde geçirmiştik sahurumuzu. Sofrayı topladıktan sonra sularımız içmiştik ezan çoktan okumaya başlamıştı bile. Sabah ezanının bir fark vardı sanki kendimi Allah'a daha yakın hissettiriyordu. . . Sabah namazlarını kılıp uyumuştuk ve neredeyse tüm Ramazan böyle geçmişti. Cami minarelerinde artık duymaya alışık olmadığımız sesler yükseliyordu. Dualar ediliyordu içinde olduğunuz bu durumdan kurtulmak için Allah'a yalvarıyorduk hep birlikte. Ne zaman olur bilmem ama umarım bir an önce son herhalde bulurdu günler. Umarım eski huzurlu günlerimize dolu dolu Ramazanlarımıza geri dönerdik bir an önce.

Ramazan Bayramı'ydı bugün bir ay boyunca oruçlarımızı tutmuş bugün ulaşmıştık. Fakat yine karantina sürecinde buruk bir bayramdı. Hayatımda ilk defa böyle bir bayram geçiriyor olacaktım. Bayram boyunca sokağa çıkma yasağı vardı çünkü tüm ülkede. Birkaç gün önce açıklanmıştı böyle olacağı şimdi ise evde akrabalarınıza görüntülü konuşuyorduk bayramlaşmak için tuhaf ama eğlenceli sayılan bir bayramdı. Yani, diğer bayramlara kıyasla pek eğlenceli değildi ama bu şartlar altında geçirebileceğimiz en iyi bayramdı...

Gel gelelim asıl söylemek istediklerime. Birden oldu her şey. Birkaç günde de değişti hayatımız. Bir salgınla başladı her şey. Şu an hâlâ evimizdeyim, hâlâ karantina altında sayılırız. Bir senedir okula gitmiyorum. Tüm bunları size anlattığım da daha 10. sınıftım. Şu an neredeyse 12. sınıf olacağım birkaç ay sonra. 1- 2 haftaya geçer dediğin bu hastalık bir seneme mâl oldu ve olmaya da devam ediyor. Binlerce insan öldü. Sağlık çalışanları son bir senedir ailelerinden ayrı yaşıyorlar. İşsiz kalan insanlar, uzaktan eğitime mecbur kalan

öğretmenler ve öğrenciler... Peki, bunlar ne zaman mı oldu? Bir yıldı...

Bunun ismi karantınaydı. Karantina bizden çok şey aldı. Sevdiklerimizi aldı, en güzel yıllarımızı aldı ve almaya devam ediyor. Bu sadece benim karantınanın birkaç satırı, her birimizin bir karantınası var bu dünyada. Bedenen olmasa bile ruhen. Karantina benden çok şeyimi aldı ama annem benden eskisi kadar uzak değil. Biliyor musun geçen gün annem bana sarıldı, gerçekten sarıldı. Gitgide büyür sandığım hastalığı, iyileşmeye başladı. En azından bana karşı. . . Karantina bana annemi verdi...

Artık 5 yaşından beri annesinin ona sarılmasını bekleyen küçük kız çocuğu yok. 17 yaşında annesi ona sarılmış, yıllardır tutsak olduğu bu mahzenden onu kurtarmış bir genç kız vardı. İsmimin hakkını bu kez gerçekten verecektim hani demiştim ya "Ben Kumru bir kuş kadar özgür ama bir o kadar da tutsak..." diye. Tutsak olan Kumru bugün özgürlüğüne kavuşmuştu. Artık tutsak Kumru yoktu sadece özgür Kumru vardı.

Her birimizin bir karantınası var bu hayatta. Benim karantınamı az çok okudunuz. Umarım her birinizin, kendi karantınasını bulmanız dileğiyle... Sahi ya nedir senin karantınan?

11.

GEÇ OLMADAN

Elif Yeşilbaş

Sürt - İbrahim Hakkı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yavuz, aynada kendine son bir kez baktıktan sonra çalışma odasını inceledi. Her şey hazırdu: kameralar, flaşlar, kameralar, çalışma masası... Evinde ilk defa bir programın sunuculuğunu yapacaktı. Yıllardan beri hep stüdyoda sunuculuk yapmıştı. Dolayısıyla evinde sunuculuk yapmak onda farklı duygular uyandırıyordu.

Pandemi süreci yaklaşık bir yılını tamamlarken pandemi-den dolayı hayattaki birçok şey değişmişti. Yavuz'un çalıştığı ekipte "Pandemi Sonrası Değişen Hayatlar" adlı bir program yapılması fikri öne sürüldü. Yavuz, yaklaşık bir aydır bu program üzerinde çalışılıyordu. Nihayet, bugün programın ilk bölümü çekilecekti. Mekân olarak Yavuz'un evinin kullanılması ekip tarafından daha çok benimsenmişti. Çünkü pandemi sürecinde çoğu şey evden çevrimiçi yapılıyordu. Programın evden çekilmesinin de toplumla olan ilişkiyi daha fazla güçlendireceği düşünülmüştü.

Yavuz, masanın başına geçti. Saatine baktı. Program başlamak üzereydi. Derin bir nefes alıp arkadaşlarına "Hazırım, başlayabiliriz." demesiyle kamera kayıt yapmaya başladı. Yavuz gülümseyen bir simayla programı sunuyordu. Yavuz:

"Ekran başında bizi izleyen izleyicilerimize teşekkür edip hoş geldiniz, diyorum. Bildiğiniz üzere pandemi sürecinde birçok ha-

yat değişti. Bu değişen hayatları sizlerden dinlemek için 'Pandemi Sonrası Değişen Hayatlar' adlı programımızla karşınızdayız. Bugün birbirinden farklı dört kişiyle çevrimiçi bağlantı kurup değişen hayatları üzerinde konuşacağız. Sizleri daha fazla bekletmeden ilk konuğumuz olan Amasyalı Mehmet Amca'ya bağlanıyoruz..."

Ekranında kırmızı, tonton yanaklı, saçları ağarmış, yaklaşık 70'li yaşlarda bir adam belirdi. Gözlerinde yılların yaşanmışlığı görölüyordu. Yavuz sevecen bir tavırla:

- Hoş geldin Mehmet Amca, nasılsınız?

- Ç ok şükür iyiyiz evladım, siz nasılsınız?

- Biz de iyiyiz, sağ olun amcacım. Pandemi hayatınızı nasıl etkiledi, bize biraz bahseder misiniz?

Mehmet Amca bir an duraksadı. Düşünceli bir tavırla:

- Doğrusunu söylemek gerekirse evladım, pandemi hayatımda çok şeyi değiştirdi. Beni kendime getirdi desem yeridir. Mesela çocukları çok severdim; ama bunu onlara belli ettiğim pek söylenemezdi. Hatta onlara gaddar davranırdım. Oysa şimdi öyle mi? Hasretim torunlarıma, mahallede yayılan çocuk bağrışmalarına, pencereden giren toplara, camide koşan masum küçük yavrulara... Eskiden olduğu gibi onların sesiyle uyanmak için şimdi neler vermezdim ki, dedi ve duraksadı. Kelimeler boğazına düğümlendi. Gözünden bir damla yaş akıttı geçmiş pişmanlıklara. . .

- Onların hayatımın güzel geçmesini sağlayan büyük nimetler olduğunu anlamam için önce onlardan mahrum kalmam gerekiyormuş. Hamd olsun Rabbime ki, ölmeden önce bunun farkına varmamı bana lütfetti.

Mehmet Amca'nın konuşması Yavuz'u da hüznlendirmişti. Merakla sordu:

- Pişmanlığınızın farkına varınca ne yaptınız?

- Ben önceden terziydim. Yaşlanınca artık veda etmiştim mesleğe. Ancak çocuklar için geri dönmeye karar verdim. Çünkü onlara maske dikmeyi düşündüm. Belki eski yılları telafi ederiz, dedim ve maske dikmeye başladım. İlk zamanlarda günde 20 maske yaparken, çocukların renkli renkli maskeleri takarken ki sevincini görmek bana güç verdi ve günde 70 maske dikmeye başladım. şu an çok şükür çocuklarla aram iyi. Bir an önce inşallah bu salgın biter ve eski-

den olduğu gibi çocukların sesini duyarım.

- İnşallah Amcacım, bizim temennilerimiz de o yönde. Bizimle hayatınızdaki bu büyük değişimi paylaştığınız için teşekkür ederiz, Allah'a emanet olun.

Ekrana veda ederken geriye tatlı bir tebessüm bırakarak" Siz de evladım." dedi.

Yavuz mütebessim bir ifadeyle,

- Evet, Mehmet Amca'nın başı hüznü, sonu sevinçli sohbetinin ardından sıradaki konuğumuz İzmir'den Leyla Hanım. Hoş geldiniz Leyla Hanım.

Monitörde sevecen, heyecanlı ve bir o kadar da stresli bir hanımefendi belirdi.

- Hoş buldum, nasılsınız?

- Teşekkürler Leyla Hanım, biz iyiyiz. Siz nasılsınız?

- Heyecan dışında iyiyim ben de. Yavuz:

- İnşallah birazdan geçer heyecanınız. Evet, Leyla Hanım, sizi alışveriş düşkünümüştünüz. Peki, pandemi süreci sizi bu konuda nasıl değiştirdi?

- Alışveriş düşkünü olduğum doğrudur. Hatta alışverişin delisiydim. Haftanın bir günü bile alışverişe çıkmam depresyona girdim. Hal böyleyken pandemi süreci beni psikolojik olarak çok etkiledi. Hem virüsten korkuyor hem de delicene alışveriş yapmak istiyordum. Ama sağlık her şeyden daha önemliydi. Bu yüzden evde bu alışveriş hastalığımı nasıl yenerim diye düşünmeye başladım. Psikoloğumdan randevu alıp onunla çevrimiçi görüşmeler yaptım. İlk olarak internetten alışveriş yapmamı önerdi. Ama kargoyu beklemek çok sıkıcıydı. Hem pandemi sürecinde çoğu site bir süreliğine faaliyetleri durdurmuştu. Gün geçtikçe bunalıma girdim ve buna bir dur demem gerektiğini anladım. Hayatımı alışverişe adanmış olmamın farkına varmak beni değişime sürükledi. Yeni hobiler edinmeye başladım: Her gün spor yapmak, yemek ve tatlı yapmak, sosyal medyada yeni ortamlar kurmak, çiçek yetiştirmek hatta ve hatta örgü örmek. Böyle bir salgında aklımı kaybedeceğimi düşünürken kaybettiğim benliğimi buldum. Bunun sonucunda öğrendim ki dezavantajları avantaja çevirmek bizim elimizdeymiş. Son olarak sizlere bir tavsiye vermek istiyorum bu konuda: Ne kadar zor durum-

lar yaşarsanız yaşayın ipler sizin elinizde. Bu ipleri siz nasıl kontrol ederseniz hayat sizin önünüzde öyle şekillenecek. Bu yüzden ipleri olumsuzluklara yönlendirmeyin, olumlu diyarlara doğru yol alın. Hepiniz sağlıklı kalın.

- Leyla Hanım'a güzel sohbeti ve tavsiyesi için teşekkür edip sıradaki konuğumuz olan ünlü iş adamı Zafer Bey'e bağlanıyoruz. Hoş geldiniz Zafer Bey.

Donuk bir sesle "Hoş buldum." dedi Zafer Bey. Adeta çökmüştü. Dokunsalar yere düşecekti. Yavuz, bu hale o kadar şaşırılmıştı ki ekrandakinin Zafer Bey olduğuna inanamadı. Zafer Bey dimdik duran, böbürlenmiş, yüzünde sert bir ifadeyle gezinen bir insandı. Bu halinin insanları şaşırtması çok doğaldı.

- İyi misiniz Zafer Bey?

- Karışık bir ruh halindeyim. Kendimi nasıl anlatırım bilmiyorum ama ben... Ben kızımı kaybettim. Bu benim içimi parçalıyor. Çok özledim onu, dedi ve gözlerinden yaşlar boşaldı. Herkes çok şaşkıncıydı. Bırakın kızının vefat ettiğini bir kızı olduğunu dahi kimse bilmiyordu. Yavuz üzgün bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

- Başınız sağ olsun. Bunu bilmiyorduk. İsterseniz sizinle başka zaman...

- Hayır, hayır! Bugün buraya konuşmak için geldim ve konuşacağım. Şimdi, benim bir kızım vardı. Adı: Yağmur. Onu dün virüsten dolayı kaybettim. Önceden de astım hastasıydı. İlk defa pandemi döneminde onunla tanıştım. Tanıştım diyorum; çünkü önceden tamamen bir iş bağımlısıydım. Varsa yoksa iş. Bu yüzden hep kördüm. Gözümün önündeki kızımı yıllarca hiç tanıyamamıştım. Eve geç geliyor, sabah erkenden işe gidiyordum. O zavallı kızım hep uzaktı benden... Onun farkına vardığım pandemi süresinde evde çalışmak zorundaydım. çevrimiçi toplantılar yapıyordum. Zaman geçtikçe kızımı tanıdım. Onunla vakit geçirmek o kadar güzeldi ki, yıllardır kaybettiğim hazineyi bulmuş gibiydim. Artık işlerle o kadar ilgilenmiyordum. Sabahları beraber kahvaltı yapmak, akşamları onunla kitap okumak, ona ödevlerinde yardımcı olmak vazgeçilmez alışkanlıklarına dönüşmüştü. Böyle hayatımız güzel giderken bir şekilde kızıma virüs bulaşmıştı. Hastaneye kaldırdılar onu. Durumu her geçen gün daha fazla kötüleşiyordu ve dün hayat gözlerini yumdu. Kavuştuğum en güzel hazineyi toprağa verdim. Keşke hayatımdaki

insanların farkına önceden varabilseydim. Çünkü onları kaybedince hiçbir şey onların yerini tutmuyor. Kıymet bilmediğim için çok pişmanım; ama kızımın bana ölmeye önce yazdığı mektuptaki sözlerini dinleyeceğim“Babacığım, belki de son nefeslerimi veriyorum. Bilmiyorum; ama bu hayat artık böyle. İnsanlar bir bir kopacak hayatından. Belki ben belki de başkaları... Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak: Çocuklar bir daha özgürce okul bahçelerinde koşamayacak, insanlar doğaya çıkıp derinlerden rahat nefes alamayacak, bize nasihatte bulunan büyüklerimizin nefesleri olamayacak, envai çeşit çiçek kokuları yerini dezenfektan kokularına bırakacak... Daha nice şeyler olacak ancak şimdi elimizde olanların kıymetini bilemezsek bu güzellikleri bir daha yaşayamayacağız. Bu yüzden keşkeleri bırak! Geçmiş ders çıkarmak içindir, ah vah ede ede saç beyazlatmak için değil. Belki bilemedin elindekilerin kıymetini ancak hayat daha bitmedi. Hüzünlenmeyi bırak ve elindekilerinin kıymetini bil. ”

Yavuz'un gözünden birkaç damla yaş boşandı. Ardından Zafer Bey'e tekrardan baş sağlığı dileyip teşekkür etti.

- Evet, ekran başındaki izleyicilerimiz, şimdi programımızın sunucu konuğu olan Tuğba'ya bağlanıyoruz. Tuğba lise 3. sınıf öğrencisi. Hoş geldin Tuğba, nasılsın?

- Sağ olun, çok iyiyim. Ya siz?

- Ben de iyiyim.

- Tuğba, pandemi süreci nasıl, seni etkiledi mi?

- Elbette herkes gibi pandemi süreci beni de etkiledi. Hatta ilk başlarda psikolojik olarak çok değişik bir ruh haline büründüm. Neler oluyor, bu virüs neyin nesi anlamadım. Hiç ummadığım bir anda okullar yüz yüze eğitime ara verdi ve ilk defa duyduğum uzaktan eğitimle karşı karşıya kaldım. Her şey hızlı bir şekilde meydana geliyordu. Gelişmeleri takip etmek zordu. Halsiz de düşmüştüm. Böylece hayatı biraz boşladım. Ama bu durum beni rahatsız ediyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Ben böyle düşünceli hallerdeyken bir gün önüme rafta duran bir kitap düştü. Aldım elime, inceledim ve biraz okumaya karar verdim. Kitap o kadar güzeldi Rabbim ki bir nefeste tüm kitabı okumayı lütfetti.

Kitap sayesinde de ne yapmam gerektiğini bulmuştum: Bir program. Programa göre sabahları erken kalkıp televizyondan derslerimi izliyordum. Sonra spor yapmak, ders çalışmak, kitap okumak gibi

etkinlikleri yapıyordum. Zamanla yazı yazmaya da başladım ve daha nice şeyler...

- Verimli bir süreç olmuş senin için.

- Evet, benim için öyle oldu. Umarım herkes zor olan bu hastalık sürecinde vakitlerini dolu dolu geçirmiştir. Çünkü olumsuz durumlara takılı kalmak bize pek bir şey katmıyor.

- Haklısın, Tuğba. Bizimle bu sürecini paylaştığın için teşekkür ederiz.

Programın son konuğu olan Tuğba veda ettikten sonra Yavuz yüzünde sevecen bir ifadeyle,

- Sayın izleyicilerimiz, bugün sizlerle çok güzel bir vakit geçirdiğimize inanıyorum. Size veda etmeden önce sizlere bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Bildiğiniz gibi bu süreç henüz bitmedi. Ne zaman biter kimse bilemiyor. Ama bu süreci daha kısa tutmak bizlerin elinde. Bu yüzden lütfen kurallara uyalım, hayatta kalalım. Başka bir bölümde tekrar görüşmek üzere, sağlıklı kalın.

12.

ESKİ TOPRAKLARDAN YENİ DÜNYALARA

Müberra Güzelarakçı

İzmir - Şehit Ömer Halisdemir Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çiseleyen yağmur altında aceleyle koşuşturan insanlar. . . Her ne kadar eski kalabalıklardan uzak olsa da bir yerlere yetişmek için oldukça çaba sarf ediyorlardı. İçimi buruk bir hüznü kapladı. Kordonun civıltılarını, dalgalı denizi izleyenlerin hatıralık görüntülerini, gülüşen çocukları, bazen hüznü aşıkları bağrına basan buralar. . . Görüyordum artık sadece yalnız bir mavi, ağlaşan bulutlar ve uzak uzak kimseler.

Bugün yabancılaşan dünyaya, dünyamıza, bir merhaba demek istedim. Malum o kadar uzun zaman olmuştu ki bir hal hatır sormayalı ne kadar değişmiş kendi gözlerimle görmek istedim. Gerçi haberlerde anlattıkları kadarıyla sanki memnundu bu halinden. Ne de olsa tahrip edilmekten, kıymeti bilinmemekten bir nebze de olsa kurtulmuştu. Lakin düşününce verdiğimiz zararlara rağmen bizi özlemiş gibiydi de. Çimenliklerine oturup konuşmamızı, yollarında dolaşip kaybolmamızı özlemişti. Çiçeklerinin, ağaçlarının, o doğal güzelliklerinin, bizi gülümsetmesine hasret kalmıştı. Tüm yaptıklarımıza rağmen o, dilemediğimiz özürleri kabul etmişti. Bulutların ardındaki güneş arada bir göz kırparak bizi ait olduğumuz o güzel saflığına davet ediyordu. Uzun zamandır gitmediğim çarşılarından geçerken bu yeni zamana pek de alışmamış gibiydim. Deniyordum elbette, sadece her şey hiç olmadığı kadar değişmiş gibiydi: artan mesafeler, o çekingen bakışlar, titizlikle gelen abartılı durumlar. . . Hepsi yeni

hayatın getirdiği ilginç görüntülerdi. Etrafı daha dikkatli inceledim. Dikkatimi çeken tabela neredeyse trajikomik bir vakaydı. Bu, pek de yeni sayılmayan misafirimizin bize özel hediyelerindendi işte, ne kadar da düşünceliydi ama!“Maske, Mesafe, Hijyen” üçlüsü. Hijyen bir yerde kabul edilirdi, zaten şükür ki bu konuda güzel alışkanlıklarımız vardı. Fakat ah o mesafeler! Çok da yakın olmayan insanları daha ne kadar ayırmayı düşünüyorlardı acaba? Biraz sinirlerimi bozan bir konuydu. İşte! Yine uyarılar ve ister istemez üzüldüğüm polisler. Çarşı bu, tabii izdiham oluyordu. Olmasa anormal olurdu zaten. Gerçi normalin dışına çıkmış hayatımıza ne kadar olabileceksen o kadar ayak uydurabiliyorduk. Ne çok farklıydı artık ne de tanıdık, eski bir dosttu. Tanışalı bir yıl olmamış yeni bir arkadaştı. Doğrusu pek hoş gelmemişti. Kim isterdi evinde tıklımayı, her gün saatlerce ekranlara bakmayı, paranoyakça bir şeyleri temizlemeye çalışmayı? Bize kötü dediğimiz hediyeler getirdi, çok üzdü, çaresiz bıraktı. Düşündüm de o da gelmek istemedi belki. Belki de bu insanları tanımamışken onlara surat astırmayı sevmedi. Elimizde olmayan şeylerdi bunlar, doğru seçimi yaptığımızda bile hüsrarla sonuçlanan olaylar gibi. Gürültüler biraz kesilmişti. Birçok sokak türlü türlü hayatlara çıkıyordu. Evlere baktım. Camdan bakan bir çocuk, balkonda oturan birkaç kişi, bahçelerinde vakit geçirenler gördüm. Misafirlik arada olsa bile şüphesiz önceleri gibi değildi. Biraz özlesinler, dedim. Kıymetlerini bilmeyi, birbirlerine bir an sonrası yokmuş gibi düşünceli davranmayı hatırlasınlar. Bazen olurdu; ancak yaratılmışa saygı duymayı öğrenmek hala güçtü. İnsanlar bazen öğrenemiyordu.

Şimdi bir dizi tepeye ulaşan yolda ilerliyordum. Yeni normalimiz bu yollar gibiydi. Tırmanışı zor, hareket kısıtlaması var ve nefesinizi kesiyor. Kötü anlamda. Hah, o üçüncü şahıs da geldi. Bizi hastalıklardan koruyan(!) maskemiz. Belki de bu kadar samimiyet fazlaydı. Her anlamda. Şu gayet mantıklı geliyordu açıkçası: Acaba gelişmiş denilen teknoloji bizi zehirlemeden, nefesimizi kesmeden koruyacak bir icat çıkaramamış mıydı? Bunu düşünürken ayağım bir taşa takıldı. Hafif sendeledim. Gerçekten hata bendeydi ama. Daha dünkü çocuk yeni büyürken, gelişirken her şeyi ondan bekleyemedik. Yok canım ne sinirleneceğim, altı üstü hayatın gerçeği.“İlahi, sen neler düşünüyorsun öyle.” diye takılan eski toprağıma bir bakış attım. Hiç yakışmıyor Güneş Efendi, hiç, dedim.“Onca yıllık ahbaplıktan sonra pek yakıştıramadım size.” O, bu uyarıyla biraz dalgın biraz düşünceli hafifçe güldü. Eski günlerde gezintiye çıkmıştı belki de.

O biraz nostalji yaşayadursun. Biraz daha ilerledim ve tam soluklanırken kafamı çevirip biraz aşağıda kalan binaları, insanları, hafif telaşlı hayatı bir daha gördüm. Buralara gelmeyi epey olmuş, kabul edeyim biraz değişmişti. Meydan tarafındaki otobüs sırası seyrek ve uzundu. Yol kenarlarında birkaç iğne yapraklı hariç çıplak kalmış ağaçlar vardı. Baharda bıraktığımız körpecik çiçeklerden farklı, savrulan kurumuş yapraklar kaplıyordu her yeri. Yerini kışa devretmeye hazırlanırken bizim aslında yaz mevsimine koşmamız gerekirdi. Ne kadar farklıydı belki biraz da uzaklardan bir tanıdık-tı. Her ne kadar görmek bizi zorlasa da sanki çoğu yine de aynıydı. Bakarken eski gözlerle bakmak gerekliydi, bu birtakım çirkin yeniliklerden uzak özgür olduğumuz zamanlardaki gibi. Evde ne bu esen rüzgar, ne bu ağaçlar ne de bu dış dünyaya ait başka şeyler vardı. Doğa bir kez daha bizi yanına kabul ediyordu, bunu istiyordu. Sadece hayvanlara, bitkilere değmemeliydi bu rüzgâr ve güneş ışıkları. Yağmurun ıslattığı toprak olmakla kalmamalıydı. Ona acımayan insanlara da gülümsemeliydi. Bazen narince bazen şamar atarcasına savurmalydı rüzgârını. Sonbaharının yaprakları yere bir bir konarken, gri bulutları toplanmışken düşmeliydi. Damla damla yaşlar bize hüznünü iletmeliydi. Yeni şartlar her tarafı bize elli defa sildirirken acaba kaç kez onu düşünüp bir çöpü yerden kaldırmıştık? Doğayı klişeleşmiş bir görmezden gelmişlikle köşeye itmiştik. Gerçekten bazen bize oradan bakıp şöyle düşündü mü: "Binlerce yıldır misafir ettiğim insanlar sadece birkaç ayda kendilerini pırıl pırıl etti. Acaba ben hayat tehdit eden bir virüsten daha az mı önemliyim? Oysa bana biraz da olsa iyi baksalardı ben onlara dünyaları verirdim. " Acı bir gülümseme kondu dudaklarıma. Zaten bize her şeyini vermişken ya da biz zorla alıyorken güzel bir emanete sahip çıkmak çok zor muydu? İşte insan nankör olup ona tüm güzellikleri sunulmuş doğaya sahip çıkmaktan yüz çevirdi. Bir insan olarak kendimizi sorgulamak lazımdı.

Biraz daha yürümek iyi olacaktı. Epey ilerlemiştim, tepeler yakındı şimdi. Seyrelmiş otlar, hafif kurumuş bir grup çalılık yaklaşıırken insanı karşılıyordu. Neredeyse zirveye ulaşacaktım. En başından bu zamanları düşününce anladım. Çok alışıldık olmasa da imtihanı işte. Doğrusu az kalıyordu ama umut vardı. Düzelmek, değiştirmek ve yaşamak için hep bir umut vardı. Bunu fark etmek zaman istiyordu. Hayattayız zannederken debelenmek, gözden kaçırmak, bu hayatın farkına varmadan yaşamaktan başka hiçbir şey yapmıyor-

duk. Olacak, yapanlar var, bunu başaranlar, bunun için uğraşanlar var, dedim. Vardı tabii. Herkes evde yatmamıştı sonuçta. Küçük de olsa yaptığımız, denediğimiz güzel etkinlikler, hayaller, hedefler vardı. O an başımı kaldırdım ve baktım ki güneş tebessüm ediyor. Anlamış gibiydi, hem düşündüklerimi hem umudun varlığını sezmiş gibiydi. Ah eski dostum, zaman hep değişecek, dedim. Anlayışlıydı. Biliyordu bazen böyle yenilikler tedirgin ederdi insanı. Evet haklıydı. Yalnızca bunu kabul etmek ve ona göre yollar keşfetmek gerekti. Şimdi de onaylıyordu beni. Bu, ona gülücük atmama vesile olurken bir mandalina ağacına yaslandım. Biraz yıllanmışlık vardı üzerinde. Son meyveleri dallarında hafif hafif sallanıyordu. Batıdan esen serin rüzgâr güzün vedasını iletliyordu. Kafamı kaldırıp yukardaki göğü seyrettim. Hafif kızıla çalmış gökyüzü ne kadar muhteşemdi. Eğer görmek istersek ne kadar çok nimetler ve güzellikler vardı her yanımızda. Aslında bunu yapıyorduk, biraz yetersizdi sadece. Hayatın labirenti içinde kaybolmamak; etrafımıza bakmak, olanları anlamak, insanları dinlemek lazımdı. Bize seslenenlere cevap vermek. . . Tıpkı dostum güneş gibi sizi daha söylemeden bile anlardı kimileri. Bizim evimiz onlardı, öyle değil mi? Bizi en iyi tanımış olanlar, anlamlandıranlar eskilerimizdi. Başka bir şey daha vardı ve bunu sevdim işte. Biz ve onlar hala aynıydık. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar hala oradaydı. Bize bakan, bizi gören, bizle konuşan hala onlardı. Gördün mü dostum, dedim. Biz hala biziz, her şeyimiz eskisi gibi. Yeniler gelip geçer bizse birkaç küçük dokunuşla eski günlerdeki gibi hayata devam ederiz. Her şey aynı ve bir o kadar da yenilenmişken bir kez daha bakarız birbirimize. Tanınmışlık, yaşanmışlık hissi nükseder. Bir selam daha veririz ve bir sohbet daha başlar aramızda. Karşılıklı birer sıcak çay içip içimizin ısındığı hafızamızda saygın bir yeri olan zamanları hatırlardık bazen. Kimi zaman eskiden kimi zaman şimdiden kimi zaman yenilerden. . . Gülümseriz bir daha. Ah eski dostum, eskiler işte tam burada gözümüzün önünde. Yenilere bak sen. Daha görüp geçirecek ne çok hayatlar var.

Güneşimle böylece konuşurken durdu ve bana baktı. Bir rica yanıklandı kulaklarımda, bense her zerremde, ufacık ve nazik bir ürperme hissettim. Rüzgâr boynumu hafifçe sola doğru çevirdi. Bir kez daha bak, der gibiydi. Aramıza yeni katılan arkadaşlara, şu yeni dünyaya bir bak. Baktım. Betonlar, ağaçlar, insanlar, başka başka figüranlar. Düzensiz görünen bir düzenle hepsi başka rollere özel katkılarını sunuyordu. Gelen her yenilik, bir işaret verip kendi yerini alıyordu.

Oyuncu değildiler, değildik. Bu sahne, parçalardan oluşan esrarengiz bir yapbozdu. Birbirini tamamlayan bazense saf dışı kalanların yerine gelen yenilerden oluşmuş bambaşka bir yapboz. . . Şüphesiz bize yeni deneyimler yaşatıyorlardı. Biz de selam vermiştik bir kere. Ne de olsa biz de sahnenin birer parçasıydık. Bir süre bizimle kalacaklardı. Ta ki daha yenileri onların yerini alana kadar. Belki de son bir kez seyrediyordum bu uçsuz bucaksız yeryüzünü, dalgalı denizin ufkundan gelen ve sonsuzluğa uğurlanan gemileri. Bu topraklar görmüş geçirmişti. Eskilerdi belki; ancak her yeni gelenle onlar aslında kadim bir gençlikti. Hayatı, tüm acımasızlıkları bazen eşsiz güzellikleriyle tanımış; yaşamış herkese, her olaya tanıklık etmiş yine de hep genç kalmış eskilerimizdi bu topraklar. Böyle işte be güneşim, dedim. Durumlar gelir geçer bizden ayak uydurmamız beklenir. Bir kez daha düşüncelerin en derinine dalarız. Bakışımız yenilenirdi, eskilerle beraber ama. Hayat seyrini değiştirdi, öncelerden izlerle daima. Birden ufak bir tereddüt yaşadım. Sanki buralara olan aidiyetim kaybolacakmış gibi. Eskisi, yenisi her şeyiyle bağlandığım diyar, benden ayrılıyormuş gibi. Alışık olduğumuz dünyadan uzaklara gidecekmiş gibi.“Peki ya biz, biz nerelerdeyiz bu yeni dünyada?” dedim açıkçası biraz da korkuyla. O an kulağımda içimdeki sıkıntıyı gideren tatlı gülüşler yankılandı. Hafif hafif kaybolurken dostumun benliğime huzur veren ışığı bir daha parladı.“Biz mi eski dost?” dedi güneş.“Baksana görünüşe göre hala buralardayız. ”

13.

MERHABA HAYAT

İlhan Kantar

İstanbul - Saray Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bu ilk gündü; sokaklara, okullarımıza, işlerimize dönmemizin ve yeni normal hayatımızı karşılamamızın ilk günüydü bugün. Üzerimde bugünün verdiği garip bir his vardı. Açıklayamadığım bir kaygı, endişe ve de biraz da komiklik. Endişem ve kaygım; Ben Covid19'dan önceki normal hayata da uyum sağlayamazken şimdi de bundan sonraki normal hayata ya da en azından normal dediğimiz bu hayata nasıl tekrar döneceğimi tam da kestiremiyordum. Nerde kalmıştım, tam olarak bundan önce yani her şeyden önce ne yapıyordum hiç mi hiç hatırlamıyordum. Sanki bu hastalık hayatım boyunca hep varmış gibi hissediyordum. Vaktim kaybolmuş da yine de buna rağmen hayatım devam ediyormuş gibi hissediyordum. İşin komik tarafına ise gelirse hastalığın başlarında takmaya alışamadığım o maskeyi şimdi ise çıkarmaya alışamamıştım. Bugün ben de yaşlıtlarım gibi bu sabah okula gitmenin hazırlıklarını yapıyordum. Üniformamı giyip çantamı hazırladım ve sabahın ilk ışıklarının yolunu aydınlatmasıyla okulun yolunu tuttum. Yol boyu ilerlerken sıcak poğaçaların kokusu tütüyordu burnumda. Hastalıktan önceki günlerimi hatırlamama yardımcı olan o poğaçaların kokusu beni derinden derinden içine çekiyordu. Daha da fazla dayanamayıp okula gitmeden önce her zaman uğrayıp bir poğaçaya aldığım Turgut ağabeyimin dükkânına girdim. "Vay, vay bakın kimler buyur etmiş dükkânımıza. Hoş geldin, ne istersin yakışıklı?"

Turgut ağabeyimin içten karşılaması en az dükkânın sıcaklığı kadar ısıtmıştı içimi ama içeride oturan bir adam nedendir bilmem bir şekilde dikkatimi çekti. Hüzünlü bir tavrı vardı. Çayının soğumasına rağmen bir yudum bile almamış o adam nedendir bilmem o kederli bakışları ansızın beni de hüzünlendirmişti. Turgut ağabeyim de adama gözlerimi diktiğimi fark ettiğinde o da anlamıştı içimden geçen hisleri ve bu garip hislerime karşılık vermeden de bırakmadı.

“Çayında derdi var. Ateşler içinde yandığına göre unutulduğunda soğuduğuna göre bekleye bekleye acıdığına göre var bir derdi.

” Turgut ağabeyim bu uzun ve yorucu hastalık sürecine rağmen o şiirsel tavrından hiçbir şey kaybetmemişti.“Ben bir poğaçaya alayım Turgut ağabey.” Poğaçamı alıp çantama koydum ve dükkândan çıkarken yolda kavga eden birkaç kişinin gürültüsüyle irkildim. İşte bunca yorucu süreçten sonra yeni normal hayatımız. . . İnsanların size olan davranış şekli, insan olarak kim olduklarının bir ifadesidir. Sizin ise onlara davranış şekliniz, insan olarak kim olduğunuzun bir ifadesidir. Birkaç kişi olayı dağıttı ve ben de yoluma devam ettim. Yol boyunca her şey eskisi gibiydi. Kavgalar bile kaldığı yerden devam ediyordu. Fakat ben bu yeni normal hayatımızda garip şekilde farklı bir şeyler seziyordum. Sokaklar aynı sokaklardı, yollar aynı yol, gökyüzü aynı gökyüzü, insanlar aynı insanlar ama yine de farklı bir şeyler hissediyordum. Belki de bende bir şeyler değişmeye başlamıştı. Sanki bu yeni normal hayatımıza alışmam için kendimin yeni bir benliğini arıyordum. İnsanların yüzlerini görmek ve kalabalığı görmek sanki normal değilmiş gibi garibime gidiyordu. Sanki dünyaya ilk defa gelmişim gibi etrafa şaşkın gözlerle bakıyordum. Ama hissettiğim bu gariplik okulun bahçesine girmem ile son bulmuştu. Herkes millî maaşımızı söylemek için toplanmıştı ve aramızda uzun süre sonra ilk defa birbirimizden uzak durmamız gerektiğini söylen kişiler yoktu. Hep birlikte omuz omuza verip gür bir sesle millî maaşımızı okurken rüzgârda dalgalanan bayrağımız ve okuduktan sonrada gökyüzünün o masmavi görüntüsü bana içimden şu sözleri söyletmişti:

“Merhaba mucizelerle dolu, garip, normal hayat, merhaba arkadaşlar, merhaba insanlar, merhaba...”

Hepimiz sınıflarımıza geçmiş sıralarımıza oturmuştuk. Okulda her şey bıraktığım gibiydi ve bu sanki hiç aradan zaman geçmemiş gibi hissettiriyordu. Tabii her şeye rağmen yine de tedbir amaçlı ya-

pılan şu havadaki ağır dezenfektan kokusu hariç.

"Evet, gençler hadi toparlanın ve yerlerinize geçin derse başlamadan önce size anlatmam gereken şeyler var."

Öğretmenimiz bize yeni normal hayata geçişimize dair birçok şeyden bahsetti. En başta da zorlanacağımızı ama bunları atlatıp sınavlara odaklanmamız gerektiğini de söyledi. Bir gün bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama okulu özlemiştim. Okulun ise bana karşı aynı hisleri beslediği söylenemez galiba çünkü ilk buluşmamızda bile beni sınavlarla karşıladı. Ne hoş ama öyle değil mi? İşte öğretmenimizde bize tam bundan bahsedip bugün de kalmayıp artık yarını düşünmemiz ve yarınlarla itinayla çalışmamız gerektiğini bizlere anlatıyordu. Ne de olsa bugün artık düşünülemez kadar geride kalmış ve de yarınlar için boşa vakit harcanamazdı. Dersler bittiğinde son olarak yeni hayatımıza dair birkaç adımdan oluşan kısa bir video seyrettirdiler. O kısa video'yu izledikten sonra ise hepimiz evlerimize dağıldık. Eve gitmeden önce rahat bir nefes alarak sahil boyu yürümenin tadını çıkardım. Deniz dalgalarını seyrettikçe içimde geleceğime dair duyduğum kaygılarında dalgalandığını hissediyordum. Bu his beni büyük bir boşlun içine düşürüyordu ama benim bunu için bile zamanım yoktu. Vaktimi kaybetmişim ama hayatım devam ediyordu. Eve döndüğümde ise annem ve babam haberleri seyrediyorlardı.

"Hoş geldin oğlum!"

"Hoş buldum..."

"Okul nasıldı?"

"Hatırladığımdan da daha yorucuydu."

Sınavlar için odama geçip çalışacaktım ki bir anlığına kulağımı annemin ve babamın seyrettiği haberlere verdim. Sağlık bakanı büyük bir sevinçle ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle halka sesleniyordu. Onca çaba ve uğraşın sonunda sonuç vermesi onu mutlu ediyordu. Birkaç teşekkür ve tebriklerden sonra yeni normal hayatımıza geçmeden önce uygulayacağımız son birkaç adımları bize anlatıyordu. Herkesin tedbir amaçlı Covid19 ve mutasyona uğrayacağı her hastalığına karşı bağışıklık kazanması için aşı olmasını tembihliyordu. Aşı olduktan sonra ise hepimizin kimliklerini bir cihazda okutup Covid19 hastalığına karşı bağışıklık sahibi olduğumuza dair bir işaret damgalıyorlardı. İşte hayatınız boyunca unutamayaca-

ğınız ve de hikâyesi olan bir damga. Aslında hoş da bir damgaydı bu doğrusu çünkü bu bizden sonraki nesillerde olmayacak bir şeydi. Çünkü onlar zaten bağışıklık sahibi olarak doğacaklardı, bu da bir nevi sizi on yıl sonra özel yapar. Babam bu haberden sonra annem, benim ve kardeşim için hemen bir randevu aldı. Randevu günümüz geldiğinde ise aşı olmak için bekliyorken karşımda oturan yaşlı bir teyze gülümseyerek bana bakıyordu. Hayatın kendisinde verdiği tecrübelere dayanarak içimde dönen soruları sanki o da biliyor gibiydi.

“Evlad, kayıp görünüyorsun. Gözlerin dalgın ve aklın dumanlı neyin var?”

“Bilmiyorum, bilmiyorum sanki gitmem gereken bir yer var ama ben yolumu göremiyorum. Galiba bu kadar bilinmezlik beni korkutuyor.”

“Peki, neyi görmen gerekiyor da göremeyip gidemiyorsun evlat? Neyden korkuyorsun?”

“Galiba gelecekten... Evet, galiba beni korkutan bu...”

“Neden gelecekten korkuyorsun ki evlat? Gelecek zaten sensin, ona gitmen için görmene de gerek yok çünkü onu şekillendirecek olan da sensin. Aramaya başlamalısın evlat. Geleceği değil kendini bilmelisin, kendini bulmalı, kim olacağını seçmelisin işte o zaman gitmen gereken yolu görecek ve gelecek de bu sayede sana göz kırpacak.” Söyledikleri beni o kadar etkilemişti ki bir anda içimdeki bütün karamsarlığa ışık tutmuştu adeta. Söyledikleri sanki beni geleceğin kaderinin tam da ortasındaymışım gibi hissetmeme sebebiyet vermişti. Bu çok ağır bir sorumluluktan hem de çok ağır bir sorumluluk.

“Sıra sizde beyefendi...”

Annem, babam ve kardeşim aşılarını olmuşlardı ve hemşire hanım sanırım beyefendi diye bana seslenmişti.

“Ben mi?”

“Evet siz... Sıra sizde.”

“Ne o yoksa korktun mu?”

Evet, işte bu da kardeşimin muazzam espri anlayıştıydı.

“Aman ne komik!”

Oturduğum yerden kalkıp hemşireyi takip ettim ve aşımı ol-

dum. Doğrusu korkmadığımı söyleyemeyeceğim ama bu aşığı kendim için değil herkes için oluyordum ve ayrıca şu kimliğe basılan damgada baya havalyıydı. Bende aşımı olduktan sonra ailem ile birlikte hastaneden çıktık. Temiz hava, gökyüzünün mavisi ve bulutların arkasına saklanan o muazzam güzellikteki güneş karşıladı bizi. Başımı havaya kaldırıp gökyüzüne baktığımda yaşlı teyzenin bana sarf ettiği o sözler gelmişti aklıma ve o sözleri düşünmeden de edemiyordum. Normal olmak zaten yeterince zorken bir de yeni normallerimize alışmamız ve ona ayak uydurmamız gerekiyordu. Normal olmak normallerin ötesinde de zordu. Sonuçta hayat bana bazen sadece yaptığımız bazı seçimlerden ibaret olmadığını, bazen de bazı sonuçlardan ibaret olduğunu zaman zaman göstermişti. Şimdi ise önümde kocaman bilinmezlikler içerisinde kaybolduğum upuzun bir yol vardı. Bu yola uzun uzun baktım ve ona: "Merhaba hayat" dedim.

14.

ASIL FİLM YENİ BAŞLIYOR!

Yusuf Çınar

Konya - Tahir Büyükkörükçü Anadolu İmam Hatip Lisesi

O sabah her gün, güne açtığı gibi açtı gözlerini. Belki birkaç gününü daha iyi geçirecekti, yakın zamanda dünyaya nasıl bir bela geleceğini bilmeden. Tarihe belki sadece bir virüs belki de değişim olarak geçecek şeyi bilmiyordu. Eşi benzeri görülmemiş bir değişme.

Aslında illa bir şey olmasına gerek yoktu. Değişiyordu zaten bir şeyler. Ama değişenin ne olduğunu bilemiyordu hiç kimse. Değişen dünya mıydı, insan mıydı? Yoksa ikisi de değil miydi? Değişir.

Kalktı ve doğruldu, elini yüzünü yıkadı çabuk çabuk. Halbuki bilmiyordu bunun aceleyle ellerini yıkadığı son zamanlar olduğunu.

Eline telefonunu aldı. Sosyal mecralarda gezinmeye başladı ta ki o sesi duyana kadar: "Kahvaltı hazır. "

- Duydun mu haberleri?

- Hayır, ne olmuş da?

- Yeni bir film çekilmeye başlanmış, bütün dünyada ses getireceği söyleniyor.

Kahvaltı bitiminde kalkıp hazırlandı. Yola koyuldu. Belki on, belki on beş dakika yürüdü.

- Nasılsınız bakalım gençler?

- Elhamdülillah hocam aynı, bir değişiklik yok.

Gerçekten aynı mıydı? Yani bir değişiklik yok muydu?

Gelirken gördüğü herkes mutluydu. Yalnız birinin hepsinden farklı bir hali vardı. Kulağına eğilip“Değişir. ” diye fısıldamıştı sadece. Ne değişebilirdi ki her şey ve herkes aynıydı. Bunu düşünmenin anlamsız olduğunu düşünüp kapıyı açtı. Kapıyı açınca kendine bir kez daha hak verdi ne değişebilir yine aynı şamata aynı manzaraydı. Gülümsedi.

Aniden biri öksürdü. Herkes bir an irkildi. Öksüren kişi utandı.“Çocuklar, herkes her an öksürebilir, öksürdüğünüzde yalnızca ağzınızı kapatmanız yeterli ve bu tür tepkiler vermenize gerek yok. ” diye ikaz etti öğrencilerini.

Ertesi gün gördüğü bir haberde Çin'de bir virüs çıktığını, çıkan kentte karantinaya alma çalışmalarının yapıldığını gördü. Yolda gördüğü adam geldi hatırına.“Değişir!” Bir an korktu ve“Acaba değişim bu olabilir mi?” diye düşündü.“Amaan boş ver, nasıl olsa Türkiye'ye gelmez. ”. Gözlüğünü eline alıp temizledi. Sık sık yapmazdı bunu. Ama bilmiyordu ki bu işi sık sık yapmak zorunda kalacağı günler kapıdaydı.

Aradan iki üç hafta geçti. Bu sürede dünya virüsün Çin'i aşıp Orta Doğu'ya Hindistan'a hatta Avrupa'ya kadar ulaştığına dair haberlerle çalkalanıyordu.

Kalktı, toparlandı. Sofrada hanımına:

- Şu dünyayı sarsacak film hala vizyona girmemiş mi? Bu aralar, şu ne olduğu belirsiz virüs yüzünden sıkıntı geldi. Birlikte izleyebiliydik bari.

- Yok, daha Türkiye'ye gelmemiş film, yeni yeni Avrupa'da vizyona girmiş. Yakında buraya da gelir izleriz. Bir de vizyona girdiği ülkelerde gündeme oturmuş, herkes bu filmi konuşuyormuş. Görüyorsun zaten biz bile vizyona girmeden ne kadar merak ettik. Bu film herhalde bir harika.

Yakın mıydı gerçekten filmin gelmesi? Yoksa daha var mıydı?

Yine aynı alışmışlığıyla günlerine devam ediyordu. Üç dört gün böyle geçip gitti.

Akşamleyin ailesiyle oturmuş televizyona bakıyordu. Birinci ka-

nalda günün dizisi, ikincisinde spor, üçüncüsünde çizgi dizi derken eli yedinci kanalda durdu. Baktı televizyona, yaklaştı bir daha baktı, hayretler içerisinde kalmıştı. Televizyonda gördüğü şey virüsün Türkiye'ye girdiğini duyuran büyük puntolarla yazılmış bir alt yazı idi. "Tüm dünyayı etkisi altına virüs, Türkiye'de de görüldü!" Eşi:

- Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum ben, daha bir ay olmadı, bütün dünya'yı kapladı bu illet.

Yutkunup kendi korkusunu bastırarak çocuklarına:

- Endişeye mahal vermeyelim, hem zaten tedbirleri alıyorlarmış.

- Tabi ya siz hiç merak etmeyin çocuklar, bu da gelir geçer.

Kendilerini teskin ede ede bir iki haftayı devirdiler. O günden beri televizyonda haber kanallarına bakmayı yasaklamıştı. O akşam "Virüsü erkenden göndermişlerdir bile" ümidi ile bir haber kanalı açtı. Bir de ne görsün okullar kapatılmış, sokağa çıkma yasakları ve maske takma zorunluluğu gelmişti.

Kendi kendine "Acaba değişecek olan şey bu muydu?" diye düşündü.

Evlerine kapanmış haldeydiler. Artık eskisi gibi okula da gitmiyordu. Evlatlarını şimdiden özlemişti daha yolun başında olduğunu bilmeden.

Dışarıya nefes almak amaçlı çıkıyordu - ki nadiren oluyordu bu fakat nefesi alıyor muydu, harcıyor muydu, bilemiyordu. Zaten gözleri bir şey göremiyordu, her yer buğu içindeydi gözlüğünden dolayı. Bir an maskeyi çenesine indirmek istedi. İstemez olaydı. Herkes ellerini adeta "Kapat! Kapat!" diye hareket ettiriyordu. Kapattı ve eve doğru yol almaya başladı.

Kararını vermişti, yazacaktı. Aldı kalemi eline, başladı yazmaya. Ne yazacaktı ki. Bu illet belki ona bulaşmamıştı ama psikolojisini bozup aklını allak bullak etmişti.

Düşüncelerini mi yazacaktı, yoksa hayatını mı veya sıradan bir yazı mı? Başladı, sıradan bir hikâye yazmaya. Ama bunun sıradanlığı kime göreymişti? "Değişir!"

"...Dışarıda dolaşırken birden bir öksürük duydu. Hemen oradan uzaklaştı öksüren adama cins bir şekilde bakarak. İnsanlar artık öksürüğe veya maskesine göre yargılanıyordu..."

Niye böyle başladığını bilmiyordu hikâyesine. Hikâyesine bile bulaşmıştı bu illet. Neden istemediği bir şeyi yazardı ki insan. Neden baksan daha bir ay önce çocuklarına öksüren veya hapşırın kişilere saygılı olmalarını söylemişti.

Sıkmıştı artık evde durmak. Evde dur dur, ne yapacak sanki insan böyle? O öyle düşünüyordu belki ama bazılarını yeni kapılar açmıştı evde durmak. O da biliyordu bunu. Arkadaşlarıyla telefonda görüşürken onlar hep "Bu virüs sayesinde neler yapabileceğimi keşfettim meğer hayatımız ne kadar da boş geçiyormuş." diyorlardı.

O da istiyordu keşfetmek. Ama neyi keşfedecekti, keşfedeceği bu şey hayatını nasıl daha iyi anlamlandıracaktı. Bilmiyordu.

Yine bir gün dışarıya çıkmıştı. Okula gitmek istiyordu. Yavaş yavaş yürürken aylardır kulağına fısıldayan garip adamla yine karşılaştı. Bu sefer "Her insanın öldüğünü zannetme bazıları kurtuluyor." dedi, yüksek sesle. Okula gitmekten vazgeçti.

Düşünmeye başladı "Ben acaba kurtulanlardan olabilir miyim?" diye. Fakat kafasını karıştıran bir mesele daha vardı. Acaba bu kurtuluş virüsten kurtuluş muydu yoksa başka bir şeyden mi? "Değişir."

Aradan bir yıldan birkaç ay fazla zaman geçmişti. Artık vakalar azalmış hatta bitmişti. Devlet tüm yasakların kalktığını ve artık maskenin zorunlu olmadığını duyurdu. Maskeden bıkmış halde olan insanlar bu bez parçasına hemen bir son vermişti. Yalnızca çıkarılması gereken maske bu muydu peki?

Artık bu illet bittiğine göre yine eski hayatına dönebilirdi Erdem. Ama yapmadı, dönmedi. Yeni bir hayattaydı o artık. Maskelerin, mesafelerin olmadığı bir hayat.

Yine bir öğretmendi o. Ama eskisi gibi sadece sınav için öğreten bir öğretmen değildi. Artık o, adeta öğrencilerini besliyordu. Onlara bir esin kaynağı oluyor, kafalarında şimşekler çaktırıp sadece kitap-takilerle bırakmıyor, yönlendirerek öğretiyordu.

Yine bir babaydı. Ama eskisi gibi sadece çocuklarını uyararak, yasaklar koyarak değil; fark ettirerek gösteriyordu doğruları, yanlışları.

Yine bir insandı. Ama sadece sabah kalkıp, işini yapıp, akşam yemek yiyip yatan sıradan bir insan değildi. Artık okumaya vermişti

kendini, okuyordu, anlamaya çabalıyordu. Ama şu kitabı, bu kitabı okuyayım, ne anlatıyormuş bir bakayım kafasıyla değil. Elbette bakıyordu anlattığına ama onun tek bir amacı vardı: Kitapların kitabını anlamak. Bütün kitapları bu amaçla okuyordu. Sadece okumuyor, yaşamaya da çalışıyordu.

Çünkü o keşfetmişti, öğrenmişti ki yaşamadan olmaz, yaşatmadan olmaz.

Dışarıdaydı, dolaşıyordu değişmiş bir halde. Birden karşısına yine o çıkmıştı. "Ölenler öldü, kurtulanlar kurtuldu. Sen kurtulanlardan mısın?" Biraz durdu ve "Bitti artık. Çıkarın maskeleri!" diye bağırdı.

"Çıkardık maskeyi işte. Hâlâ ne maskesinden bahsediyor bu adam?" diye bağırışlar yükselmeye başladı. Ama Erdem bunu demedi; çünkü o anlıyordu O garip adamın ne dediğini. Çünkü o maskeyi çoktan çıkarmıştı.

İnsanlar sanıyorlardı ki tek çıkarılması gereken maske cerrahi maskeydi. Çünkü o değildi tek çıkarılması gereken maske. Çıkarılması gereken maske ikinci yüzü olan insanların yüzlerindeki maskeydi. Ne mutlu ki Erdem onu çoktan fark etmiş ve çıkarmıştı. Onu ancak yaşayanlar çıkarabilirdi çünkü yaşayanlar...

O bunu düşünürken eşi aradı.

- Hepimize bilet aldım artık filmi izleyelim, gelesi bir yıldan fazla oldu.

Şaşırarak da olsa

- Tamam, geliyorum, dedi.

Salondaydılar. Film başlamıştı. Acaba nasıl bir filmdi? Film bittiğinde kendi kendine: "Bu film bitmişti zaten" dedi. Çünkü biliyordu bu filmin ne olduğunu: "Korona Virüs". Film yazanlar belliydi, oynayanlar belliydi. Ama önemsemiyordu artık bunu. Çünkü o bu filmde oynamamıştı.

Artık yeni bir film başlamıştı onun için. Herkeste başlaması gereken bir film. Asıl film. . . Kendi filmi...Kendi...

15.

3'ÜN DÜNYASI

Esmâ Nur Fidan

İstanbul - Şehit Ömer Halisdemir Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

1. BÖLÜM: MUTLAK SON

Hayal, Gerçek ve Kuzeyada olarak üçe bölünen Dünya... Gerçek ülkesi, Dünya'nın tüm gerçeklerinin olduğu yer. Orada her şey gerçek. Hiçbir konuda yalan olamaz ki bu durumun sizi üzüp üzmediği de kimsenin umurunda olmaz. Hayal ülkesi, yapılabilecek bir hayal kurduğunuzda gidilen yerdir. Yetkilileri fazla zorlamamak şartıyla her hayaliniz yerine getirilir ama tabii ki bazı kuralları var. Orası Gerçek'ten sıkılanların uğradığı ülke. Çocuklar genelde orada yaşar. Okulları oradadır. Yetişkinler ise Gerçek'te çalışır, sıkılınca Hayal ülkesine gelirler. Kuzeyada ise bu iki ülkeye nazaran çok daha küçüktür ki popülasyon bakımından diğer ülkelere göre daha azdır. Orada sadece devlet mensupları yaşar. Bu üç kıtayı da yöneten tek bir kişinin, Başkan'ın, olduğu yeni dünya düzeni, daha önce hiç karşılaşmadığı bir salgının başlamasıyla alt üst olmuştu. Çıkan virüsün birden yayılması o kadar hızlı olmuştu ki insanlar farkına varıncaya kadar Dünya'nın yarısı bu virüsten muzdarip olmuştu. O kadar zor 3 yıl geçmişti ki ne olduğunu anlamak zordu. Çok çabucak yayılan bir virüs, sonunda Dünya'nın dörtte birini öldüren virüs. Aslında erken bitmesinin asıl sebebi buydu: Çabuk yayılması. Hemen yayıldı, hemen bağışıklık kazanıldı ve ölenler hemen öldü. Artık virüse yakalananların birçoğu ölmüyordu. Ve 3 yılın ardından beklenen gün gelmişti: Salgın resmen bitmişti.

“Zarar büyük ama başından beri size dediğim gibi biz kazandık.” dedi Başkan başka bir yol varmışçasına. “Evet, doğru başından beri böyle söylüyordunuz ama biz de ilk defa böyle bir durumla karşılaşınca senaryodan senaryo beğendik tabii” dedi Sağlık Bakanı tebesüm ederek. Sözü Güvenlik Bakanı aldı: “Ciddi anlamda korkunç 3 yıl geçirdik. İsyanlardan, kaçışlardan, kurallara uymayanlardan, ve fatlarımızdan. . . Ama yine de bitti işte. Sonunda hiç bir şey kalmadı. Peki, şimdi ne yapacağız? Halka daha açıklamadık ve eskiden nasıl yaşadığımızı unuttuk neredeyse. Eskiye dönmek de zaman alacak galiba. ” “Tabii ki. İnsanlar işte, bir şeye alıştık mı unutup eskini kalmıyor hiç aklımızda. Alıştığımız hayatı yaşamaya devam ediyoruz. ” dedi Toplum Bakanı. “Bu karantina süreci de sizi şair yapmış ya hu! Anlam çıkarmalar falan ne oluyoruz?” dedi Başkan, salgından önceki neşesini sergiliyordu ve herkes gülünce bir kez daha anlaşıyordu ki her şey geçti. Hepsini bir anda bu durumu anlamıştı ve bu, onları daha da rahatlatmıştı. “İnsan evde hapis kalınca hayatı sorguluyor, yeni yeni anlamlar çıkartıyor. Galiba bu salgının yararları da varmış. ” dedi Toplum Psikolojisi Kurulu Başkan'ı gülerek. Gülüşmeler. Eski günlere dönmenin zevkini yaşıyorlardı. “Sizi birazdan yenisinden çağıracağım. Hazırlıklı olun. Çıkarabilirsiniz. ” Herkes hemen denileni yaptı ve oradan çıktılar.

Başkan'ın gözleri doldu. İçine büyük bir hüznün çökmüştü. Salgın boyunca yaşadıkları geldi aklına. Gözyaşlarını tutmanın bir anlamı olmadığını anlayınca hüngür hüngür ağlamaya başladı. Daha gençti, 43 yaşına bile varmamıştı ama geçen 3 yıl ona 10 yıl gelmişti. Yaşadıkları, kaybettikleri, halk tarafından edilen hakaretler, atılan iftiralar. . . Sonu yoktu bunların. Hele geçen yıl aldığı darbeler. . . En çok da bu ağır gelmişti ona. Eşi, çocuklarını alarak onu terk etmişti. Arkasında sadece bir mektup bırakarak. Mektupta ise salgın hakkında onu suçlamıştı. Sahte bir izinle Gerçek ülkesine gidip ona karşı olanlarla birlik olmuştu. En çok da bu yıkıyordu ya insanı! Onca kişinin söylemesine bakmazsın da en yakını dediğin kişinin sana bunu söylemesine dayanamazsın. Bir anda düşündüğü her şeyi aklından çıkardı, gözyaşlarını sildi ve kendini topladı. O dünyayı yöneten Başkan'dı, kendine gelmesi gerekiyordu. Ne kadar üzüntüsü olursa olsun, kendini toparlayıp yönettiği onca insanın hayatını düşünmek zorundaydı. Bu yüzden hemen yüzüne mutlu bir gülümseme yerleşirdi ve herkesi toplantı için odaya çağırırdı.

Bir kaç dakika sonra herkes hazır, Başkan'ın ağzından çıkacak

söze bakıyorlardı.“Yarın bir basın toplantısı gerçekleştirip açıkla-
yalım diyorum, farklı bir fikri olan?” dedi Başkan. Kalbindeki o ka-
dar acıya rağmen hemen eski neşesini almıştı. Alışmıştı.“Herkesin
onay verdiğini düşünüyorum. Bu haberi ben vereceğim ama birlikte
olacağız. Bu üç yılda herkes çok farklı duygular, çok farklı olaylar
yaşadı. Ama size, bu odadaki herkese, bunca yaşanmışlığa rağmen
beni suçlamadığınız ve benim yanımda sonuna kadar durduğunuz
için teşekkür ederim. Ayakta kalabilmemin yegâne sebebi oldunuz.
Çok teşekkür ederim. Şimdi sizden ricam, lütfen basın mensupları-
na haber veriniz, yarın çok önemli bir açıklama yapacağız. ” Gözler
doldu ama mutluluktan ve gururdan.“Asıl biz teşekkür ederiz. Bu sü-
reci gayet iyi yönettiniz. Bu arada emriniz alınmıştır. Buradan çıkın-
ca yarınki toplantı için haber veririm” dedi İletişim Bakanı. Herkes
birbirine bakarak gülümsedi ve gururla odadan ayrıldılar. Başkan
da evine gidip yarın için hazırlanmaya koyuldu.

Başkan, arkasında heyetiyle kameraların karşısındaydı. Yıllar
önce yaptığı o açıklamadan sonra çok yorulduğu ve yaşlandığı o
kadar belli oluyordu ki. . . Son kez tüm heyet maskeliydi.“Bunu dü-
şünmek bile son derece mutluluk verici, kameraların karşısında
heyecandan bayılmam umarım. ” dedi sevinçle. Başkan’ın sevinçli
hallerini herkes özlemişti. Nihayet açıklamak için tüm kameralar
canlı yayına, tüm halk televizyonun başına geçti.“Bugün hiçbir kura-
la uymayarak söze gireceğim. Zaten uzatmanın gerekli olduğunu dü-
şünmüyorum. Bugün, salgın başlayalı 3. yılımızı bitiriyoruz. 3 sene
önce bugün yine buradan size haber vermiştim. Bu süreçte çok hızlı
değişimler geçirmek zorunda kaldık, biliyorsunuz. Size güzel bir ha-
berim var ama öncesinde sizden bir ricam olacak: Maske, dezenfeka-
tan gibi tüm malzemeleri en yakın sağlık kuruluşlarına vermeniz.
Ben heyecanıma yenilip açıklıyorum: Evet artık hayatımızda maske
ve mesafe yok. - Ama temizlik her zaman olmalı. - Salgının sonuna
gelmiş bulunmaktayız. ” Söyleyecek sözü olmasına rağmen daha faz-
la devam etmek istemedi Başkan. Sözü uzatmak en sevmediği şey-
lerden biriydi. Tüm heyet maskelerini çıkardı ve çöpe attı. Bu“salgın
bitti” demenin bir şekliydi.

Bu gün, büyük gündü. Dünya’nın her bir yanına büyük ekranda ve-
rilen haber, bazılarını ağlatmış bazılarını sevindirmişti. Bazıları“Biz
söylemiştik, böyle bir şey yoktu. Sizi birkaç sene oyalayıp sonra da
olmayan virüsü yok ettiler. . . ” gibisinden konuşuyordu. Bir kısım
ise, az da olsalar, salgının bittiği haberini yalanlıyorlardı. Ama kim-

senin umurunda değildi bu iki grup.“Çünkü bazen hayatta yalan olsa da iyi şeylerin olduğunu bilmek insanlara mutluluk verir. Nihayet son buldu, hayatınızın mahvolan 3 yılı hatırına susun da sevincimizi yaşayalım. ” dedi bir kişi. Kimse kim olduğunu bilmiyordu. Tek bilinen şey halkın duygularını ortaya sergilediği idi.

Hemen aynı gün iki tane üst üste bildiri yayınlandı. Birincisi“Salgın Sonrası Yeni Normal Hayatta Alınmayacak Tedbirler”; ikincisi ise“Eski Hayatımıza Dönüş” adlıydı. Başkan, ne kadar kimsenin umurunda olmayacağını bilse de yayınlanması gerektiğini söyledi. Ve o günü şöyle özetlemişti:“Hayatımda hiç bu kadar rahat uyumamıştım. Eminim herkes benim gibidir. ”

Bir hafta sonra gelen haberler ise onu yıkmıştı. Gerçek'ten Hayal'e geçenler ve Hayal'den Gerçek'e geçenlerin oluşturduğu izdi-hamdan dolayı yüzlerce kişi hayatını kaybetmişti. Sağlık Bakanı ve İletişim Bakanı saldırıya uğramış, İletişim Bakan'ı ağır yaralanmıştı. İnanmayanlar tarafından protestolar başlamış ve polis müdahale etmek zorunda kalmıştı. Bu haberleri alırken bir anda“Yeter!” diye bağırdı.“Lütfen beni yalnız bırakır mısınız?”

“Biliyorum, her şey her zaman yolunda gitmez ama ne bileyim. . . ” içindeki acıyı söyleyecek söz bulamıyordu. Bu yüzden yarıda kesti, devam etmedi.“Sakin olmalısın. Çok zor bir süreci yönettin sen, bu süreci de yönetebilirsin. Zor olacak ama başaracaksın. ” sözlerini kafasında yineleyip durdu.

Yaklaşık 3 saat sonra heyeti çağırdı.“Kusura bakmayın lütfen. Yaşadıklarımızdan sonra bu olaylar olması beni üzdü. Bekliyordum ama bu kadar değil. Neyse, gerekli bütün tedbirler ile ilgili bir bildiri hazırlandı. Bildiri yayınlansın. Herkesin işini en iyi şekilde yapacağını biliyorum. Şimdiden teşekkür ederim. Çıkabilirsiniz. ” Eğer Başkan bir cümlenin sonuna“çıkabilirsiniz” diye ekliyorsa, hiç cevap vermeden çıkmanız gerekiyor demektir. Hepsini bunu bildikleri için çıktılar.

Bu süreç yaklaşık bir yıl sürdü. Eskiye dönme süreci. . . Bir hafta boyunca sürekli yayınlanan bildirimler yetmiyordu. O haftanın sonunda“Herkesi kendi hâline bırakıyoruz. Herhangi bir saldırı olursa, polis müdahale edecek. ” sonuçlu bir bildiri yayımlandı ve yayımlanan diğer tüm bildirimler iptal edildi. Bu bildirimden sonra ülkeler sakinleşti ve eskiye dönme süreci herkes için daha kolay oldu.

2. BÖLÜM: YENİ ESKİYE BAŞLANGIÇ

Yılların erittiği Başkan 63 yaşına basmıştı. Salgını yönetme biçimi salgından sonra fark edilince herkes onu fazlasıyla sevmiş ve başkanlık görevini devam etme konusunda çoğunluk aynı fikirde olunca şu yaşına kadar da başkanlığını devam ettiriyordu.

“Başkan’ım röportaj için geldiler. İçeri alalım mı?” dedi Sekreter:“Tabii ki, gelsinler. ” deyince içeriye üç kişi girdi.“Merhaba Başkan’ım. Hatırlayacağınız üzere geçen geldiğimizde rahatsızlığınızdan dolayı yarıda bıraktığınız röportajı tamamlamak için geldik. İyisinizdir umarız?” dedi soru sorarcasına.“İyiyim, iyiyim teşekkür ederim. Geçen geldiğinizde oluşan talihsizlikten dolayı lütfen kusura bakmayınız. Şimdi hemen röportaja geçelim çünkü biliyorsunuzdur benim işlerim bu aralar çok yoğun. ” dedi gülümseyerek. Onu tanısan tanımasın herkes, her kişiyle gülüşmesini ve konuşmasını çok severdi.“Peki, mesaj alınmıştır Başkan’ım, hemen soruma geçiyorum. En son sorduğum sorum salgın süreci ile ilgiliydi. Şimdi ise size sorum şu olacak: Salgın sonrası yeni normal hayata geçişte halk nasıl etkilendi, neler oldu bize anlatır mısınız? Eminiz sizin vereceğiniz bu röportaj gelecek nesillere bu süreç hakkında büyük bir bilgi kaynağı olacaktır. ”“Teşekkür ederim. Böyle söyleyince heyecanlanmadım değil. Öyleyse başlıyorum. ”

“Size önceki röportajda salgın süreci ile ilgili tüm detayları ayrıntılı bir şekilde anlatmıştım. Sıra ‘Salgın Sonrası Yeni Normal Hayat’ olarak adlandırdığımız dönemde. Emin olun ki bu dönemde salgının başındaki alışma dönemiyle aynı zorlukta geçti. Salgının bittiğini söylediğimde her açıdan hayatın daha kolay olacağını söylemek mantıklı gelse de, bende ilk başta böyle düşünmüştüm, sonradan ne kadar zorluk çektiğimizi anlatayım: Ben salgının bittiğini öğrendiğimde güzel günlerin bizi beklediğini düşünüyordum. Fakat hiç öyle olmadı. İlk hafta o kadar çok bildiri yayınladık ki galiba sayısı 13’a ulaşmıştır. İlk haftanın sonunda öğrendiğimiz şey şu oldu: Yayınladığımız bildirimler kimsenin umurunda değildi. Kurallara uyulmamasından hoşnut olmamıştım. Salgın döneminde verdiğimiz mücadeleye şahit olan insanların böyle davranmasına açıkçası şaşırmıştım. Bir de bu şekilde deneyelim dedik ve bir haftanın sonunda yayınladığımız tüm bildirimleri kaldırdık. Ve tek şunu söyledim: ‘Yapılabilecek her şeyi yapabilirsiniz, serbestsiniz. Ama herhangi bir protesto veya herhangi bir saldırı karşısında güvenlik güçlerimizin karşılıksız kalamayacağını bildirmek isterim. ’ 1. Hafta olan olayları şöyle

özetleyebilirim: Salgının bittiğine inanmayan gruplar hem Hayal'de hem de Gerçek'te protestolar yapmaya başladılar. 3 heyet üyesi saldırıya uğradı. Hayal'den Gerçek'e, Gerçek'ten Hayal'e geçerken yaşanan izdihamdan dolayı yüzlerce kişi hayatını kaybetti. Sevdiklerini kaybeden insanlar, bu olayın sorumlusunu Kuzeyada olarak bildiler. Ve bu yüzden bize saldırdılar. Bu olay da beni çok etkilemişti. Salgın boyunca verdiğim mücadele, zaten onları ve sevdiklerini korumak için değil miydi? Birinci hafta, 7 gün içerisinde, bu kadar olay olması beni çılgına çevirdi. 2. Hafta yani tüm serbestliklerin başladığı hafta olan tek şey bir protestoydu ve o da 3 saate bitirildi. Şaşkınlığımı tahmin edebiliyorsunuzdur. 3. Hafta aldığım dönütler bana eskiye dönüyoruz izlenimi vermişti. Bazı vatandaşlarımız ise hâlâ maske takıyordu ama hem azınlıklardı hem de 2 haftaya kalmadan bıraktılar. Her şeyin eskisi gibi olabilmesi için çok çaba harcadım. Eskiden yapılan ne varsa hepsini geri getirdik. Hemen okulları açtık, turizm sezonunu başlattık ve insanların eskiye dönebilmesi, eski günleri tekrar yaşayabilmesi için her şeyi yaptık. 3 ay sonra neredeyse her şey eski haline dönmüştü. Ama bir şeyi kaçıryorduk, her şey eskiye dönse de kimse eskisi gibi değildi. Bunun sebebini anlamak için çok çaba harcadım. Farklı görevlere sahip insanlarla konuştum: yaşlı, genç; öğrenci, öğretmen; çalışan, çalışmayan. . . Onlardan anladığım kadarıyla salgın başlı başına kötü bir olay değilmiş. Herkes yıllarını alan salgından kendine göre farklı farklı dersler çıkartmıştı. Ama en çok gençlerden beklediğimden daha iyi sonuçlardan aldım. Öylesine güzel dersler çıkarmışlardı ki, şöyle söyleyeyim, belki ülkenin daha iyi duruma gelmesinin sebebi buydu. Çünkü evde kaldıkça çoğu dışarının dertlerinden uzaklaşıp“Ben ne yapıyorum?” demişti. Bu soruyu kendilerine sorduklarında cevabı için düşünecek çok zamanları olmuş. Bu soruyu birçok açıdan değerlendirip onlarca sonuç çıkartmışlardı: Salgından önceki hayatlarını ne kadar boş, gereksiz konular ve olaylar ile geçirdiklerini; hayatın sadece bir kişiden ya da olaydan ibaret olmadığını; okul, eğitim, arkadaşlık gibi konuları çok düşündüklerinden dolayı kafalarındaki bize lazım olan parlak fikirleri ve onlara lazım olan hayatı anlama potansiyelini kazanmaları gerektiği gibi çokça sonuca varmışlardı. Bu soru, bizim iyi yere gelmemiz için gençlere baştan beri aşılamamış gereken yegâne soruymuş. Onlarla ettiğimiz sohbetten sonra halkın neleri istediğini de anladım ve 13 yıl boyunca çıkardığım sonuçlar üzerinden yenilikler getirdim. Farklı yaş ve insan grupları ile konuşurken fark ettim ki çok büyük bir eksiklik var: Tarih bilgisi. Ben tarih mezunuyum,

salgın döneminde yaptıklarımın temeli de oraya dayanıyordu. Ama ben ne kadar bilirim bileyim, halk büyük oranda bilmiyordu. Eğer bilseydik bu kadar zor bir süreç geçirmezdik. Bunun için tarih dersine ayrı bir önem verilmesi için çok çaba harcadım ve bunu başardım. Gelecek nesiller artık her şey hakkında eleştirel ve parlak fikirlerle sahipler. Tarihin tekerrür ettiğinin farkındalar ve bu hem kendi hayatlarına hem de ülkenin geleceğine büyük katkı sağlıyor. Sonuç olarak, biz toplum olarak asla eskisi gibi olmadık çünkü yaptığımız yeniliklerle eskisinden daha iyi yere geldik. "

16.

RÜYA DEĞİLMİŞ

Hayrunnisa Akay

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Karanlık, bunaltıcı odanın eskitilmiş kapısını açıyorum. Kapıyı araladığımda gördüğüm renk cümbüşüyle içimdeki kıpırdamalara engel olamıyorum. Uzun zamandan beri duymaya hasret kaldığım kuş cıvıltıları, insan sesleri, sokak satıcılarının kendi kendilerince yaptıkları besteler, kulaklarımda yeniden besteleniyor. Bahçe kapısını aralıyorum ve bir zamanlar uçsuz bucaksız yoldaki insan kalabalığı beni şaşırtıyor. Sırtımda çantam ve tertemiz lavanta kokan okul kıyafetlerimin eşliğinde sanki hiç bitmemiş gibi hissettiğim okul yolunu tutuyorum. Uzun zaman görmediğim bu tablo beni bir hayli şaşırttı. Sokaktaki insan sesleri geri gelmişti. Herkes birbirleriyle sarılıyordu. Kısırını, çayını, pastasını alan kadınların dedi-kodu sesleri, parklarda oynayan çocukların kuş cıvıltısından farksız sesleri... Peki neydi insanları böyle yapan? Daha önce ne olmuştu ki insanlar böyle sanki dünya ellerinden alınmışta herkes evlerini terkmiş sokakları doldurmuştu. Sanki ilk kez okula başlayan, o minik kalpleri heyecanla atan çocuklar gibi hissediyorum. Gün boyu derslerde, öğretmenlerin gözlerindeki o mutluluk karışımı gözyaşlarını görüyordum. Onları bir daha kaybetmemek için sımsıkı sarılıyordum. Okuldan çıkıyorum güneşin sıcaklığı ile birlikte, rüzgarın hafif esintisi yüzüme vururken, yaprakların yavaş yavaş gelen hışırtısı bedenimi serinletmekle birlikte içimi sımsıcak ediyordu. Havanın üzerimde yarattığı bu bütünlüğü bozmak istemeyip evin yolunu bi-

raz daha uzattım.

İlerliyorum ... İlerliyorum... İnsanların birbirleriyle hoş sohbetleri ve o sıcacık gülümsemeleri eşliğinde biraz daha fazla ilerliyorum ve bir çocuk parkı görüyorum. O kadar doluydu ki ancak kendime zor bir yer bulabildim. Banka oturmuş sessizce, kaydırdaktan kayan çocukları izleyen bir amcanın yanındaki küçük boşluğu gözüme kestiriyorum. Hiç kıpırdamadan sessizce oturuyor gibi görünen ama gözünden akan bir damla yaşla birlikte gözlerinden pek çok şey söyleyen amcanın yanındaki küçük boşlukta bende hiç kıpırdamadan oturuyorum. İzliyorum... Kuş cıvıltıları, çocuk sesleri kulağıma çalıyor derken rengarenk balonları satan baloncu ve pamuk şekercinin bağırışlarını da bu müzikalitenin içinde hissediyorum. Belki bir saat kadar oturduğum yerden kalktıktan sonra yavaşça doğruluyorum. Küçük çantamı yerden alıp yürümeye başlıyorum.

Bir süre sonra yolda ellerinde şeker çantası olan çocukların topladığı şekerlerle nasıl mutlu olduklarına rast geliyorum. Topladıkları şivlilikleri yol kenarındaki kaldırıma oturmuş kimin ki çok diye sayıyorlardı. Sonra yine daha çok toplayacağız diye o evden bu eve koşup şivlilik deyişleri sokakta yankılanıyordu. Bir yandan şivlilik sesleri bir yandan hayırlı bayramlar seslerinden içimde bir sevinç belirliyordu. Tatlıların böreklerin ve kolanyaların birbirine karıştığı, kokuyla birlikte sanki bu tabloyla yeniden canlanıyordum. Yepyeni kıyafetler, süsler püsler, gıcır gıcır ayakkabılar, küçüklerin renkli renkli tokaları, tertemiz kokular... Özenle hazırlanan bu günde insanların uzun zamandır yaşadığı birliktelik duygusu bayram günü daha da bir anlam kazanıyordu.

Biraz daha ilerlediğim de, bir zamanlar sanki mahşer yerini andıran hastanelerin, şimdilerde bomboş, sakın sessizliği içerisinde hemşirelerin gülümsemesi dikkatimi çekiyor. İçlerinden biriyle göz göze geliyorum. Tatlı bir gülümsemeyle birlikte, gözlerinden nihayet mücadelemiz bitti başardık kelimelerini okuyorum ve bende aynı gözlerle karşılık veriyorum.

Gözlerimi açtığımda odama gelen poğaçanın kokusuyla birlikte güneşin ışıklarının perdenin dantellerinin arasından süzülüp yüzüme vuruşundaki sıcaklığı hissettim. Dışarıdan gelen insan seslerini duyduğuma bir kez daha şükrettim. Aşağıya indiğimde ise annemin uzunca hazırladığı bayram sofrasını andıran kahvaltısından misafir geleceğini anlamıştım. Babam ise yine cıvıl cıvıl renklerle bezenmiş,

tıpkı bir çiçek bahçesini andıran berjerinde gazetesini okuyordu.

- Günaydın dedim

Anneme ve babama sarıldım, sarıldım... Anladım ki rüya değilmiş...

17.

YİNE BEN, YENİ BEN

Tuğba Işılak

Kocaeli - Karamürsel Akçakoca Proje Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir güne daha telaşsız, heyecansız başlamıştım. Birbirini kovalayan günlerin her biri, artık aynı değerdeydiler gözümde. Balkona çıkıp, yeni bir ruha bürünmüş olan hayatımıza bakıp öylece düşünüyordum.

Aceleyle hazırlanıp iş yerine gitmesi gereken üst komşumuzun telaşlı sesleri kesilmişti. Mahalledekilerin cıvıltılarını duyamıyordum artık. Sokakları neşeye boğan çocukların kirlendikleri topraklar, saklambaç oynadıkları duvarlar, balkonumuza kaçırdıkları topraklar, sahiplerini kaybettiler. Çardaklarda toplanıp maziden söz eden teyzeler, neşelerini yitirdiler. Günlerden hiçbirini göremediğimi anımsadım. Birbirini görünce selamlaşan, hal hatır soran insanlar artık yüzlerine maskeler takmış birbirlerinden kaçıyorlar. Okul bahçelerinde tanışmayı, arkadaş olmayı bekleyen komşu çocukları evlerinin camlarından masum masum birbirlerine bakıyorlar. Doğan güneşle birlikte günün sürprizleriyle karşılaşmayı, yeryüzünde özgürce adımlar atmayı bekleyen insanlar hayata seyirci kaldılar.

Balkon demirlerine yaslanıp boş sokaklara bakarken düşüncelere dalmıştım yine. Yarın ne olacak diye bir merakım(ız) yok artık! Hayata dair tüm heyecanımız üzerimizden çekildi adeta. Güneş tenimizi terk eder oldu. Yağmur damlaları bedenimize, ruhumuza uğramaz oldu. Sevgiyle kurulan arkadaşlıklar, huzurla kurulan kalabalık

sofralar yerini soyut bir yalnızlığa bıraktı. Hepimiz baş başa kaldık tüm benliğimizle. Karşı karşıya kaldık hem hayata dair; hem de kendi içimizde sorgulamamız, düşünmemiz gereken her şeyle. Kitaplar en iyi arkadaşımız, bir fincan kahve en büyük huzurumuz, balkona çıkıp aldığımız derin bir nefes en güzel özgürlük duygumuz, olurunu hiç düşünmeden kurduğumuz hayaller en tatlı heyecanlarımız oldu. Evrenin bize verdiği bir mesajın, ders çıkarmamız gereken bir sınavın içindeyiz. Neleri yanlış yapmıştık? Nelerin nankörü olmuştuk? Hepimiz farkına vardık bir şeylerin. Kıymetini anladık kargaşanın içinde fark edemediğimiz birçok güzelliğin.

Ne zamandır balkondayım, bilmiyorum. Saatler ilerledikçe günler devriliyor ve her geçen günle birlikte zaman kavramı yerini kaybediyor. Bir gün daha bitti ve yine akşam yemeğinin ardından televizyonun karşısına geçeceğim. Karşılaştığım tablolar her geçen günün ardından daha da korkunçlaşıyor. Ne tuhaf, ne korkunç öyle değil mi? Hepimiz her günün sonunda binlerce kişinin öleceğini biliyoruz. Günlerin bitmesiyle, dünyadan binlerce can ayrılıyor. Binlerce çiçek dallarından kopuyor. Sevmek, özlemek, doyusıya sarılmak artık birbirimizi beslemiyor öldürüyor. Dışarı çıkıp derin derin içimize çektiğimiz hava, zehrimiz olabiliyor. Öyle de bir zehir ki ; güzel çirkin, iyi kötü demeden herkese eşit davranıyor. Belki şu zamanda dört duvar arasına saatlerimizi, penceremize vuran güneşe yağmura duygularımızı, yatağımıza uzanıp öylece baktığımız tavana düşüncelerimizi, evimize bütün bir hayatımızı sığdırmak zorundayız.

Ama biliyorum ki sabretmek, mücadele etmek birçok güzelliği de beraberinde getirir. Bugünler de geçecek, karanlığa hapsolmuş ufukumuz yerini güneşli günlere bırakacak elbet. Üstelik“her şerde bir hayır vardır” der dedem her zaman. Sonra şu ayeti mırıldanır:“Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah (c. c.) bilir de siz bilmezsiniz.” (Bakara Suresi, 216)

Toprakları tehlikede olan çiçekler, dallarından kopmasın diye herkes uğraşiyor.“Sabret ki her şey hissettiğin gibi olsun, sabret ki her şey gönlünce olsun” der Mevlana. Sabredeyim ki hayallerim gerçek, yarınlarım aydınlık, hayatım yeniden neşeye dolsun.

18.

NORMALLEŞME

Bedirhan Özsoy

Eskişehir - Cevat Ülger Uluslararası Anadolu İmam Hatip Lisesi

Günlerden pazardı herkes geç saatlere kadar uyumuő tatilin keyfini çıkarıyormuő diyecektim ama tam öyle değildi. Herkes sabah erkenden uyanmıő bol acele ve heyecanla kahvaltıya toplanmıőlardı. Kahvaltıda ayrı bir tat vardı. Hava bir başka güzeldi dışarıda hep araba bir sürü insan görmek yüzlere gülümseme oluőturmuőtu. Kahvaltıdan sonra kardeşim haber kanalını açıp haberde;

- Günaydınlar efendim bugünkü haberlerimizde herkesin merakla beklediği bir o kadar da istediği haberlerimiz var. Bugün vaka ve hasta sayısı olmamakla beraber iyileően sayısı bire ulaşmıştır. Aynı zamanda...

Spikerin sözünün bitmesini dinlemeden hemen televizyonu kattırıp hazırlanmaya baőlamıőtık. O gün bizim ve herkes için adeta bayramdı. Evden en son çıktığım günü hatırlayamıyordum doğru düzgün. Ama bu çok da umurumda değildi bir daha böyle bir sorunla karőılaőmayacaktım.

Hazırlanmamız bitmişti dedelerimize ziyarete ıkacaktık. Arabada giderken yolda gördüklerimizden daha da mutlu olmuştuk. Piknik yerleri mi dersin parklar mı dersin camiiler mi dersin tıka basa doluydu. Adeta bayram yeri gibiydi her yer. Üzgün kimseyi görmeniz mümkün değildi. Uzun zamandır görüőemeyen dostlar mı dersin, akrabalar mı dersin, birbirlerini ziyarete gidemeyen komőular mı

dersin herkes hayallerini gerçekleştiriyor, bütün gün tanıdıklarını gezip hal hatır sorup dertleşiyorlardı.

Sonunda varmıştı, uzun bir aradan sonra dedemizle görüşecektik. Dede torununa torunu dedesine babası oğluna derken herkes içten büyük bir özlemlerle birbirlerine sınımsız sarılıyorduk. Konuşmanın tam ortasında bile yerinde duramayıp kardeşim dedeme sarılmıştı. Babamın yaşadıklarını aynı bir kâbus anlatır gibi anlatıyor anlattıkça mükedder olup bittiğini hatırladıkça berhudar oluyorlardı.

Annemden izin alıp kardeşimle parka gitmiştik. Ne tesadüf orda çok sevip saydığım arkadaşımı görmüştüm. Ama bir terslik vardı, başta üzgün birini görmemiz mümkün değil derken yanılmışım. Arkadaşım hiçte mutlu değil kafası aşağıda kara kara bir şey düşünüyordu. Yanına gittiğimde beni gördüğüne şaşırmış biraz da yüzü gül-müştü. Yanına oturdum ağzından tek kelime çıkmamıştı, bir terslik olduğunu anlamıştım arkadaşımı ilk defa böyle görmüştüm. Sorduğumda önce önemli bir şey yok boşver dedi acısını paylaşıp rahatlayabileceğini bilmiyordu. Ben ısrar edip ne olduğunu sorduğumda çok sevdiği bir yakını hastalık yüzünden hayatını kaybetmişti. Ben de onla birlikte üzüldüm acısını paylaştım.

Tam arkadaşımın vedalaşmam bitmişti ki annemleri görmüştüm. Bana biraz kızdılar tabii kardeşimi tamamen unutmuşum. Çok kızmadılar çünkü o kadar sevinçlilerdi ki umursamadılar. Hemen parktan ayrılıp diğer dedemi ziyarete gittik. Sonra diğer akrabamı derken gün bitmişti zaman o kadar hızlı geçmişti ki anlamamıştım. Bütün gün dışarıda olmama rağmen evimizi nedense hiç özlememişim.

Haber kanalını açıp izliyorduk, bir şey fark etmişim ki artık kim-senin hüznü, vefat haberlerini duymuyorduk ayrı bir sevinç kaplamıştı içimizi. Normalde uzun süre haber izlemezdik ama bu sefer haberler o kadar zevk veriyordu ki uzun süre sadece haberleri izlemiştik.

Yaz tatilinin bitmesine o kadar da uzun zaman kalmadığını hatırlayıp sevinmişim ama ödevlerimin olduğu aklıma gelip ödevlerime başlamıştım. Ödev yaparken aklıma bir şey takıldı, parka gördüğüm arkadaşım aklıma geldi. Onun için elimden ne geliyor diye düşündüm. Aklıma en güzel onunla vakit geçirip hem acısını azalttırıp birazda olsun acısını unutmasını sağlamaktı. Hemen telefonu elime

alıp iletide bulundum;

- Dostum yarın aynı parkta buluşmaya ne dersin?

- Kusura bakma dostum içimden hiç gelmiyor iyi eğlenceler.

Yanıta bulunması çok uzun sürmüştü ve böyle bir cevap geleceğinden emindim ve hazırlıklıydım, arkadaşşıma kesinlikle destek çıkacaktım, kararımdan emindim.

- Hiç öyle düşünme yarın çıkalım sıkılırsan evine gidebilirsin darılmam.

- Peki, tamam.

Bu konuşmadan sonra buluşma saatini belirleyip ayrılmıştık. Arkadaşımin durumunun ciddi olduğunu biliyor ve buna göre davranmam, acısını bir şekilde azaltmam lazımdı. Gece, yarını düşünmekten zor uyumuştum ama çağırdım için ne pişman olacaktım ne de arkadaşım sıkılıp evine gidecekti.

Yarın gelmişti buluşma saatinden biraz erken çıkıp ona bir hediyeye almak istedim. Kendisinin oyuncak araba koleksiyonu olduğunu biliyor oyuncak arabaları ne kadar çok sevdiğini bildiğim için hediyeyi alıp buluşma yerine gelmişim. Çok bekletmeden o da geldi. Hediyeyi görüp sevinmişti onun sevinmesini görüp ben daha çok sevinmişim. Neredeyse bütün gün gezip ona mutlu bir gün yaşatıp acısını hafifletmişim. Ve ara ara bunu yapmaya devam etmiştik hem bana iyi geliyor hem ona, birlikte eğleniyoruz.

Hayat artık normale dönmüştü; okullar açılmış, camiiler normale dönmüş, iş yerleri normalleşmişti ve daha bir sürü şey...

İnsanlar yaptıkları her şeyi daha sevinçli yapıp her günlerine şükür ediyorlardı. Her açıdan çok can yakmıştı. Hastalıktan önceki bir günü kötü geçtiği zaman en kötü günüm diyip çok üzüliyorlardı ama şükür etmiyorlardı artık herkes farkındaydı her günlerine iyi de olsa kötü de olsa şükür eksilmedi.

19.

RUH ÜŞÜMESİ

Rüveyda Gökmen

Ankara - Şehit Ömer Halisdemir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Zaman geçti. Sular yataklarında aktı, aktı. Sonra birileri çıktı, derenin her zaman koşturduğu yoluna evler kurdu. Dere durmadı yine aktı. Evleri götürdü. Evler tekrar kuruldu. Tekrar sürüklendi. Sonunda dere küstü. Bahçe bataklık oldu. Gül soldu. Solsa yine iyi. Bahar bataklığa uğramaz, vakti gelince başını mevsim perdesinden uzatmaz oldu. Bildiler ki bahar öldü.

Kimse baharın yasını tutmadı. Onu asfalta gömdüler. Telleri, baz istasyonlarını, gökdelenleri üstüne kurdular. Asfaltta ot arayan hayvancıkları ortadan kaldırdılar. Dengesi kaybolan yeryüzü afalladı. Göğe bakmayı bıraktı.

Kış geldi kuruldu. Tren istasyonlarına kara kar yağdı. İstasyonda bekleyenlerin beklediği gelmedi. Paltosuna bürünmüş dostlar, arkasını dönüp ayaklarını sürüyerek karanlığa doğru yürüdüler. Buharlı kahvehaneler, bergamot kokulu çay ocakları kapandı. Nereye yürünebilir? Yolların bir yere gitmediği görüldü. Baktılar olmayacak. Gidip gelmeli perde oyunu kurdular. Perde arada bir düştü. Koşup kaldırdılar. Aman dediler, bari sen düşme. Perde de gerindikçe gerindi. Kendini asıl sandı.

Bozulan akış içinde nimetin sekteye uğradığı vakit, çatlak bir boru gibi öttü. Defterlerin, okul tahtalarının, telefonların akıllı olduğu ama bilginin muğlak bir çorbada reklama boğulduğu zama-

na gelindi. Tanımlanamayan virüsler ortalıkta cirit atmaya başladı. Herkesi bir pişmanlık, bir karamsarlık sardı.

—

Yüksek ve uzak tepelerden denize bakan bir evde, ülkedeki sayılı bilgilerden bir kadın, torunuyla otururdu. Zaman, bahar ve ağacın matemiyile daralıp bunaltmaya başlayınca bilge kadın, kasveti hemen savuştururdu. Hiçbir korku, hiçbir fitne; onun evine konuk olamazdı. Şöyle bir bakar geçerler, kapıdan içeri adım atamazlardı.

Bahçedeki yaşlı zeytinden yağ ve sabun, bodur elma ağacından hoşaf ve sirke, zayıf keçilerinden peynir, küçük bostanlarından yeşillik, üç tavuktan yumurta, birkaç mısırdan ekmek. . . Geçinip giderlerdi.

Yaşlı kadın sedirin üstünde bağdaş kurmuş, tespihini bir zikir bileziği gibi bileğine dolamıştı. Solgun yüzüne rağmen ela gözlerindeki ışıltı onu sıhhatli gösteriyordu. Torununa bakmıyor ama duruşundan anlıyordu. Birazdan içindekine dair kara sözler edecek. Kitabını kapayıp yanına koydu, bekledi.

- Her şey kötü ve tatsız. . . Ne kadar çok felaket var insanların başında.

- Felaketler bir kapıdır kızım. Gökyüzünün ve suyun kendini yenilemesi de bir kapıdır.

- Ağlayan insanlar?

- Gözyaşları bir nehir gibi taşır insanı felaha.

- Hiç umudum yok.

- Güneşe bak. Umutsuzlar için parlıyor.

- Benim için parlıyor gibi gelmiyor bana. Soğuk ve kasvetli bir gün gibi. . .

- Bahçenin çiçek açması için önce sonbaharı yaşaması gerekir.

- Bence yavaş yavaş ölüyor her şey.

-“Kurumuş kemikleri kim diriltecek, diye sorarlar. De ki, onları ilk defa yaratan diriltecek.”

Bu ayet kızın yüreğinde yanan cılız muma üfledi. Kızın ışıksız

ruhu hafiften aydınlandı.

- Zamanı gelir mi?

- Gelir. Ama kaygıyla bekleyip durma. Bahçeyi kendi haline bırak. Çiçeksizliğin matemini tutma.

- Sürekli düşüyormuş gibi hissediyorum. Gerçekten düşüyor muyuz ağır çekim? Öte yandan bir sürü şey kendi sonunu ve başka şeylerin sonunu hazırlıyor

- Ama bu o kadar da kötü değil. Çıplak ruhlarımızın üşümesi var, o yüzden öyle görünüyor.

Çıplak ruhun üşümesi, diye düşündü kız. Ninesi ruhunu, her gün yeni umutlarla giydiriyordu sanki. Küçük bahçe, cılız gülümsemelerle karşılık veriyordu ona.

- Nasıl bu kadar güçlü oldun nine? Bunca tedavisiz hastalık varken nasıl, bunca mahrumiyetler içinde? Bu kadar kötü şeyin içinde nasıl başardın bunu?

- Zamanın iplikleriyle daima bir halı dokunur. Doğan ölür. Aldığımız nefes geri verilir. Sabah geceye, gece sabaha evrilir.

- İyi şeyler bir bir yitip gidiyor ama. . .

- İyiden de kötüden de ayrılık vakti eninde sonunda gelecektir. Ben sadece daima koşan kader küheylanının gizemli sıçrayışlarını takibe çalışırım. İzinden tozundan anlarım, az önce tam şuradan geçmiştir.

- Düzelecek mi diyorsun yani?

- Düzelecek. (Sır verir gibi alçalttı sesini) Oyuntuya gelen su var ya. Çevirme hendeği yaptım. Tüm yamaca dağılacak ilk yağmurda. Kaktüslerim de sulu meyveler vermeye hazır. Kekiklerim açılacak önce. Sonra da sarmaşıklarım.

- Peki sonra?

- Sonra gelsin lavantalar, kara gözlü susan çiçekleri, kapariler, içdeler, bademler. . .

- Sonra?

- Sonra sana tek tek öğreteceğim onları. Nasıl şifaya dönüşür, nasıl ilacı yapılır, nasıl pişirilir. Nasıl diriltir yeniden varlığımızı.

- Sonra?

- Sonra... Keskin güneşin altında da, sulu sepken yağmurlarda da çayımı içerim yine.

- Çay demleyeyim mi?

- Ne güzel soru.

Tahta masanın üstünde bitki koruma kitapları, aspirin yapmak için biraz söğüt yaprağı ve yumuşak kokusuyla adaçayı. "Toprak kendi şifasını kendi içinden çıkaracak." dedi yaşlı kadın. "Ben de dünyaya bunun için yardım edeceğim." dedi kız. Hafifçe gülümsemişti. Yaşlı kadın kemikli elini, torununun omzuna koydu. Kız, beyaz bir güvercinin uzaklara doğru havalandığını gördü.

20.

VİRÜS

Zeynep Uygur

Manisa - Şehit Fatih Kalu Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

- Evet, aldım bileti tam bir ay sonra dünya turundayım. İrem koşar adım içeriye girerek sırasıyla herkese biletini gösterdi. Tam bir ay sonra her zaman hayali olan dünya turunun ilk adımlarını atacaktı.

Daha koskoca bir ay vardı. İrem yapılacaklar listesiyle yavaş yavaş etrafı arşınlayarak bavuluna koyacağı eşyaların listesini hazırlamaya başladı. Sabırsızdı. Ülke ülke dolaşmak, gördüğü gezdiği yerlerin fotoğraflarını çekmek ve dünyadaki bütün güzelliklere şahit olmak düşüncesi bile sabırsızlanmasına yetiyordu. Üniversite de bir sürü sınavı geçmek gibi birçok engel artık yoktu. Büyümüştü ve kendi ayaklarının üstünde gidecekti.

Ona üç yıl gibi gelen üç hafta geçti. O üç hafta da ise uyudu uyandı kalktı günlük işlerini yaptı bekledi bekledi ve yine uyudu uyandı kalktı. . . Bu rutin hep başa sarıp devam etti. Son bir hafta kalmıştı. İrem en çok bir engel çıkmasından korkuyordu. Çok kez istemişti gezmeyi ama hep bir engel çıkmıştı. Artık küçüklüğünden beri hayali olan hayatına başlamak istiyordu. Bu sefer korktuğu engel ise covid-19 adında dünya genelinde hızla yayılmaya devam eden virüstü.

Virüs hakkında birçok şey duymuştu. Sadece bir tanesi bile vazgeçmesi için geçerli sebepti. Bileti aldığı anda fazla yaygın olmadığı için ciddiye almamıştı. Ama son zamanlar da oldukça yaygınlaşmıştı.

Virüsün durumunun seyahatine engel olabilme olasılığını göz önünde bulundurarak internete girip haberlere, olup bitenlere baktı. Anladığı kadarıyla ölümcül bir virüstü. Okudukça daha da korkuyor sonraki günler neler olacağını merak ediyordu. Korku ve merakla karışık duygularla araştırmaya devam etti. Çin de çıktığını, çoğu ülkelere yayıldığını, iki hafta içerisinde belirtiler başladığından kolay fark edilemeyip bu yüzden hemen yayılabildiği gibi birçok bilgi sahibi oldu. Biraz daha baktığında solunumu etkileyip akciğerlerle ilgili olduğu için yaşlılar ve kronik hastalığı olanlar da ölüme daha sık rastlandığını öğrendi. İçi biraz olsun rahatlamıştı hem yaşlı değildi hem de kronik bir rahatsızlığı yoktu. Ama yine de kendi olmasa da çevresindekiler riskteydi. Tabii onun da herkes gibi riski vardı. Aklı kendi serüvenine kaydı hemen, bu onu da etkiliyordu. Henüz ülkesinde virüse rastlanmamıştı ama ülke gezeceği için gezisini erteleyebilirdi. Aslında dünya da daha sadece birkaç ülkede vardı ve belki de bu virüsün gitmesi çok uzun sürecekti o yüzden iyi düşünmeliydi. Her olası durumu göz önünde bulundurarak öncelikle seyahat şirketini arayarak durum hakkında bilgi aldı. Seyahat olacaktı. Maske takılarak her türlü tedbir alınıp yolculuk yapılacaktı. Şirket çalışmasının konuşması serüveni için içine su serpmişti. Virüs gidecekleri ülkelerde olmayıp yine de tedbir alınarak yolculuk yapacaklardı.

Son hafta hiç de sıkılarak geçmedi.

İrem yolculuğa yakın bir arkadaşı Seda ile birlikte gidecekti. Arkadaşı yakın zamanda iş sebebiyle yurt dışına gitmişti. Bugün öğlen geri gelecek ve buluşacaklardı.

Saatler dakikalar geçti. Akşam olmak üzereydi ama Seda'dan hala bir haber yoktu. İrem meraklanarak dayanamayıp arkadaşını aramaya karar verdi. Ulaşamadı. Neredeyse akşam olmak üzereydi ama hala ne bir haber ne de telefon yoktu. İrem kafasında bir sürü şey kurarak telefonun çalmasını bekliyor ve durmadan arıyordu.

Akşam olmuş gece olmaya yakındı. Telefon sesiyle uyukladığı yerden fırlayıverdi. Arayan Seda idi. Aklına gelen olmuştu. Seda gittiği ülke de virüse yakalanmış havaalanının da ise testi pozitif çıkmış ve onu karantinaya almışlar. İrem ve arkadaşı uzun bir süre olanlar ve olacaklar hakkında konuşmaya daldılar.

Sabırsızlıkla beklediği bir ay dolmuştu. Birçok plan yapmışlarsa da yine bir engel çıkmıştı. Hem Seda covid 19 olduğu hem de dünya genelinde virüs oldukça yayıldığından giriş çıkışlar yasaklandığı için

gidemeyeceklerdi. Ayrıca Türkiye 'de de ilk covid 19 vakası çıkmıştı. Çin de başlayan bu sinsi virüs artık neredeyse tüm dünyadaydı.

2 Hafta sonra. . .

Seda'nın karantina süresi dolmuş ve virüsü atlatmıştı. Her ihtimale karşı iki arkadaş bir hafta sonra buluştu. Doya doya konuşup bu sefer de olmayan gezinin planlarını genişletmeye başladılar.

Ülkeye virüs gelesi yaklaşık bir ay olmuş ve her şey çok değişmişti.

İlk olarak okullar kapanıp uzaktan eğitime geçilmiş, tedbirler artmıştı. İrem'in ondan küçük iki kardeşi de artık evden eğitime devam edeceklerdi. Kardeşleri orta boylu, hafif kilolu tek yumurta ikiziydi. Olabildiğine şımarık oldukları için İrem'i ilk zamanlardan beri evden bıktırır hale getirmişlerdi. İrem'in odasını karıştırıyor, buldukları her şeyi kurcalıyorlardı. Bir defasında parfüm şişesini alıp su bulmuş gibi üzerlerine ve etrafa doyasıya sıkmışlardı. İrem deliye dönmüş ve çok kızgın bir şekilde sorduğunda ise "Canlı derse girecektik, güzel kokalım diye döktük. Hem sen de derse giderken kendine sıkıyorsun" demişlerdi. İrem için her geçen gün daha da sıkıcı olsa da henüz ilkokula giden ikiz kardeşleri için derste yemek yemekten başlayıp yataktan hiç kalkmadan bütün dersleri bitirmek gibi birçok olumlu yönleri olmuştu bu virüsün.

Her gün vaka ve ölümler arttıkça doğru orantı da tedbirler, yasaklar da artıyordu. İnsan insandan kaçır olmuştu. Herkes dışarı çıkarken zorunlu olarak maske takıyor takmayanlar da para cezası veriyordu. Belki de hayatın boyunca hiç göremeyeceğin sokağa çıkma yasakları, kapalı alanlara kişi sınırı, kafeler, berberler, kahveler gibi mekanlarda hizmetin yasaklanması gibi birçok yasak gelmişti ve her geçen günde de gelmeye devam ediyordu. Herkes karantinadaydı, sağlık çalışanları ise hastanelerde virüse karşı mücadele veriyordu.

Hafta sonları tamamen sokağa çıkma yasağı olduğu için herkes evde oluyordu. Aslında evlerde kalmak bir yana herkes için güzel bir mola ve fırsattı. Yoğun iş sebebiyle çocuklarını çok az gören anne babalar, anne babasını az gören çocuklar için vakit geçirme yolu olmuştu. İrem için de ne kadar kardeşleri şımarık olup onu delirtse de ailesiyle daha çok birlikte olmak adına mutluydu. İşsiz kalan, evini geçindirmekte zorluk çeken insanlar gibi bir sürü olumsuz durumu da beraberinde getirmişti covid. . .

Dünya çok farklı zamanlardan birinden daha geçiyordu. Karantina günleri herkes için çok farklı geçemese de geçip gidiyordu. İrem ise bu karantina zamanlarını çoğunlukla kitap okuyup, izlemek istediği filmleri izleyerek geçiriyordu. Hobilerine de artık vakit ayırıp bu günleri dolu dolu geçirmeye çalıştı.

Virüs akrabalarına ve hatta apartmanına kadar gelse de İrem'e ve ailesine gelmemiştir. Tedbirli davranıyor, virüsü kapanların halini gördükçe daha da dikkatli oluyordu. Ne kadar zor gelse de dışarıdan geldikten sonra bütün aldıklarını kolonyayla siliyor, kıyafetlerini hep makineye atıyordu. Pek dışarı çıkmıyor, en küçük ihtiyacını bile dışarıdan söylüyordu. Onun için hala virüs kapmamasının sırrı buydu.

Yeni yıla bir sürü covid esprileriyle girilmişti. Aslında dünya da vaka pek azalmasa da artık virüse alışılmıştı. Aşı ise bulunmuş, başta riskli kişiler olmak üzere kademeli uygulanacaktı. İrem'in gezi hayalleri de profesörlerin dediğine göre daha çok vardı. Ama İrem gezi için sabırsızlansa da artık tek istediği gibi değildi. Covid 19 dan önce her zaman düşleyip istediği dolaşmak, gezmekti. Ama bu virüsün de etkisiyle herkes gibi önce sağlık ve Ahiret'in geldiğini daha iyi hatırladı. Eğer hayatı yeterse daha göreceği çok yer vardı ama "Sabreden derviş, muradına ermiş" atasözünde ki gibi sabredecekti. Hayaller onda olduğu sürece ne covid ne başka bir şey onu vazgeçiremezdi.

İlk başlarda okulun kapanmasına sevinen çocuklar başta olmak üzere artık herkes eski hayatına dönüp özgür hayata devam etmek istiyordu. Aslında hiç değerini bilmeyip, düşünmeden burnumuz açık mis gibi oksijen alarak geçtiğimiz sokakların dahi değerini anladık. İnsanoğlu değil mi? Hepimiz aynıyız. Basit gibi görünen bir şeyin bile kıymetini kaybedince anlıyoruz. Çünkü insan özledikçe değerini anlar her şeyin.

Kendimize daha çok vakit ayırabildiğimiz uzun bir tatil, mola gibi süren zamanın ardından vakaların azalıp artmasına bağlı yasaklar azalıp artıyordu. Ne zaman ne olacağı belli olmayan 2020 yılının ardından 2021 de herkes büyük bir beklenti içerisine girmişti. Başta mola gibi olduğundan güzel olsa da sonradan insan hem sıkılmaya hem de alışmaya başladı. Bunun beraberinde hareketsizlikten vücut ağrıları mavi ekrana fazla bakmaktan da göz bozulmaları gibi sağlık sorunları da ortaya çıkmıştı. Şuan ise herkes bütün dünya nice canları alan bu virüsten kurtulmak istiyor.

Herkes "Hayat eve sığar" sözlerindeki gibi eve hayatı sığdırsa da artık olmuyordu. Betonların arasında kimse dayanamıyordu. Herkes ne zaman biteceğini bilmedikleri virüsün aşısı bulunduğu için tahmini bir yıl da bitmesini umut ediyordu. En başta İrem. . .

21.

BÜYÜMEZ NEFESSİZ KADINLAR

Mehlika Nida Yücel

Sivas - Şehit Özgür Gençler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

04/ 04 /2034

Işık hüzmeleri anlamını yitiriyordu çaresiz hayatlar için, ufuk çizgisi saydamlığını kaybediyor, gece ve gündüzün tonları birbirine karışıyordu. Bir zamanlar ümitleri besleyen balkondan sarkan salkım salkım mutluluklar artık ızdıraplı ruhların sinesinde kaybolmuştu, küçücük tü zaten her şey ona fazla gelirdi bir küçük masa, iki tabure ve Nalan. . .

Her yolun sonu Nalan, her okyanusun dibi Nalan, her yanan deniz feneri Nalan, her boğulan balık Nalan. . . Zihninde yankılanıyordu adı her detay özünü kaybediyordu, ayrışıyordu bütün saf acılar birbirinden, felaket tellalları dolaşıyordu masanın üzerindeki kağıtta, fısıldıyorlardı mürekkebe matem en karanlık kısmını. Bembeyaz sayfaya zehirli cümlelerini akıtmak istemedi yüzüne hüznün sirayet etmiş Beyefendi. Elindeki kalemi bırakıp ensesinde ki haddinden fazla uzun olan saçlarını çekiştirdi. Yine gelmişti ilkbahar bütün ihtişamıyla ilkbaharın sevmediği ama sevdiklerini hatırlatan kokusundan birkaç nefes borç aldı. Her güzel kokudan borç alırdı aldığı bu borçların faiziyle katbekat alınacağını bilirdi ama alırdı Nalan için. . .

Zihnini tırmalayan okyanus sesini göz ardı ederek tek kelime yazmadığı kağıtlardan gemi yapmaya başladı boğulan balıkları kurtarmasını dileyerek. Küçüklü büyüklü gemiler kurtarılması gereken

balıklar. Gözlerini karşısındaki tabureye çevirdi hiç solmamış gibi duran anılarının yasını tuttu.

“Zamanı gelmiş” dedi anılarını yüzüstü bırakıp fısıltıya karışmış üzüntülü sesiyle. Göğe baktı güneş mi doğuyordu yoksa batıyor muydu anlayamadan ayağa fırladı balkonun en uç köşesine geçip “Sabah mı oluyor akşam mı çıkaramadım ama akşam olacak olsa bile günaydın sevgilim.” diye haykırdı göğe doğru ardından bileğinde olan saate baktı 14 yıldır ne akrebi oynardı ne yelkovanı onun ne günü değişirdi ne de değişmesini isterdi. Kendi zamanını durdurmuştu 2 kişiyi bile yaşatamadığı zamanı. Kendini de yaşatamadı sevdiğinide. Saat on ikiye on kala 14 sene evvelide on ikiye on kalaydı şimdide öyle. Düşünceleri karabulut gibi üzerine çökerken acı bir gülümseme peydah oldu yüzünde.

“Geç kalıyorum galiba” dedi hisli bir hissizlikle. Avucuna doldurdu yaptığı gemileri halinden fazlasıyla memnun olmayan balkon kapısına ilerledi, evine girdi. Sessizliğin bile ses bulduğu, en büyük korkuların bile korktuğu yanını gösteren bir evdi uzun zaman önce ruhu sığmazdı bu eve daha sonra mahalleye sığmaz oldu son 14 yılda bu evrene sığmaz oldu küflü, yıkık harabeleri yaşatan, kasvetli ruhu kaybettiği cenneti aramaya başladı. Her yıl cennetini bulurdu bulmasına ama bir yaz gecesi kaybederdi ansızın.

Salonun tozlu havasını ciğerlerine doldurdu, kurtarıcı filikalaları masaya bıraktı. Salonun günbatımı ışığını alan penceresinin önündeki dolabın çekmecesini açtı 2 tane küçük sararmış poşet aldı, dolabın diğer çekmecesini açtı ve sayısının hiç değişmediğini bildiği mumları saymaya başladı.

“1, 2, 3. . . 25” mumların sayısı değişmezdi değişmezdi. Poşetlere doldurdu mumları ve gemileri. Evin kapısına ilerledi koridordaki aynaya bakmamaya çalışarak bilirdi saçlarında yıldızların ağrıdığını, yüzündeki ifadenin yerini boşluğa bıraktığını, bakışlarında her hücrelerine yas tutturan açan çiçekleri siyaha büründüren bir acının doğduğunu bilirdi. Gerçekleri düşündükçe nefesi daralıyordu, mahalleye attı kendini fakir ruhların tutunmaya çalıştığı mahalleyi ilkbahar rüzgarının hafif esintileri sarmıştı bu esintilerde sevdiklerini hissedirdi bütün hücrelerine işlensin ilmek ilmek bu rüzgar.

Koştu, koştu hissetti koştu.

Mahallenin pastanesine girdi çilekli çift kişilik bir pasta aldı oysa

çileği de sevmezdi pastayıda. Peki o neyi severdi?

“Nalan’ı”

Cevabı sonrası zihnine hapsedti kendini zaten bacakları yolu ezberedi hiç unutmayaacağı bir ezberdi.

2. BÖLÜM

“Günaydın sevgilim günaydın toprak ne vefalı değil mi?” sesi cümlelerin sonuna doğru titremiştir soğuktan mıydı yoksa boğazındaki dikenlerden miydi? “Sana en güzel hediye o vermiş papatyadan saçlar” dedi ve okşadı saçlarını küçük buseler bıraktı her teline. Elini ilkbahar yağmurunun ıslattığı toprakta gezindirdi ardından elindeki poşetlerden gemileri çıkardı tek tek dizdi ıslak toprağa önlerini görebilirsiniz diye mumları da koydu yanlarına. 25 mum sayısını bilemediği kadar gemi. . .

Soğğun dövdüğü mosmor ellerine cebine uzandı cebinden yılların yıprattığı bir çakmak çıkardı.

“14 yıl sevgilim 14 yıl. . . Bu çakmak 14 yıldır yüreğimi yakıyor yılın en güzel gününde ise 14 yıldır 25 mum yakıyor. 14 yıldır aynı kelimeleri sarf ediyorum sana ö- özür dilerim. Bilirsin benim kelime dağarcığım çok geniştir ama 14 yıldır o kelimeler buhar oldu, üstü çizili sadece ama sadece sen kaldın. Her sokağın başında sana kalbimdeki yangından birkaç kelime kurtarır sana armağan ederdim ama sen bilmezdin yangında sendin şiirde sendin. ”

“B- ben katlanamıyorum 14 yıldır o yangın var ya bütün vücudumu ele geçirdi hiçbir kelime sağ kurtulmaz oldu ne yazabiliyorum ne söyleyebiliyorum. ” Göğe baktı “Bana dediler ki zamanla geçer geçmiyor sevgilim geçmiyor. Bütün kötü alışkanlıkları edindim sırf sen tek güzel alışkanlığım ol diye. ”

“Hiçbir şey tanıdığın gibi kalmadı evimize, mahallemiz, İstanbul artık ilkbahar daha soğuk ben bile değiştim ama sen değişmedin 14 yıldır 25 yaşındasın vakitlerden 2 Haziran saatlerden on ikiye on kala. Her şiirin başı, sonu, satır arası sendin sevgilim. 14 yıldır sadece ucuz bir roman yazdım her satırına kayıplar yerleştirdim” sözlerinin sonu gelmişti galiba koca bir mezarlık, kaybının acısını dindiremeyen bir adam. . .

“Her yıl Nisan’ın dördünde bulur kurtarıcı gemilerim her yıl kaybederim bir yaz gecesi o gün gün senle doğar ama gün senle sonlan-

maz sen Haziran ın ikisinde saat on ikiye on kala virüs zarif bedenini okyanusun dibine çeker terk edersin her hücreni seni sen yapan beni ben yapan her şeyi son nefesinle tüketip terk edersin”sesi sonlara doğru o kadar güçsüz çıkmıştı ki kendi bile şaşırmişti.

“Beyefendi”bütün büyüyü bozan cılız bir ses. Beyefendi sesin geldiği yöne yavaşça vücudunu çevirdi 7- 8 yaşlarında soğuktan titreyen nefesiyle bir kız çocuğu.

“Soğuk artık ilkbahar”dedi Beyefendi

“Çok yanlış”dedi bir adım atarak kız çocuğu

“Yanlış olan nedir?” diye karşılık verdi Beyefendi

“25 mum”dedi kız çocuğu mezar taşının üzerindeki isime gözleri takıldı o naif adın kendi ağzından çıkmasına izin vermeyen Beyefendi küçük kızla aralarında ki 2 adımlık mesafeyi kapattı ve işaret parmağını kendi dudaklarına bastırdı.

“Lütfen küçük”dedi, kız sözünü keserek devam etti.

“Büyümez ölümler”sessizlik sarmaya başladı göğü ama kız buna izin veremezdi

“Keşke bütün kötü alışkanlıkları edineceğinize bütün alışkanlıklarınızı bıraksaydınız tek alışkanlığınız o olsaydı. Ahh Bayım virüs bedenlere değil hayatlara yayılır sizde bunun elle tutulur ispatı gibisiniz. Beyefendi virüs Nalan'ın vücuduna yayılmış ama sizin ruhunuza. O yani Nalan bedenen ölmüş ama sizin ölmeniz için ruhunuzun fazla ölü.”

Küçük kuzun sarf ettiği cümlelerine hiçbir tepki veremiyordu ilk defa gerçekler bu kadar gerçek gözükmüştü ona.

“Ve aradan 14 yıl geçmiş ve aslında onun ruhunu hep aynı zamana sıkıştırmışsınız 14 yıl boyunca nefesinin kesildiği o kısıtlı acı dolu zaman dilimine zaman geçiyor Bayım zaman akıyor.”

O zamana kadar tek kelime etmemişken

“Kaybedilen zaman mı yoksa onsuz geçen her an mı?”

“14 yıl boyunca siz geçmişte yaşamışsınız her anı kaç kere yaşadınız? Siz 14 yılı onla geçirmişsiniz o eminim ki ölürken bu kadar acı çekmemiştir ve bence o”cümlesi bitmeden ara verdi soğuk bir nefes aldı kız, sözcüklerinin yakacağı yüreği önceden hazırlamış gibi.

"Bence o" Beyefendiyi omuzlarından tuttu ve kendi boyuna getirdi işaret parmağını adamın alnının ortasına getirdi ve

"Bence o virüsten değil buradaki okyanustan boğuluyor. İlhamınız Nalan'dı ve Nalan ile birlikte oda boğuluyor o yüzden onu kurtaracak bir kelimeniz yok kurutun okyanusu Beyefendi"

Dedi küçük kız adamın parmak boğumlarında kaybolan çakmağı aldı ve mezarın üstündeki mumları yakmaya başladı. 1- 2- 3- 4- 5... 25 mumu yaktıktan sonra dizlerinin üstüne çökmüş adamın kafasını kaldırdı.

"On dördüncü kez iyi ki doğdunuz" diye bağırdı küçük kız ardından devam etti sözlerine

"Beyefendi kaybedilenler geri dönmedikçe dönemeyiz eski normal günlere ama cesaretli olanlar bu cehennem zincirini kırıp yeni bir hayata adım atarlar fakat sizde bu o cesaret yok Bayım çünkü yüreğinizdeki çatlaklardan halen yağmur çisiliyor bırakın 14 yıldır içinize akan damlalar dışarı aksın Bu arada çakmağınızı alıyorum içinizdeki yangın biraz çiseleyen yağmurla dinsin diye"

Sanki bu acı sözleri bekliyordu Beyefendinin gözyaşları belki saatlerce ağladı belki birkaç saniye ama kendine geldiğinde ilkbahar on dördüncü kez 25 yaşına basmıştı etrafına baktı küçük kız yoktu. Beyefendi göğe baktı.

22.

HAYATI DEĞİŞTİREN VİRÜS

Furkan Kocalan

Eskişehir - Cevat Ülger Uluslararası Anadolu İmam Hatip Lisesi

Günlerden çarşambaydı. Emir işine gitmek için gelen servise uykulu gözlerle bindi. Her zamanki gibi şoförün arkasındaki koltuğa oturdu. Servis hareket ederken Emir'in kulağına servisin radyo sesi takıldı:

- Sağlık Bakanlığı Türkiye'deki ilk koronavirüs vakasını bildirdi.
- Hayır olamaz!

Yanında oturan Ali onun bu şaşkınlığını anlamak için sordu:

- Ne oldu Emir ne olamaz?
- Yok bir şey boşver.

Emir bir mobilyacıda çalışıyordu. İşe geldi ve çalışma masasına oturdu. Kafasındaki sorularla işini yapıyordu. Acaba şimdi ne olacaktı? Hayatımız kısıtlanacak mıydı? Sevdiklerini kaybedecek miydi? Belki de kendi hayatını kaybedecekti. Bu sırada mobilya kerestesini yanlış kesti. Patronu geldi ve çok kızdı. Emir üzüldü. Öğlen arası olmuştu. Arkadaşı Ali ile konuşmaya başladılar.

- Emir bugün çok dalgınsın. Bu dalgınlığının sebebi ne?
- Koronavirüs
- O ne ki?

- Öldürücü bir salgın ve ülkemize geldi.

- Hım. Peki, korunma yolu yok mu?

- Var tabii ki. Maske takmalısın, insanlarla arana mesafe koymalısın, temizliğine özen göstermelisin.

- Bende korunma yolu yok sanmıştım. Dediklerini yaparak korunuruz.

- Nasıl bu kadar rahatsin?

Bu sorunun cevabını duymadan arkadaşının yanından ayrıldı. Ali ne olduğunu anlamadı. Emir işten çıktı ve evine vardı. Evine vardığı anda direk lavaboya gitti. Ellerini kafasındaki düşüncelerle dakikalarca yıkadı ve orada bayıldı.

Hemşire eşi Leyla Emir'i çalıştığı hastaneye getirdi ve Emir sedyede uyandı.

- Eşiniz uyandı.

- Ne oldu sana böyle?

- Yok bir şey bugün işte çok yorulmuştum ondan oldu herhalde.

- Ah canım ya niye kendini bu kadar yoruyorsun.

Eve geldiler. Emir yine lavaboya gitti. Dakikalarca yıkadı elini. Hala yıkayacaktı ama Leyla elinden tutup karşısına geçirdi.

- Emir bugün ne oldu sana dakikalarca el yıkamalar niye?

- Yok bir şey dedim ya.

- Sen şu virüsü kafaya taktın demi?

- Hayır.

Emir Leyla'nın yanından kaçtı.

Aradan 1 ay kadar geçti. Emir çok değişmişti. Artık kimse tanıyamıyordu onu. Değişik davranışları vardı. Emir de bunun farkındaydı ama engel olamıyordu. Markete gittiği zaman poşetlere pis diye dokunamadığından aldığı ürünleri elinde zorla taşımak mı dersin, işe gidip geldiği zaman servisin kapsına dokunamayıp başkasına açtırmak mı dersin, iş yerinde ellerini yıkamaktan işini aksatmak mı dersin işte Emir çok değişmişti. Eşi Leyla da hastanedeki bu virüs yoğunluğundan dolayı eve de gelemiyordu. Bide yalnızlıktan psiko-

lojisi iyice bozulmuştu. Leyla'yı telefonla aradı.

- Leyla artık ne zaman geleceksin?
- Emir bende gelmek istiyorum ama şuan hastane çok yoğun.
- Sensiz bu ev çekilmiyor ne olur gel artık. Seni çok özledim.
- Bende seni çok özledim Emir. İnşallah en kısa zamanda yanında olacağım.

Zaten bu temizlik hastalığı yüzünden kafayı yemiş olan Emir'in bide evdeki yalnızlık moralini iyice bozmuştu. Üstelik Emir'in işleri de iyi gitmemeye başladı. Temizlik hastalığı işlerini aksatmaya başlamıştı. Patronu da bunun farkındaydı. Patron zaten bu virüs döneminde satışlardaki azalış, işyeri kirası, işçilerin maaşları derken daralmıştı. En sonunda zararını azaltmak için işçilerini işten çıkartmaya başladı. Zaten Emir'in iş temposundan hiç memnun değildi. İlk çıkartılanların arasında Emir de vardı. Emir böylece evdeki yalnızlıktan sonra işten de çıkarılmayla ikinci darbesini de yemişti. Artık ne yapacağını bilmiyordu. Eve geldi.

- Ben geldim.
- ...
- Leyla neredesin? Bugün çok kötü bir şey oldu.

Ama evde ses yoktu. Emir alışamamıştı evdeki yalnızlığa. Her zaman eve geldiğinde o da işinden dönmüş olurdu. Akşam yemeği yerlerdi sonra bir araya oturur dertleşirlerdi. Şimdi bu zor gününde bile derdini açacak, ona destek olacak biri yoktu. Artık duvarlara konuşur olmuştu. Sabah kalktığına o yoktu. Kahvaltıda o yoktu. Tatlı kavgalar ederlerdi sonra barışırlardı. Komik yanı her zaman aynı şeyi savunurlar, birbirlerini dinlemedikleri için farklı şeyleri savunduklarını sanıp en sonunda aynı yerde buluşurlardı. Ah bu virüs her şeyini almıştı elinden. İşini, evdeşini, düzenini... Her şey altüst olmuştu. Temizlik hastalığı da azalmadan üstüne koya koya devam ediyordu. Gününün önemli bir bölümünü ellerini yıkayarak geçiriyordu. Bunu bırakmak istiyordu ama hala yapamıyordu. Artık her gün dua etmekten başka çaresi kalmamıştı. Her günkü temennisi bu virüsün bitmesi, Leyla'nın yine akşam evde olması, yeni bir işe başlaması ve temizlik hastalığının da son bulması.

6 ay geçti. Aşı bulunmuştu. Herkes aşı olmuştu. Kısıtlamalar da kalkmıştı. Emir girdiği bu temizlik hastalığından da yavaş yavaş kur-

tulmuştu. Eşi Leyla da artık o hastane yoğunluğundan kurtulmuş, akşam evde oluyordu. En çok da buna sevinmişti. Şimdi bu virüsün bozduğu iş düzenini de düzeltme zamanı gelmişti. Yeni bir iş bulacaktı. Virüs çoğu şeyini bozmuştu ama tecrübe de katmıştı. Artık bu gibi zor durumlarda psikolojisini bozacak kadar üzülmemeye, dirençli olmaya, zorluklara göğüs germeye çalışacaktı. Artık onun için yeniden başlama zamanıydı.

23.

YENİ AMA BİR O KADAR DA ESKİ HAYAT

Sahra Duran

İstanbul - Şehit Şirin Diril Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Eski zamanları hatırlıyorum da pek te yetenekli olduğum bir konu yoktu, diğer insanlarla kendimi her daim kıyaslar kendimi küçük kutuma çekerdim. Zamanımı evde geçirirdim ama bunun nedeni evi çok sevmem miydi? Hayır asla değildi. Diğer insanlar ve başıma gelebilecek sonsuz olasılıkların sayısı çoğu zaman beni ürkütmüştü. Bir insan neden kendisi gibi olmayan birine sevgi ve şefkat ile yaklaşmalıydı ki? İnsanlar aynı oldukları kadar da farklıydı aslında. Ben bu düşünceleri kurcalarken yıllar yıllar geçmişti ve on dört yaşına gelmiştim. Hayatım boyunca istediğim şey başıma gelmişti ve hükümet beni zoraki ve mecburen olacak şekilde eve tıkmıştı. Ve bu insanlardan uzak kalacağım dokuz ayın başlangıcıydı. Eğer merak ediyorsanız, hayır kafamı sıyırıp evde çoraptan yapılmış kuklalarla konuşmaya falan başlamadım. Aksine düşüncelerimi susturmak için farklı farklı uğraşlar bulmaya başlamıştım. Çünkü bahsettiğim düşünceler öyle şeyler ki beni her an kapana kısıtıp ne kadar yetersiz ve beceriksiz olduğumdan bahsetmeye başlarlar. Kendimi bunca zaman oyalamaya çalıştıktan sonra ki notlarımda bu durumdan epeyce payını almıştı, her güzel ya da kötü şeyin bitmesi gibi sonunda pandemi de bitmişti. Bu benim için hem sevinç kaynağı hem de bolca hayal kırıklığı demekti. Aylarca kimseyle konuşmamış olan ben yeni bir liseye başlayacak ve yeni insanlarla tanışacaktım. Belki bu size güzel bir şey gibi görünmüş olabilir ama insanların arasında

kendini bir uzaylıdan pek te farksız hissetmeyen birisi olarak bunun çok ta iç açıcı bir olay olmadığını gönül rahatlığı ile söyleyebilirim. O gün sabahın dokuzunda uyandım ve böylece erken kalkmaktan ne kadar iğrendiğimi de hatırlamış oldum. Söylene söylene hazırlandım ve aşağıya indim. Ama ne yalan söyleyeyim hernekadar içe kapanık birisi olmuş olsam bile insanlarla yeniden bir araya gelecek olma düşüncesi kalbimi yerinden oynatıyordu. Dışarı çıktım. Evet onca zamandan sonra ilk kez, kelimenin tam anlamıyla ilk kez maskesiz dışarı çıkıyordum.

Derince bir nefes aldım. Aldığım nefes hem soğuk hem de o kadar rahatlatıcıydı ki bu hissi daha derinden hissedebilmek adına gözlerimi kapadım yanaklarımda plansız bir gülümseme oluştu. Gözlerimi açtığımda ise yanımda bir gölgenin belirmediğini hissettim, bu annemdi. Bana saat yedide yapılacak olan maske atma töreninden bahsetti. Bunun tam olarak ihtiyacım olan şey olduğunu hissettim. Yirmi ekim ulusal koronadan kurtulma, yorucu pandemiden kurtulmanın kutlandığı gün olacaktı bundan sonra. Neden mi yirmi ekim? bunun basit bir açıklaması var. Aslında bakarsanız birkaç ay önce korona neredeyse zaten bitmişti. Sadece Amerika, Rusya gibi geniş ülkelerde az sayıda covid- 19 hastası kalmıştı. Bundan ötürü ise koronanın tamamen bitmesi beklendi. Ve tahmin ettiğiniz üzere o gün namıdiğer bugün olan yirmi ekim. Anneme o saatte belediye başkanının önüne gidip kutlamalara katılacağımı beni beklememesini söyledim ve yürümeye devam ettim. Yürümeye devam ettikçe tuhaf bir şey gözlemedim. Ama bu olaya tuhaf demek yazık olurdu. Bu . Bu harikaydı! insanlar birbirine nazikçe gülümsüyor ve selamlaşıyorlardı. Herkesin suratında pandeminin bitişinin coşkusu yatıyordu. O an gerçekten anladım ki bir şeyin değerini anlamak için onu kaybetmek gerekir. Bu insanlar eğer pandemi gibi bir sürece girip eve tıkmılsaydı dışarı çıkmak ta onlara bu kadar cazibeli gelmeyecekti. Düşüncelerimi okula kadar devam ettirdim. Okula vardığımda ise benim için asıl stres başlamıştı. Bu çocuklarda az evvel dışarıda gördüğüm yetişkinler kadar neşeli ve sıcakkanlı mı olacaktı acaba? Çantamı yanıma yerleştirdim ama içimdeki hiçbir hücre orada oturup diğerlerine bakmak istemiyordu. Ayağa kalkmak, insanlarla tanışmak, dans etmek ve şarkılar söylemek istiyordum! Bu düşünceler cidden benden mi çıkıyordu? hep içine kapanıp, surat asıp odasından çıkmayan ben insanların varlığına duyduğum özlem ile cayır cayır yanıyordum adeta! İster inanın ister inanmayın o gün tam

olarak yedi arkadaş edindim. Şimdiye kadar yedi arkadaşı zar zor olmuş olan ben yine garip bir şekilde yedi insanla anlaşmış ve dost olmuştu. Sonunda anlamıştım aslında sorunun ben de olmadığını yıllar boyunca aslında kendi kendimi insanlardan soyutladığımı, kendimi farklı görmenin aslında içimde yatan küçük çaplı bir egoizm oluşunu ve ötesini. O gün yapılan festivalden de bahsetmeden geçemeyeceğim. Hareketli şarkılar, gülüşler, sohbetlerden sonra üçe kadar saydık ve maskelerimizi fırlatabileceğimiz kadar yükseğe attık. İnsanlar artık yirmi martı yeni bir başlangıç günü olarak anıyor ama ben buna katılmıyorum. Bana kalırsa kendimize inandığımız her gün yeni bir başlangıç günüdür. Ve eğer sen de yeni bir başlangıç arıyorsan yirmi martıları bekleme yirmi martı kendin oluştur!

24.

ÖZGÜRLÜĞÜN ANAHTARI

Kibar Alkaşı

Kars - Kars Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Elinde on beş yıl sonra hayatta olmayacağına dair bir hastane raporu vardı. On beş yıl içinde o hayal ettiği hayatı yaşayıp yaşayamayacağını düşündü. Doktor olup hayat kurtaracaktı ve en acısı da onu bu hastalığın içinden kurtaracak bir doktorun olmamasıydı. Adı konulamayan bir sendromdu onun ki. Eve doğru ilerlerken üniversite sınavına bir yılının kaldığını hatırladı. Artık çalışmasına gerek var mıydı? Hayallerini bir kenara savurmayı da tercih edebilirdi. Ama o hayaller, isterse on beş yıla da sığdırabilirdi. Karar verdi, çok çalışıp ömrünün yettiği kadar hayat kurtaracaktı. Ailesinin desteğini de yanına alarak çalışmalarına başladı. Tabi ki hala ümidi vardı. Belki de o zamana kadar tıp gelişecek ve adı konulamayan bu sendroma bir çare bulacaktı. Yıllar su gibi akıp gitti. Hayal ettiği gibi Tıp Fakültesi'ne öğrenci olarak alındı. Son yıllarda staj için gittiği hastanede sevilen, hastaların ısrarla görmek istedikleri bir doktor haline gelmişti. Akşam eve gittiğinde ana haber bültenleri binlerce vefata sebep olan "korona virüs" ile çalkalanıyordu. Evet! Hayali hayat kurtarmaktı ve bunu şimdi başaramaz mıydı? Bu hayaline şimdi daha çok yaklaşmıştı. Gece - gündüz çalışıyordu. Ev halkı bu durumdan memnun olmasa da hayallerine perde çekemezlerdi. Çalışmalarının üstünden bir yıla yakın bir zaman geçmiş, gayet hızlı bir şekilde yol katediyordu. Oda diğer insanlar gibi eski günleri özlemişti. Özlemişti; sarılmayı, konuşmayı, beraber yapılan

yemekleri... Sokakta çocuklar yoktu. Öyle ki evlerinin camını kıran çocuklarla, annesinin tatlı atışmasını bile özlemişti. En çokta özgür olmayı özlemişti. Aklına, özgürlüğünü kaybetmiş kadınlar, çocuklar, hayvanlar geldi. Oysa herkes özgür olmayı haklıyordu. "Belki de bu cezayı yüce Rabbimiz bizi düzeltmek için vermiştir" dedi içinden. Son bir aydır çalışmaları hız kazanmıştı. Kimse ne yaptığını bilmiyordu. Saçları adeta bir profesörü andırır gibi dağınıktı. Yemek yemiyor, sindirirken çok enerji kaybettiğini düşünüyordu. Pes etmeye niyeti yoktu. Çünkü o, babasının güçlü kızıydı. Babası ona karşı hep olumlu düşünür, onun adına kararlar almayı sevmezdi. Babası kısa bir süre önce koronavirüse yenik düşmüştü. Hayallerinde ısrarcı olmasının sebebi buydu. Belki de başka minikleri babasız bırakmak istemiyordu. Bir ay sonra tüm televizyonlarda adı geçiyordu güçlü doktorun. Ana haberlerde "Aşıdan sonra kesin çözüm bulan Türk doktor hayallerine ulaştı" yazıyordu. Belki de göremeyeceği bir hayal ile karşı karşıyaydı.

Bir sabah aşağı inmeyince annesi ders çalıştığını düşündü. Ama akşam olmuştu ve endişe etmeye başlamıştı. Yatakta kızını gördü. Bir gün bu sahneyle karşılaşacağını biliyordu. Temkinli adımlarla kızına yaklaştı. Nefes almadığını fark etti. Oysa ne de güzel uyurdu kızı, tüm masumiyetini gecelere kadar çalışmaktan moraran gözlerine bırakırdı. Hiç uyanmayacağı bir uykuya gece olmuştu artık. Hastalığına yenik düşmüştü. Kitaplarının arasından bir mektup düştü. Satırları tüm dünya da yankılanan:

"Sevgili Dünya!

Benden aldığın bir şey olmadı. Aksine bana kattığın çok şey oldu. Bencil olmamayı öğrettin. Bu pandemi sürecinde özgürlüğün önemini öğrettin. Fedakar olmanın ve kendinden önce kurtarman gereken birilerinin olduğunu tekrardan hatırlattın. Kendi hastalığına bir çare bulsan da bizi sensiz bırakmasan derdi annem. Peki ben bunu yapsam bencil bir insandan başka ne olabilirim ki? Dünya bencil olmayı sevmez. Ve bencil olmaktansa ölmeyi tercih ettim.

Sevgili Dünya!

Bırak gaddar olmayı. Savaşmayı bırak. Nükleer silahlar ile çocukları annesiz, anneleri yavrusuz bırakma. Bir karış toprak için insan katletmeyi bırak. Kin ile büyüyen nesiller yetiştirmeyi bırak. Çevreyi kirletmeyi, israf etmeyi bırak. Bilgini insan öldürüp, silahlar üretmeye kullanma. Bilgini; sağlığa, eğitime, temizliğe, yemeğe en çokta

insanlığa kullan.

Sevgili Dünya!

Son satırlarımdır bunlar sana. Bir virüs tepetaklak etti, ders al diye. Ders al, ders ver. Bir gün hayal kurmaktan korkma! Hayal kurmak hayal olmaktan iyidir. Kime ne kattım bilmiyorum. Ama kendime çok şey kattım. Miniklerim, en çokta tok yatarken kilometrelerce uzağınızdaki kardeşlerinizi düşünerek uyuyun. Din, dil, ırk ayrımı yapmadan barışı savunun. Kimseye benzemeyin. Kendiniz olmanız doğruya iletecek tek güçtür."

Dünya'nın dört bir köşesinde yankılanan bu mektup herkesin dili olmuştu.

Aradan zaman geçtikçe eski normallere dönüşte hız kazanmaya başlamıştı. Bu normalleşme sürecine herkes şükür ediyordu. Çocuklar belli aralıklar ile dışarıda toplanıp, uzaktan da olsa sohbet edebiliyorlardı. Okullar açılmış ve eskiden okula gitmemek için türlü bahane uyduran öğrenciler bile okul sıralarında heyecan ile ilk dersi bekler olmuşlardı. İnsanların sevdiği faaliyetler için yasaklar kalkmış, birçok insan aşılanmış ve vefat sayıları gün geçtikçe azalmıştı. Peki insanların hayatlarında ne değişmişti?

Fedakar olmayı, her hali ile hayatı sevmeyi, her ana şükür ile başlayıp şükür ile bitirmeyi öğrenmişlerdi. Özgür olmanın kıymetini anlamışlardı. Kantin sırasında beklerken edilen sohbetlerin ne kadar da değerli olduğunu, her an ölecekmişiz gibi yaşamının hayata kattığı anlamı öğrenmişlerdi. Sohbetler koyulaşmış, çaylar içildikçe bitmez olmuştu. Bilgi, insanlık yararına kullanılıyor ve tüm insanlığa ışık oluyordu. Sokakta maskesiz gezen insanlar eskisi gibi değildi mesela. Yardımlaşma ve bağlılık duygusu ile geziyordu insanlar, her köşe başında. Dünya'nın belli kesimlerinde iç savaşlar teker teker son buluyor, devletler arasında barış antlaşmaları imzalanıyordu. Artık din, dil, ırk ayrımı yapmayan bir insanlık vardı. Camları kıran çocukların topları kesilmez olmuştu. Bir mektup insanlık, insanlık ise dünyayı değiştirmişti.

Şimdi düşünelim.

Bizim başarıya mı yoksa insanlığa mı ihtiyacımız var? Kim bilir, belki de bu dünyanın başarısından, bilgiden çok insanlığa ve en çokta özgürlüğe ihtiyacı vardır.

25.

GÖZLEM SANATI

Fatma Nur Bayrakdar

İstanbul - Şule Yüksel Şenler Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hayatımızdan iki yıl kaybetmiş olsaydık, yükümüz azaldı diye sevinecek miydik yoksa en kötü ihtimalleri düşünüp yüreğimize su mu serpecektik? Açıkçası onun önüne bu iki seçenek serildiği an, seren kişinin acınası halde olduğunu düşündü. Düşünemeyen ve klasikleşmiş düşüncelerle yaşayan, kendine bir şey kattığında bilge birine dönüşeceğini sanan birinin cümleleri olurdu. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken belki de gördüğü bir rüyadandı bu fikirler ve belki de olması ihtimal olaylar, duyması muhtemel hadiselerdi. Başının sağ tarafında şiddetli görülen ağrı aniden diğer tarafa geçiyordu, yerini de gözlerine kadar inen ağrılar alıyordu. Kafasının içinden gelen sesler onu rahatlatıyor gibiydi hatta bunu kendisinin yaptığını fark etti beyaz çarşafların içinde gözlerini açmaya çalışan genç kadın. Gözleri aralanıyordu, soluk bir ışık içinde var olandan fazla kara bulutlar yer edinmişti. Kaşlarını öylesine çatmıştı ki bu bile görüş alanını daraltıyordu, ağrısına ağrı katıyordu.

Şimdi o bulanık görüntü netleşmişti. Belirsiz bakışları sorgulayıcı olmuştu saniyeler içinde. O etrafındaki açık renkler ne zihnini açıyordu ne de içini. Darlık hissi veren bu yerde gözlerini sonsuzluk işareti çizercesine gezdiriyordu. Yanına bir yetkili geldiğinde aptalca sorular sormayacaktı ona,“anlat. ” Diyecekti. Şâyet duyan olursa. Düşük bütçeli bir hastane odasıydı. Eskimiş, kulpu gevşek görünen kapı vardı karşısında ve bunu düşündüğü sırada kulp aşağı eğilmiş-

ti. İçeri orta yaşlarda bir adam yanında ufak tefek bir kızla girmişti. Belki de kız o adamla birlikte. . . Normalde doktorların bu durumlarda gözlerinin içi gülmezdi, ömrü mü uzamıştı kadının? Yanındaki kız, hastaya yaklaşmadan önce bir maske takacaktı fakat doktor onu durdurdu. Bilinçsizce değil miydi? Buna gerek olmadığını söylüyordu kızı gözlerimi kontrol edeceğinden üstüme eğilmeden önce.

Gözlerine ışıkla baktıktan sonra kadının annesi de yüzündeki maskeyi çıkartıp içeri girdi. Bir gülümsemenin ardından sesi ezelden beri çıkmayan kadın hakkında konuşmaya başlandı. Kısa zamanlı hafıza kaybı yaşadığını fakat bu normaleştiğimiz süreçte kafa karışıklığının daha az olacağını ekledi. Şehir yerle bir mi oldu da normaleşmeden bahsediliyordu? Hâll edilen ufak tefek işlerin ardından annesinin koluna sarılmış hastaneden çıktılar. İnsanların ya ellerinde ya kollarında ya da çenelerinin altında maskeler vardı ve bunun nedenini sadece düşünebiliyordu şimdilik. Şehrin yerle bir olma ihtimali uzaktı çünkü gerçekten her şey normaldi, birkaç maske ve insanların birbirlerine sanki ilkmiş gibi sarılması dışında. Bekledikleri taksi geldiğinde şoför araçtan inip arka kapıyı onlara açmıştı gülererek bir şeyler söylediğinde. Sanırım kibarlık gösterince taksimetre iki lira fazla başlayacaktı. Yolda ilerlerken annesi genç adama kadının durumundan bahsederken bir yandan da pandemi laflarını araya sıkıştırıyordu. Taksinin torpidosunda bulunan kolonyayı hafifçe yan dönüp arkadakilere uzattı şoför. Eve varıldığında ise birbirlerini saygıyla selamlayıp yollarını ayırmışlardı.

Kadın evinde birkaç saat kestirdikten sonra kendini caddeye attı. Güneşin batmak üzere olduğu haziran ayında kaplumbağa adımlarıyla ilerlerken bir yandan da olan biteni izliyordu. Elindeki bavulu bir köşede bırakıp bekleyene koşanlar veya elinde bavuluyla otobüslere yetişmeye çalışanlar, ellerindeki maskeleri çöpe atanlar, okuldan neşeyle dönen çocuklar ve gençler. . . Hepsine göz gezdirerek yürürken kendini bir kafenin önünde buldu. Çalan şarkıya çalışanlar mırıltılarıyla eşlik ediyorlardı.

1

'Ye, iç, eğlen çok kısa ömrün. Sev çünkü sevmek en kolay.'

Kaldırımında iki kişilik olan bir masaya oturup bir kağıda istediği kahvenin adını yazdı ve garsona gösterdi genç kadın. Kafenin içinde bulunun fakat dışarıdan da görünen televizyonda bir haber kanalı açıktı. Spiker arkasında bulunan coşkuyu yüksek ve heyecanlı

bir sesle anlatıyordu. Kendisine Allah'tan verilen en büyük lütfu işitmek. Haberde başka bir spikere bağlanıldığında bu sefer de bulunduğu caddenin üst kısmı görünüyordu ekranlarda. İnsanlar kameranın önüne geçip pandeminin bitmesinden nasıl mutluluk duyduklarını aktarıyorlardı. Kısıtlama olmadan istediği saatlerde dışarıda olmayı, kendilerini özgür hissetmelerini nasıl da özlediklerini dillendiriyorlardı. Genç kadın hepsini yeni öğreniyordu ve kendini şanslı da hissediyordu. Kameraman ile bu tarafa gelen spiker kendisiyle konuşmak istemesin diye kadın içeriye kaçmıştı. Dilsizleri kimse duyamazdı, ama kimse onlar gibi düşünemezdi de.

Kadın ara sokağın birinden geçip yolunu uzatarak eve dönüyordu. Kendini bu geçen iki yılı karantinada geçirdiğini hayal ediyordu ama bir çıkmazda değildi. Ne olacaktı ki, evde kolonya koleksiyonu yapardı. Maske dikip onları dağıtırdı insanlara. Şimdi ise her şey geride kalmıştı kadın daha yolun başındayken. Pandemi bitmiş; insanlar Kızıl Gezegen'e yaşamaya gidiyorlar gibi mutlulardı. Küçük esnafların camlarında 'dezenfektanlarda indirim' müjdeleri vardı. Genç kadın evine gelmeden önceki sokağın kaldırımında papatyalar gördü. Çömelip bir papatyayı kopardığında aklında olan o papatya falını yaptı.

Hayat devam ediyor, etmiyor. Ediyor, etmiyor. Ediyor, etmiyor. Ediyor, etmiyor. Ediyor.

